TEODOR FILIP

TERORIȘTII PRINTRE NOI

- *Teroriştii lovesc NATO la vârf !*
- *SUA - obiectivul secolului XXI*
- *Carlos Şacalul - o legendă "marca CIA"*
- *Antiteroriştii - soldaţii mileniului III*
- *Terorismul viitorului - un megaflagel !*

Colecția EXPLOZIV

Editura OBIECTIV CRAIOVA®

TEODOR FILIP

TERORIȘTII PRINTRE NOI

Editura OBIECTIV CRAIOVA

NOTA EDITURII

Editura "OBIECTIV" - Craiova nu are nimic în comun cu efemeridele publicaţii *"Obiectiv de Gorj", "Obiectiv mehedinţean", "Obiectiv de Dâmboviţa", "Obiectiv" de Braşov* etc. Ele nu reprezintă altceva decât **furturi de proprietate intelectuală**, pentru care cei vinovaţi vor fi **sancţionaţi de lege**.

DIFUZORI "ŢEPARI"

- **"CALYPSO" SRL Bucureşti** (fam. Lupaşcu) - str. Pascal Cristian 4-6, Sector 6; tel. 01/627.24.80; 094.553.546-dna L.; 094.658.747 - dl. L.;
- ***"Ell Press"* Zalău** (Cristian Stamate, telefoane devenite "fantomă");
- ***"Oldan Press"* Cluj-Napoca** (Bogdan Potra; 064/197.532; 431.617; 092.294.049; Str. Avram Iancu 29);
- ***"SUPI DIF Press"* Timişoara** (Marius Soporan, Mihai Pridie; str. Mircea cel Bătrân 5; 056/124.226; 094.790.827);
- ***"Palermo Prod-comserv"* Tg. Mureş** (Peter Klosz, 065/250.665; 094.886.610; str. Ialomiţei nr. 8/30).

În atenţia celor în drept şi a celor interesaţi...

Copyright :

Editura OBIECTIV CRAIOVA

Tel./Fax: 051/418.943, 094.708.957
O.P. 8, CP 812 - Craiova

Tipărit la: PRINTEX S.R.L. Craiova

I.S.B.N. 973-99881-4-8

CUVÂNTUL AUTORULUI

Vreau să mulţumesc în primul rând, colectivului Editurii "OBIECTIV" Craiova, care a dat bun de tipar la această lucrare. Doresc să le mulţumesc tuturor celor care prin activitatea lor – părticica lor – contribuie la tipărirea şi difuzarea lucrărilor din această colecţie. Vreau să-ţi mulţumesc ţie, CITITORULE, care ai avut bunăvoinţa de a cumpăra această lucrare. Şi fără falsă modestie, fiind ***un material în premieră naţională****, sper să-l apreciezi. Vreau să le mulţumesc tuturor celor care au devenit cititori constanţi ai colecţiei "EXPLOZIV". Pentru că toată strădania noastră, a tuturor, este în slujba ta, CITITORULE. Vreau să le mulţumesc lui Saddam Hussein, Djohar Dudaev şi Mu'Ammar Abumeniar el Gaddafi, ce mi-au arătat* ***că poţi fi învins de Jandarmul Lumii ori de Maica Rusia, dar niciodată îngenunchiat.*** *Pentru că dorinţa de libertate şi spiritul sunt mereu libere.*

Nu vreau să-i mulţumesc lui Nicolae Ceauşescu, pentru că a manifestat o politică duplicitară faţă de terorismul internaţional. Nu vreau să le mulţumesc lui Biluţă saxofonistul şi Boris beţivanul, care, cu primul biberon, a supt şi prima picătură de votcă, cei care mi-au arătat cum nu trebuie să fie un conducător al unei Mari Puteri. Mai ales mălaiului mare american.

În finalul tuturor acestor mulţumiri şi nemulţumiri, declar că ***întregul material este bazat pe realitate şi nu conţine nici o ficţiune.***

Autorul

TEODOR FILIP

- născut în **23.03.1943**, la Râmnicu Vâlcea;

- **1961** - absolvit Liceul "Emanoil Gojdu" - Oradea;

- **21.08.1964** - absolvit Școala de Ofițeri M.I.- Oradea;
  - repartizat la Batalionul Trupelor de Securitate Oradea, ca locotenent și comandant de pluton, ulterior avansat comandant de companie;

- **martie 1976** - selecționat pentru U.S.L.A. (recent înființată);

- **03.05.1976** - transferat la U.S.L.A., repartizat în Statul Major al unității, ca ofițer (căpitan) cu pregătirea militară a cadrelor;

- **Începând cu martie '77** și până la pensionarea sa pe caz de boală (două pre-infarcturi și lombosciatică) datorată specificului activității, **a primit diferite responsabilități, toate la nivelul funcției de colonel**:
  - șef al Serviciului pentru paza și apărarea ambasadelor și a reședințelor diplomaților acreditați în România (obiectivele de competența U.S.L.A.);
  - responsabil de pregătirea antitero a cadrelor din unitate și teritoriu (în cadrul Colectivului Învățământ al U.S.L.A.);
  - comandant de schimb la Aeroportul Internațional Otopeni, răspunzând de controlul antitero și antideturnare;

Teodor Filip a fost pensionat medical cu gradul de **locotenent-colonel.**

CUVÂNTUL EDITORULUI

Cu prilejul unor titluri anterioare, tot în Cuvântul editorului, spuneam că **ar fi bine dacă am putea ține pasul cu dl. Teodor Filip!** Că domnia sa se profila, încă din start, un autor a cărui viitoare prolificitate ne va obliga să ne iuțim mersul editorial...

Numai că **un editor**, mai ales dacă e și relativ "proaspăt" pe piață, **nu "merge" numai de capul lui!** Ar fi bine, frumos și demn de o economie de piață... **Din păcate, românii**, adică noi, toți acești veșnic nemulțumiți și pretențioși, **"construiesc" capitalismul la fel cum au construit și socialismul! În băşcălie și cam alături cu drumul...** Pentru că principiul este același: *noi ne facem că muncim, ei se fac că ne plătesc.* Cine muncea în socialism era considerat un stahanovist, un paria, cine vrea să muncească acum este tot un paria, ar dori, crimă!, să facă un ban cinstit. Cine înșeală statul (și pe alții) să trăiască, e "băiat deștept"...

Așa că **cel plin de inițiativă, dornic să facă treabă, trebuie să îi înțeleagă și pe cei care nu vor,** să se scuze că, poate, câștigă mai bine decât ei (muncind zi-lumină și riscându-și viitorul ori sănătatea), eventual să mai lase de la el, **ba chiar să-i înțeleagă (creștinește) pe "țeparii" care au umplut așa-zisa lume a afacerilor din România...Iar dacă nu-i înțelegi pe "țepari", dânșii se supără. Dar rău de tot și te mai amenință și cu *"trebunalu' "*!** Unde credeți că se mai poate găsi un asemenea tupeu în afară de România? Pentru că românul a mai fost înzestrat cu un "defect" de la strămoșii lui: uneori e prost de bun și răbdător! Și merge pe înțelegerea reciprocă, binecunoscutul *"mai las eu, mai dai tu..."* **Acesta este și motivul pentru care, cu o natalitate și o longevitate incredibilă, se nasc și rezistă asemenea" oameni de afaceri".** Care n-ar avea ce căuta în orice economie de piață sau societate sănătoasă, ar fi eliminați rapid ca orice măsea stricată, pentru că, altfel, distrug întregul organism... Din păcate, în astfel de cazuri ar trebui să intervină "doctorii", procurorii și polițiștii, dar cum ei nu se ocupă de cazuri mai grave, cum să poți spera să aibă timp și de un banal "abces"? La un "mort clinic" cum sunt cultura sau educația, ce mai contează așa ceva ?...

Am mai scris despre **aspectele neplăcute de care se lovește un editor care vrea să producă ceva pentru semenii săi, sincer și cinstit, cu cărțile pe masă, fără ciudatele subvenții de la Ministerul Culturii dar cu veșnicele și tipicele lovituri pentru cel care are "neruşinarea"să "scoată capul" fără sprijin sau măcar aprobare...** Veți crede, poate, că exagerez. Cine știe? Depinde din ce unghi sunt privite aceste lucruri. Cert este, însă, că, pentru un om, o editură, care vrea să răzbată cinstit, prin forțe proprii, toate acestea sunt extrem de frustrante. Când am editat revista "OBIECTIV MAGAZIN", deși era **singura publicație color din Oltenia,** o găseam pur și simplu **ascunsă** prin chioșcuri sau primeam (rețineți) **retururi consecutive cu diferență de câte un exemplar între ele!** Am înțeles că **eram incomozi** prin ceea ce publicam, înțeleg că **și multe din cărțile Editurii "OBIECTIV" sunt mai mult decât "neavenite" pentru anumite personaje.** Dar, vorbim peste tot despre *"democrație", "stat de drept", "economie de piață", "libertatea cuvântului"*și alte noțiuni manevrate cu nonșalanța cu care vorbea

Ceauşescu despre *"egalitatea în drepturi", "democraţia socialistă"*ş.a. Mai mult, **nu înţeleg cum este posibil ca, în mod sistematic, atunci când pregătim titluri de interes cu adevărat naţional să înceapă presiunile!** (Lăsaţi lehamitea la cele mai înalte niveluri, m-am resemnat deja că ea ţine de funcţiile acelor "patrioţi"...). **În toamna anului 1998,** casa îmi era "vizitată" sistematic atunci când eram plecat din oraş (de exemplu, să duc cărţi la Bucureşti). În **toamna lui '99,** înregistram două tentative (în două săptămâni, Bucureşti şi Bistriţa-Năsăud) de "accident" auto (mortal). **În primăvara anului 2000,** pentru a putea merge înainte cu editura, eram obligat să renunţ la cele două magazine şi agenţia de publicitate (după ce renunţasem şi la revistă). Tot atunci, mă bazam pe seriozitatea a două "nume" ale Craiovei (primarul Vasile Bulucea şi magnatul George Ilinca) şi tipăream *"Craiova Maxima-Momente de antologie"* (două volume), deşi erau la rând alte cărţi, cu vandabilitate maximă. Mai mult, banii promişi pentru reclamă în acele cărţi i-am primit **după... un an de la George Ilinca (20 milioane lei) iar cele 10 milioane lei de la fraţii Mihăilescu (reclamă în volumul II) le mai aştept şi acum!...** Mai departe: înainte de apariţia volumului *"Marile Mistere ale Piramidei Oculte",* **au început să curgă... citaţiile pentru procese de calomnie din 1998, după articole nici măcar scrise de mine,** ci găzduite în revistă (ca *"parte responsabilă civilmente",* deşi respectivii **aveau contracte prin care îşi asumau întreaga răspundere,** ca şi colaboratori!), plus "vizitele" în apartament... **"Mişcarea" a fost repetată în vară, când trebuiau să apară cele trei titluri anterioare** (*"Conspiraţia Satanei"* - vol. II, *"Ghidul spionului român", "Secretele Terrei"*) **iar acum s-au reluat, cu programări de aşa natură încât să nu mai poţi face nimic altceva!** Veţi vedea că n-am fost "iertat" nici măcar în *"Academia Caţavencu",* dacă veţi citi *"Secretele Terrei"*- vol. II, o "lovitură sub centură" primind-o chiar de la **Cornel Ivanciuc**, pe care până atunci îl considerasem prieten... Firește, cu "informaţiile" de rigoare dinspre Craiova.

Pe de altă parte, însă, **am trimis câte un exemplar din *"Secretele Terrei"* la toate cotidianele centrale, am vorbit aproape cu toţi directorii lor anterior şi, deşi, am lucrat** (şi am făcut treabă!) **la *"Adevărul"* şi *"Evenimentul zilei",* nu s-a înrednicit nimeni să-i semnaleze apariţia, în ciuda promisiunilor... Am trimis, apoi, câte un exemplar la Preşedinţie** (Preşedinte şi un consilier), **premier, miniştrii Culturii, Finanţelor, Învăţământului şi de Externe şi,** credeţi-mă, în afară de faptul că, la [illegible]va zile, dl. Ion Iliescu îi ţinea lecţii despre daci şi vechimea poporului român premierului francez Lionel Jospin, **n-am primit nici un alt mesaj... Aceasta,** deşi, veţi vedea în "Secretele Terrei" – vol. II, **destui au preluat ideile din acea carte, prima din România care spunea foarte clar că aici s-a născut civilizaţia umană...**

Şi atunci, cum să mai ai timp să reclami la Parchet sau să deschizi acţiuni în instanţă pentru firme şi indivizi care, pur şi simplu, n-au avut de gând niciodată să achite vreun leu din marfa primită şi vândută? ***"Ţeparii"*** menţionaţi altă dată au rămas pe vechile "poziţii": ***"Ell Press"* Zalău** (Cristian Stamate, telefoane devenite "fantomă"), ***"Oldan Press"* Cluj Napoca** (Bogdan Potra; 064/197.532; 431.617; 092.294.049; Str. Avram Iancu 29), ***"SUPI DIF Press"* Timişoara** (Marius Soporan, Mihai Pridie – str. Mircea cel Bătrân 5; 056/124.226; 094.790.827). Vine

tare din urmă şi *"Palermo Prod-comserv"* **Tg. Mureş** (Peter Klosz, 065/250.665; 094.886.610; str. Ialomiţei nr.8/30)...

Această listă va apărea în toate cărţile noastre până ce respectivii se vor hotărî să-şi achite soldurile (varianta returului a căzut de mult), până nu vom găsi timpul necesar să-i urmărim şi prin Interpol dacă e nevoie, **iar ea va fi "îmbunătăţită" cu cine va "dori"...**

Cazul maximului tupeu îl reprezintă soţii Lupaşcu, de la firma bucureşteană *"CALYPSO"*. Firește, SRL, interpretat ca având *"răspundere limitată"*. În *"Ghidul spionului român"* îi menţionam la "ţepari", adăugând ***"celebri deja!"*** Regret că am făcut-o numai acolo, pentru că **reacţia lor a fost imposibil de descris şi calificat!** Revin acum, cu aceeaşi menţiune de mai sus: **vor apărea în toate cărţile editurii "OBIECTIV" până la plata integrală a soldului sau până când organele statului vor interveni** (prin autosesizare sau la sesizarea noastră). Trebuie să înţeleagă, o dată pentru totdeauna: **totul trebuie plătit în viaţă şi nimic nu merge la infinit!** Familia Lupaşcu, **după aproape un an** în care a fost abordată, săptămânal, telefonic şi cu toată politeţea posibilă, deşi dovedise **impolitéea de a returna două livrări... comandate,** se arată aşa de ofuscată de "tupeul" nostru de a-i nominaliza în "Ghid", încât, găsiţi întâmplător, **amândoi ne ameninţau cu... un proces !!! Mai poţi spune ceva în faţa tupeului unor indivizi care îţi refuză înapoierea proprietăţii ?!...** De foarte mult timp, **firma soţilor Lupaşcu se mai poate aproviziona de la o singură firmă en-gros din Bucureşti,** restul refuzându-le "colaborarea", şi aceasta pentru că trebuie să păstrezi relaţii cu cineva, dacă vrei să trăieşti şi pentru că respectiva firmă mai are destui bani de înca-sat şi nu are încotro... **Pentru cine doreşte o colaborare cu firma "CALYPSO" SRL a familiei Lupaşcu,** ofer acum toate datele: **Bucureşti, str. Pascal Cristian 4-6, Sector 6; tel. 01/627.24.80; 094.553.546-dna L.; 094.658.747-dl. L. Baftă!...**

*

În *"Ghidul..."*, categoriile de colaboratori erau mai multe. Nu mai revin, renunţând la "colaborarea" cu toţi aceştia, în timp ce (tot) sper să nu mai apară alţii...

Bănuiţi că, **în asemenea condiţii, e şi foarte greu să ţii pasul cu dl. Teodor Filip!** Iar pentru aceste motive, cei care ne conduc şi noi, cei consideraţi *"stupid people"*, **am pierdut o analiză şi o predicţie cu adevărat profetice ale atentatelor din SUA !** Nu ştiu dacă ele ar fi schimbat desfăşurarea evenimentelor, deşi poate s-ar fi găsit un ofiţer CIA aflat la post, la Ambasada SUA, care să raporteze la Washington **concluziile unuia din foştii şefi de la USLA,** o unitate extrem de respectată în lumea antiteroristă sau a informaţiilor (locul V în lume!)...

Lucrarea de faţă (reţineţi!) a fost **predată editurii noastre în ianuarie a.c. Ar fi trebuit să apară pe piaţă în mai-iunie a.c.,** odată cu cele trei menţionate anterior (şi pe care, poate, le ştiţi). Din lipsa a câtorva zeci de milioane neîncasate la timp, a trebuit să fie pusă în balanţă cu *"Conspiraţia Satanei"* – vol.II. Firește, veţi spune, şi pentru că, **la acea dată, terorismul nu era un "subiect cald".** Ici-colo, se mai producea câte o deturnare de avion, apoi totul era dat uitării. Numai că, veţi vedea, **această carte scrisă efectiv în secolul XX (2000) anunţa foarte clar marile pericole ale secolului XXI ! De care ne lovim deja,** deşi nu

s-a scurs încă primul an al noului secol şi mileniu! **Ce ne aşteaptă, aflăm din acest volum,** este mai presus de înţelegerea noastră a ceea ce pericol înseamnă omul!...

Autorul ne dă fiori numai cu titlul capitolului... XVIII (18=6+6+6): *"Terorismul şi armele de nimicire în masă"*. Şi (încă!) nu s-a apelat la ele!

Din păcate, predicţiile nu sunt roze, şi nici nu pot fi: *"terorismul viitorului" – un megaflagel;"inumanitatea, aspectul sângeros al terorismului viitorului; "teroriştii-kamikadze", "o singură acţiune exemplară şi spectaculoasă, care să producă prin ea însăşi o convulsie"* ("Gemenii"!!); *"terorismul viitorului are posibilitatea să dezlănţuie un adevărat haos"; "astăzi, armele de nimicire în masă sunt la îndemâna oricăruia vrea să le utilizeze"* etc.

Când dl. Teodor Filip concepea această carte, Preşedinţia SUA părea să nu ştie un mare adevăr, aflat după 11.09.01: ***(...) cel mai mare pericol pentru pacea mondială, pentru securitatea statelor, devine acum terorismul".*** Şi aceasta pentru că, am aflat în ultimele săptămâni dar ne prevenea autorul, ***"şi arma biologică a intrat în arsenalul anumitor organizaţii teroriste".***

"Indiferent ce am face, terorismul nu va dispărea", ne spune fostul şef al Biroului Învăţământ de la USLA, un expert în "Carlos-Şacalul" şi are o poziţie tranşantă: *"faţă de terorişti nu trebuie manifestată nici o milă! După ce au comis un act terorist, ei nu se pot ascunde în spatele legilor şi principiilor pe care le disprețuiesc".*

SUA vor fi obiectivul terorismului secolului XXI şi cele mai expuse (şi fragile) în faţa acestui flagel, aflăm. Care este motivul? ***"Prin politica promovată de Marile Puteri, se dă apă la moară terorismului"...*** Clar? Marile Puteri nu s-au arătat, însă, prea convinse că ***"e timpul reformelor în profunzimea sistemului"*** iar acum se chinuie să lupte cu tarele unui sistem pe care l-au creat...

*

Din păcate, dl. Teodor Filip n-a mai avut ocazia să-şi completeze materialul cu evenimentele din 11.09.2001, pe care să le explice pe larg, cum se cuvine. Volumul de faţă era deja cules şi în pregătire pentru tipar. În plus, spaţiul tipografic e limitat şi ne "omoară" totdeauna! Pentru aceasta, trebuie să le "mulţumim" tuturor guvernanţilor din ultimii 10-11 ani, care "au făcut totul" pentru ca toate cheltuielile tipografice să ia **proporţii de-a dreptul neruşinate,** numai să nu mai fie 'mnealor criticaţi...

Aşa se face că acest Cuvânt al editorului a rămas singurul spaţiu în care se mai poate adăuga ceva, cât de cât, mai aproape de data apariţiei. Ocazie cu care pot menţiona că, anunţat de domnia sa de tragedie, în 11.09.01, am "evaporat" trei zile din programul infernal dedicat scrierii *"Secretelor Terrei"* – vol. II, sacrificând şi nopţile aferente, pentru a studia foarte atent momentul în care, am convingerea, **Marile Puteri se joacă inconştient cu... vechile profeţii: declanşarea ultimului război mondial!...**

În **12.11.01,** după o noapte întreagă "alături" de CNN, am scris un material (nedorit) stufos pe care l-am faxat la toate cotidianele centrale, la *"Crişana"* – Oradea şi *"Ediţie Specială"*- Craiova. Concluzia se află în titlu: **"Terorism sau... înscenare tip Pearl Harbour?"** Rezultatul: **cotidianele centrale au ignorat total această opinie neconformă cu poziţia oficială** (că tot sunt "independente"!), *"Crişana"* a găsit de cuviinţă să-l publice în **două episoade,** în săptămânalul *"Crişana Plus"* iar cotidianul craiovean a publicat două episoade în... 15 şi 17.09.01 iar al treilea n-a mai apărut !... Ultima parte era cea cu argumentele pentru înscenare...

Repet, **articolul a fost scris imediat a doua zi, "la cald", când nu existau deloc comentarii de acest gen şi nu apăruseră dubiile (şi dovezile) ulterioare.** Una este este să apari "la cald", cu o ipoteză dovedită ulterior, şi alta să fii publicat după săptămâni, când ai pierdut orice prioritate a opiniei...

Am vrut iniţial să public aici întregul articol, apoi am renunţat. Pe de-o parte, criza de spaţiu, pe de alta faptul că analiza evenimentelor (70% din material) vă este acum foarte bine cunoscută.

Voi încerca **să rezum** cele publicate în ziarele amintite sau afirmate la **OTV** şi pe postul local **3TV** (2 ore). Să punctez, deci:

• Înaintea "căderii" Zidului Berlinului, CIA a comandat piesa rock semnificativă "Stairway To Heaven" (Porţile Raiului) - "Scorpions". Acum, s-a petrecut ceva similar: au apărut **două filme,** despre modul "mişelesc" în care au atacat japonezii la Pearl Harbour (diversiune, preşedintele Roosevelt ştia şi chiar i-a incitat pe japonezi, pentru a-i împinge pe americani în război!) şi despre un avion care loveşte Turnurile dar acestea rămân în picioare... Ei bine, toţi guvernanţii americani au vorbit imediat de..."*al doilea Pearl Harbour*"*?!*...

• În cazul unor acţiuni teroriste, **atacatorii sunt cei care îşi doresc publicitatea** (pentru ca sinuciderile să nu fie inutile, să li se afle revendicările, nemulţumirile) **iar statul lovit face tot posibilul ca să minimalizeze efectele şi, mai ales, publicitatea. Acum, s-a întâmplat invers!**

• În 22.12.89, am văzut prima revoluţie în direct, în 1991, în Irak, primul război în direct, **acum primul atac terorist transmis în direct pe tot globul...**

• **Întrebări,** întrebări: fiind **anunţate din timp** (chiar din lumea arabă şi lista e lungă, începînd cu H.Mubarak), **cum de şi-au pierdut vigilenţa** serviciile secrete (atotputernice) americane?; cum de s-au putut mişca arabii veniţi la cursuri în America, nesupravegheaţi?; dacă teroriştii au fost ajutaţi pe aeroporturi, **de ce nu au primit pistoale** şi nu cuţitaşe ?!; **cum de nu s-au sesizat turnurile de control** de schimbările de la bord, dacă (s-)au sesizat, **de ce nu s-a reacţionat la timp?;** dacă Pentagonul a fost anunţat la timp, pentru evacuare, **celelalte ţinte de ce nu au fost protejate ?;** cum de au fost **numai 6.000-7.000 de angajaţi în "Gemeni", din 50.000,** cu numai 15 minute înainte de începerea programului?; de ce G.W.Bush a stat ascuns, multe ore, pentru ca, la 1^{30}-2^{00} (ora României) să aterizeze la Casa Albă, cu un traseu şi ore **anunţate dinainte de CNN,** să mai ţină şi o conferinţă de presă, în condiţiile în care, se anunţa, "câteva avioane" fuseseră pierdute de radare?!; cum de au lipsit din obiectivele vizate atât Preşedintele, cât şi secretarul de Stat?!; cum de au putut pilota peste New York nişte terorişti care aveau cu ei **cărţi de pilotaj... în arabă** (nu există decât în engleză!); cum de exista **reporter al CNN la Kabul,** în aceeaşi noapte, pentru a transmite în direct un ciudat conflict militar, când CIA nici măcar nu ştia dacă ben Laden era în Afganistan (neputînd intra!)?; cum de au aflat aşa de repede... (până atunci) penibilele servicii secrete americane (care îi controlează pe americani mai "bine" decât Securitatea!) că autorul era Osama ben Laden iar a doua zi se găseau şi probe?!... Impresia: **s-a dorit un şoc maximal...mondial !**

Întrebările fără un răspuns ((convingător) sunt însă mult mai multe. Lângă ele s-au aflat şi o serie de...

• **Informaţii/afirmaţii penibile:** în avionul căzut la Pittsburgh, pasagerii... **au votat** dacă să îi atace pe teroriştii sau nu!; peste tot, teroriştii au ţinut la respect "o naţie de Rambo", democratică, cu nişte **cuţite ...de hârtie!** ; un elicopter a fost ridicat pentru a filma a doua "intrare" în Gemeni dar n-a existat **nici-un *"Apache"*** (rachete aer-aer)!; ***"Gemenii"* au căzut exact... ca în filmele americane de profil,** deşi structura de oţel rezista la 3.000 ^{0}C, peste temperatura posibil a fi degajată de kerosenul explodat în vârf iar sistemul antiincendiu funcţionase integral, încât... inundase primele etaje (de întrebat arhitectul român care a lucrat la construirea "Gemenilor")...; **Osama ben Laden** (atenţie, **agent CIA!) a sunat la CNN,** la 15 şi 60 minute după lovirea Turnurilor, şi a spus răspicat că nu este el autorul, **fără să primească o rachetă** "în barbă", **precum Djohar Dudaev !!**

Întrebări, ciudăţenii afirmaţii penibile... Cine sunt, totuşi, autorii? Orice criminalist serios porneşte de la întrebarea: ***"Cine are interes?"*** Sau, **"cine câştigă?"**

• Să vedem, întâi, ***cine nu câştigă: ARABII !!!***

Mult timp **până atunci, arabii** (în general şi palestinienii în special, după cum veţi vedea şi din această lucrare) erau consideraţi ***"teroriştii"***. Iar evreii, nişte miei biblici care aşteptau... explozia sinucigaşilor palestinieni. În ultima vreme, însă, de la instalarea unui general foarte dur în fruntea guvernului (căsătorit cu... două romînce, decedate amândouă), Ariel Sharon, israelienii au început să-i "toace mărunt" pe palestinieni şi arabii deja cereau judecarea acestuia la Tribunalul Internaţional de la Haga... Într-un moment favorabil de imagine, când chiar americanii deveneau tot mai convinşi că Israelul depăşea măsura, **aveau arabii nevoie de o asemenea multiplă crimă ce i-ar fi readus în postura veche de terorişti?** Dacă respectivii au fost doar nişte fanatici, cum de au reuşit ei, când, apoi, serviciile secrete americane au concluzionat că lovitura a fost pregătită cel puţin un an şi nu putea reuşi fără sprijinul unui stat? "Fireşte", arab!...

Şi **a mai pierdut cineva: TALIBANII !** Regimul lor de teroare, în afara oricărei normalităţi (chiar şi arabe), era absolut celebru şi total criticat. În condiţiile în care fuseseră, până atunci, într-un mod mai mult decât ciudat toleraţi (motiv: ca şi ben Laden, finanţat de Reagan, luptaseră împotriva URSS!), era o adevărată nebunie să-şi pună pe cap întreaga Omenire!...

Un ultim perdant: SADDAM HUSSEIN ! De necrezut pentru unii, dar Saddam a putut rezista tuturor tentativelor de răsturnare pentru că a avut poporul alături de el. Explicaţia este foarte simplă: mereu, Saddam a găsit postura "mielului" urmărit de "lupii" occidentali... Bombardat, pus sub embargo, atunci când, după 10 ani de politică atentă şi subtilă (vezi observatorii ONU), începuse a lămuri nu numai opinia publică internaţională,că, în privinţa Irakului, s-a exagerat, parte din populaţie murind nevinovată, trebuia să nu fi fost el, politicianul subtil, să fi făcut o asemenea gafă politică!...

Cine a câştigat? Această întrebare ne poate aduce împotriva tezei oficiale, conformă ordinului Administraţiei SUA (*"Cine nu e cu noi, e... cu terorismul!"*) dar, surprinzător, ...mai aproape de adevăr!... Nu ştim dacă acest adevăr îl vom afla prea repede dar logica pare a ne da dreptate.

Câştigătorii ar fi în acelaşi număr:

• **Statele Unite:** în condiţiile ulterioare datei de 11.09.01, toţi cei care le contestau (UE, antiglobalişti, opozanţii "scutului anti-rachetă" sau extinderii NATO) deveneau obligaţi moral să lupte împotriva unui duşman comun (dar necunoscut!), sub "umbrela" SUA! Acum, alianţa Rusia - China – India devine una "teroristă", opoziţia la "scutul anti-rachetă" american, una "criminală", ca şi cea la extinderea NATO în Europa, iar UE n-are decât să accepte cu mâinile legate noua "intrare în Europa" a americanilor... Care, din acest moment, vor putea vedea "terorişti" peste tot şi interveni oriunde... Cât de serioasă este această acţiune o dovedeşte faptul că foarte mulţi cetăţeni oneşti din toată lumea au reacţionat vehement când s-au trezit pe o asemenea listă. Inconştientă. Acum, SUA pot acuza, după dorinţă, orice stat! La un moment dat, tot globul a aflat (iar România a fost pusă într-o situaţie delicată) că un român era suspect pentru că avea un calculator performant şi luase cursuri de pilotaj pentru avioane mici! Mai mult, ni se spunea, vecinii... bănuiau că avea probleme cu Fiscul american, dar nimeni nu ne explica ce legătură pot avea terorismul şi Fiscul în acest caz şi nici nu-şi bătuse capul să afle dacă, într-adevăr, românul avea o problemă financiară... Probleme cu Fiscul a avut şi Bill Clinton! A fost, cumva, terorist ?!...

• **Israelul:** aflat într-o situaţie care cerea, inexorabil pacea şi cedarea unor teritorii Palestinei, într-o scădere vizibilă de imagine internaţională, putea face cel mai la îndemână lucru: să nu-şi anunţe "fratele mai mare" despre cele pregătite. Ostrovski, un fost director Mossad, afirma că, listate, informaţiile despre Yasser Arafat umpleau o întreagă cameră!! Şi atunci, care era (aproape) singurul serviciu de informaţii ce putea gestiona o asemenea criză arabă?... N-am spus "s-o genereze", deşi ar fi avut toate posibilităţile (oameni, informaţii, organizare) şi tot interesul: astfel, americanii "s-ar fi convins" în ce pericol trăiesc ei alături de arabi, ca să nu mai vorbim despre satanizarea acestora pe plan mondial !...

• **Oculta Mondială.** În *"Conspiraţia Satanei"* – vol. I, am publicat calculul personal din care rezulta că, în **2010,** e programată instalarea Guvernului Mondial. Care **presupune** restrângerea tuturor libertăţilor câştigate până acum, ascultarea telefoanelor, restrângerea libertaţii de mişcare (fizică, financiară etc.) şi a dreptului la arme de foc, o evidenţă (şi) mai strictă a populaţiei, drepturi şi fonduri sporite pentru poliţie şi serviciile secrete (G.W. Bush refuză să-l schimbe pe directorul CIA., în ciuda americanilor!), reducerea posibilităţii de mişcare a oamenilor pe tot globul, sub motiv de pericol terorist etc.

Oculta Mondială, ale cărei interese se suprapun cu ale SUA şi Israelului în punctele esenţiale, avea toate mijloacele şi tot interesul să provoace (nu să accepte) **tragedia din 11.09.01** !

Vârfurile Ocultei Mondiale sunt de origine evreiască, iar SUA sunt vârful de lance al politicii lor. Conform profeţiilor, lumea a fost la un pas de un mare şoc economico-financiar ce ar fi necesitat o bancă şi o monedă unică. Oricum, cei în temă au profitat suficient. Acum, lumea întreagă are un motiv întemeiat să se unească sub o "pălărie" comună, deşi "duşmanul" este necunoscut...

Turnurile erau proprietatea familiei Rockefeller (care a cedat şi terenul, din acelaşi cartier, pentru construirea sediului ONU), câştigătoare acum a unei prime de asigurare de **800.000.000 USD** (construcţia, în 1972, a costat doar 37.000.000 USD!) iar, prin presiuni psihologice asupra arabilor, **petrolul poate costa acum şi mai puţin**.

Spuneam că SUA, un incredibil experiment mondial de populare şi formare ca stat (**13** state la început), sunt vârful ei de lance. Oculta a intervenit întotdeauna când acestea erau în scădere de viteză iar **diversiunile** vechi sunt cunoscute: scufundarea vasului "Lusitania", pentru intrarea în primul război mondial şi atacul de la Pearl Harbour, pentru intrarea în al doilea război mondial, **ambele regizate,** dar care au adus Americii o nesperată poziţie hegemonică.

Implicarea Ocultei se vede şi din câteva simboluri: ***Gemenii*** au fost loviţi de primul avion la ora **13** GMT (ghinion!), apoi la **18** (6+6+6=Satana!) minute... Ulterior, erau mediatizate **13** organizaţii teroriste "apte" de aceste atentate şi **6.000** de victime posibile ale acestor atentate. Toate acestea sunt simboluri clare ale iudeo-masoneriei...

La fel şi stilul de satanizare a unei ţări sau unui personaj înainte de declararea războiului. Mereu a fost la fel: Slobodan Miloşevici, Saddam Hussein şi Osama ben Laden au fost mai întâi "prieteni" (sau agenţi), apoi au ajuns "duşmanul public nr. 1"... Războaiele, toate, din deceniul trecut, au fost precedate de "satanizarea" adversarului, uneori cu foarte mult timp înainte, cu intoxicări mediatice având o asemenea fluenţă şi ritmicitate, încât cu greu puteau fi combătute la infinit...

Ziua de 11.09.2001 a fost una **a loviturilor simbolice multiple** (comercial, financiar, politic, militar etc.), **obsesie care nu este caracteristică, în nici-un caz, lumii arabe !!...** De exemplu, SUA se considerau un nou Imperiu Roman, unic şi civilizator, iar Roma a fost fondată de gemenii Romulus şi Remus.

Cine stă, însă, în spate la asemenea coincidenţe ne putem da seama şi din războaiele din Irak şi Jugoslavia. În acestea, **cele mai bombardate zone au fost... vechiul Sumer** (considerat, intenţionat greşit, sursa poporului evreu dar şi a civilizaţiei umane, cât şi o sursă de surprize arheologice neplăcute pentru unii) **şi oraşul Niş, vechiul Naissus, localitatea de naştere a împăratului Constantin cel Mare, ctitorul creştinismului,** religia atât de nesuferită (mai ales cea ortodoxă, iniţială) pentru iudeo-masoni...

Vreţi şi **un pronostic** al evenimentelor următoare (deşi, până la apariţia cărţii, ar putea fi depăşit, numai că acest pronostic l-am făcut de mult, public, în scris sau înregistrat)? Punctele "fierbinţi" sunt patru: **Afganistan** (pentru apropierea "sub fusta" Maicii Rusia, intenţie contracarată inteligent şi pentru „magistralele" de petrol din Uzbekistan), **Cecenia** (ruşii vor să aibă şi ei "teroriştii lor"!), **Irak** (procentul cel mai mare, familia Bush având mai mari interese petroliere în zonă) **şi Cuba** (evreul Fidel Castro fiind la "asfinţitul vieţii" iar cei care au sponsorizat, până acum, organizaţiile anti-castriste cerându-şi "profitul"). **Un *"schimb echitabil"* ruso-american presupune ca Cecenia şi Afganistan să rămână "în grija" Rusiei iar Irak şi Cuba în cea a SUA. Dacă nu cumva Irakul şi Balcanii vor fi împărţiţi după sistemul Stalin-Churchill...**

Ceea ce nu e deloc surprinzător. Autorul tratează suficient de elocvent tema "terorismului de stat" al Marilor Puteri...

29.09.2001 Eugen **DELCEA**

PREFAȚĂ

Prin periculozitatea pe care a dobândit-o în zilele noastre, **terorismul internațional a devenit o problemă deosebit de gravă,** care îngrijorează atât guvernele şi partidele politice de guvernământ, cât şi populația paşnică. Deşi omorul şi actele individuale sau colective de terorism datează din vremuri imemoriale, lumea contemporană a înregistrat şi înregistrează o expansiune alarmantă şi fără precedent al acestui flagel numit **"terorism internațional"**, devenind un fenomen amenințător pentru pacea şi securitatea internațională.

Dacă până la mijlocul secolului XX terorismul era mai mult o acțiune individuală, sau practicat de unele organizații şi grupări în limitele teritoriilor naționale ale unor state, după cel de-al doilea război mondial, în special **începând cu deceniul 6**, putem afirma, fără a greşi, că **terorismul s-a remarcat prin modificări calitative notabile**. Cea mai importantă este faptul că **a devenit internațional. Prima inovație în materie au adus-o teroriştii din zona arabă** (Orientul Apropiat şi Mijlociu), **care au început să acorde atenție deosebită comando-urilor teroriste şi acțiunilor legate de acestea,** cum ar fi: deturnarea de aeronave, ocuparea de ambasade cu luare de ostatici şi asasinarea personalităților politice care nu le erau pe "plac". "Amatorismul" în practicarea terorismului trebuia exclus. S-a făcut simțită nevoia de organizare, de pregătire a "luptătorilor" şi, astfel, **au apărut numeroase organizații şi grupări teroriste**. Îndreptându-i atenția cu precădere către **comiterea de acțiuni de răsunet** vizând personalității politice, persoane cu responsabilități în viața social-economică, diplomați şi sedii ale unor misiuni diplomatice, sedii ale unor partide, unele instituții de artă, aeroporturi şi aeronave ş.a., terorismul are implicații majore asupra ansamblului vieții internaționale, afectează ordinea relațiilor pe plan mondial, activitatea economică şi social-politică din diferite state, zdruncinând stabilitatea relațiilor normale de convieţuire paşnică, a legăturilor diplomatice, culturale şi economice desfăşurate în conformitate cu normele şi principiile dreptului internațional.

Ca urmare, **necesita o ripostă hotărâtă şi coordonarea luptei antiteroriste la nivelul tuturor statelor**. Într-o serie de țări, şi amintesc numai: S.U.A., Marea Britanie, Italia, Germania, Franța, Spania, Belgia, **au fost constituite unități specializate în lupta antiteroristă**, care au în componența lor cadre cu calități şi aptitudini psihofizice deosebite, dobândite în urma unor antrenamente complexe şi îndelungate. De-a lungul anilor, aceste unități au dat riposte hotărâte comandourilor teroriste, câştigându-şi admirația şi respectul, atât ale oamenilor politici, cât, mai ales, ale oamenilor paşnici.

Atenționez cititorii că **lucrarea de față cuprinde realitatea sută la sută** şi face parte din ciclul *"TERORISM-ANTITERORISM"*. În prima carte a acestui ciclu - ***"Secretele U.S.L.A"*** - am încercat să destram valul de suspiciune care a planat asupra uslaşilor, acei luptători de elită care au făcut parte dintr-o unitate a Ministerului de Interne - fosta Unitate Specială de Luptă Antiteroristă. De data aceasta, voi încerca să prezint două aspecte fundamentale ale terorismului internațional: pe de o parte, ororile suferite de zeci de persoane nevinovate - bărbați, femei, copii - de pe urma unui act terorist şi, pe de altă parte, rezultatele pozitive ce se obțin în cazul cooperării dintre guvernele şi statele implicate. Dar, mai ales, riposta hotărâtă a luptătorilor antiterorişti.

Capitolul I

ATENTATE CARE AU SCHIMBAT LUMEA

De la Iason la Rabin

Dintotdeauna, marii conducători militari, oameni ai vieţii economice ori ai finanţelor, înalte personalităţi politice au constituit ţinta atentatelor în scopul unor interese personale ori de grup. În continuare, voi prezenta un tabel cronologic al unor atentate mai importante săvârşite de-a lungul istoriei. Atentate care au schimbat lumea, ori erau pe cale de a o schimba.

Înaintea erei noastre

- **370** - IASON, tiran fenician, a fost asasinat de doi tineri în timpul unei parade militare, organizată înainte de a pleca într-o campanie militară împotriva perşilor.

- **337** - ARTAXERXES al III-lea, rege al Persiei, a fost asasinat de eunucul Bagoas, care spera că va dobândi o mai mare putere, atrăgându-şi favorurile moştenitorului.

- **336** - FILIP al II-lea, întemeietorul vestitului imperiu macedonian, a fost asasinat de una din căpeteniile sale militare, la îndemnul Olimpiei, propria lui soţie.

- **330** - DARIUS al III-lea CODOMANNOS, ultimul rege persan, a fost asasinat din ordinul satrapilor săi.

- **129** - SCIPIO AFRICANUS MINOR, om politic erudit, unul dintre cei mai buni oratori ai timpului sau, consul roman, învingător al Cartaginei, a fost asasinat de fruntaşii de seamă ai democraţilor.

- **125** - TIBERIUS SEMPRONIUS GRACCHUS, tribun roman. A elaborat o reformă agrară urmând să micşoreze prăpastia dintre bogaţi şi săraci. A fost ucis de senatori, iar ajutoare ale acestora i-au aruncat cadavrul în Tibru.

- **72** - QUINTUS SERTORIUS, om de stat democrat roman. Împărţea cu chibzuinţă funcţiile, din care cauză a căzut în dezgraţie. A fost ucis de un ofiţer în timpul unei festivităţii.

- **46** - POMPEI - căpetenie şi om politic roman, unul dintre triumviri. În urma neînţelegerii cu Cezar, a fost învins de acesta. A fugit în Egipt, unde a fost ucis mişeleşte din ordinul regelui Ptolomeu al XIII-lea.

- **43** - MARCUS TULLIUS CICERO, om politic roman, orator renumit şi scriitor fecund. A fost ucis din ordinul lui Marc Antoniu.

În era noastră

- **41** - CALIGULA, împărat roman. Lipsit de scrupule, aprig din fire, s-a dedat la tot felul de samavolnicii şi a irosit întreaga visterie a ţării. A fost ucis, în palatul său, de un pretorian.

- **96** - DOMITIAN, împărat roman. A fost un om foarte crud. Asasinarea lui a fost pusă la cale de o conjuraţie de la palat.

- **235** - ALEXANDRU SEVER, a devenit împărat roman după asasinarea lui Elagabal. Era un om instruit, nobil, dar n-a fost un bun domnitor. A fost asasinat de un grup de soldaţi.

- **882** - PAPA IOAN al VII-lea. A reprimat cu cruzime puterea nobilimii romane, fapt pentru care a fost ucis.

- **929** - PAPA IOAN al X-lea, a fost asasinat în închisoare din ordinul puternicei şi periculoasei curtezane Marozia, eminenţa cenuşie a politicii romane din acea vreme.

- **1170** - THOMAS BECKET, arhiepiscop de Canterbury, sprijinitor al puterii catolice în Anglia. Henric al II-lea Plantagenetul l-a numit arhiepiscop sperând că îi va sprijini interesele. Întrucât nu a vrut s-o facă, a fost asasinat din ordinul regelui, de patru cavaleri, în faţa altarului catedralei din Canterbury. Doi ani mai târziu, Biserica catolică l-a sanctificat.

- **1306** - VACLAV al III-lea, rege ceh, ultimul din dinastia Piemsyl, a fost asasinat la Olomouc, unde se afla la odihnă, de mercenarul german Konrad din Bontestein, pe când se pregătea să participe la o campanie militară.

- **1422, 9.III** - JAN ZELIVSKY, predicator radical husit din Praga, om politic care a sprijinit sărăcimea pragheză. A fost un organizator capabil, a condus masele sărace şi mijlocii împotriva orăşenilor reacţionari. Consilierii municipali l-au ademenit în piaţa Oraşului-Vechi din Praga, unde l-au ucis, împreună cu alţi nouă adepţi ai săi.

- **1572, 25.VIII** - GASPARD de CILIGNY, amiral, conducător al hughenoţilor francezi. A fost asasinat de membri ai Ligii catolice, la ordinul lui Henric de Guise. Acesta a fost începutul masacrului intrat în istorie sub numele de "Noaptea Sfântului Bartolomeu".

- **1672, 20.VIII** - JAN şi CORNELIUS de WITT, oameni de stat olandezi, asasinaţi la Haga de o mulţime fanatică, pentru o pretinsă trădare de ţară.

- **1782, 17.VII** - PETRU al III-lea, ţar al Rusiei, asasinat de un grup de complotişti conduşi de Alexei Orlov, în aşa-numita "revoluţie a doamnelor", în urma căreia s-a urcat pe tron Ecaterina cea Mare.

- **1808, 28. VII** - SELIM al II-lea, sultan turc, reformator progresist. Eforturile lui de a forma o armată după modelul vest-european i-au fost fatale: i-a înlăturat pe ieniceri, care l-au ucis din ordinul nepotului său, care s-a urcat pe tron sub numele de Mustafa al IV-lea.

- **1814** - FULGENCIO YEDROS, fondatorul Republicii Paraguay, a fost însă ucis din ordinul locţiitorului său, Gaspar de Francia.

- **1829, 1.I** - BLANCO, general, preşedinte al Republicii Bolivia, a fost asasinat de membri ai opoziţiei.

- **1835, 28.VII** - LUDOVIC FILIP, rege al Franţei, a fost ţinta unui atac pus la cale, la Paris, de aventurierul italian Pieschi. Atentatorul a folosit o maşină infernală care i-a ucis pe mareşalul Mortier şi încă 11 persoane.

- **1872, 6.II** - RICHARD SOUTHWELL BURKE, vicerege englez în India, a fost asasinat de un deţinut musulman în timpul unei inspecţii la închisoare.

- **1882, 6.V** - Lordul F.CAVENDISH, secretar de stat pentru Irlanda, şi colegul său, subsecretarul de stat pentru Irlanda, I. H. BURKE, au fost ucişi în parcul Phoenix din Dublir de naţionalişti irlandezi.

- **1903, 11. VI** - ALEXANDRU I, regele Serbiei, a fost ucis în palatul regal din Belgrad, împreună cu soţia sa, Draga, în timpul atacului unui grup de ofiţeri conduşi de cumnatul regelui, colonelul Alexandru Masin şi de Gragutin Dimitrievic-Apis.

- **1919, 10.IV** - EMILIANO ZAPATA, revoluţionar mexican, "neînvinsul", "incoruptibilul", a fost asasinat de trădătorul Guajard, care a primit drept recompensă gradul de general şi 100.000 de pesos.

- **1921, 26.VIII** - MATHIAS ERZBERGER, ministru german, şeful comisiei de armistiţiu de la COMPLEGNE, cel care a semnat capitularea Germaniei, a fost asasinat de Tillesen şi Schultz, ofiţeri imperiali, membri ai organizaţiei teroriste "Organization Consul".

- **1933, 29.XII** – I. G. Duca, jurist şi om politic, fruntaş al Partidului Naţional Liberal. În mai multe rânduri ministru şi prim-ministru. Promotor al unei politici îndreptate către cercurile politice şi financiare franco-engleze, a fost asasinat de membri ai Gărzii de Fier.

- **1935, 14. IV** - PAUL AVERY, activist sindicalist din S.U.A., a murit în urma schingiurilor inumane la care l-au supus fanaticii membri ai organizaţiei fasciste "Legiunea neagră".

- **1936, 13.VI** - a fost asasinat CALVO SOTTELO, ofiţer al poliţiei spaniole, deputat monarhist. Asasinarea lui a constituit semnalul pentru dezlănţuirea războiului civil.

- **1948, 30.I** - MAHATMA GANDHI, filozof şi om politic indian, conducător al mişcării de eliberare, a fost asasinat de brahmanul Godsé, conducătorul unei grupări teroriste.

- **1951, 20.VII**, ABDUL-LAHIBN HUSSEIN, rege al Iordaniei, cel mai înverşunat duşman al coloniştilor britanici în Orientul Apropiat, a fost asasinat într-o moschee.

- **1952, 27.III** - Lui KONRAD ADENUER, cancelar al Republicii Federale Germania, un atentator necunoscut i-a trimis un pachet în care se găsea exploziv. Când pachetul a fost deschis, s-a produs o explozie în urma căreia unul dintre poliţişti a murit, alţi trei fiind răniţi. Adenauer a scăpat neatins.

- **1960, 28.VI** - HASSAH MADIALI, prim-ministru iordanian a fost ucis de o bombă în timpul unuia dintre atentatele organizate împotriva regelui Hussein. Acesta a scăpat cu viaţă.

- **1963, 22.XI** – J.F.KENNEDY, preşedinte al S.U.A, a fost asasinat în împrejurări rămase până în prezent învăluite în mister.

- **1968, 4.III** - MARTIN LUTHER KING, personalitate marcantă a mişcării negrilor americani, cel mai tânăr laureat al Premiului Nobel pentru Pace, a fost asasinat la Memphis.

- **1970, 6.IV** - CARL VON SPRETI, ambasadorul Germaniei Federale în Guatemala, a fost răpit la Ciudad de Guatemala şi împuşcat de membri unei organizaţii teroriste, întrucât guvernul guatemalez nu a acceptat cererea lor de a-l schimba cu un grup de terorişti închişi.

- **1981, 6.X** - ANWAR EL SADAT, preşedintele Egiptului, este asasinat pe stadionul Medinet Nasr, în timpul parăzii militare prilejuită de marcarea a 8 ani de la războiul din octombrie 1973 împotriva Israelului, de către membrii unei organizaţii teroriste condusă de teologul orb Omar Abdel Rahami.

- **1995, 26.V** - La Addis Abeba, coloana oficială a delegaţiei egiptene, condusă de preşedintele **Hosni Mubarak**, participând la reuniunea la nivel înalt al Organizaţiei Unităţii Africane, este ţinta unui atac terorist.

- **1995, 28.VIII** - Atentat asupra şefului statului Georgia, **Eduard Şevarnadze**, prin explozia unei maşini capcană.

- **1995, 4.XI** - Este asasinat **Yitzhak Rabin**, primul-ministru israelian.

Din cele câteva cazuri prezentate (cazuistica este extrem de bogată), reiese că, în epoca contemporană, cele mai expuse la atentate sunt înaltele personalităţi politice, care, prin deciziile lor, pot influenţa desfăşurarea evenimentelor în anumite părţi ale lumii. Pentru protecţia acestora, se iau măsuri deosebite. Însă, oricât de bine ar fi păzite, oricâte măsuri de securitate se iau pentru apărarea lor, fisuri pot apărea oricând. Iar teroriştii sunt într-o cursă contracronometru pentru anihilarea acestor măsuri.

Preşedinte al SUA - o meserie periculoasă

Începând din 1835, un preşedinte american din cinci a fost victima unei tentative de asasinat, reuşite sau nu. În felul acesta, exercitarea prerogativelor prezidenţiale în Statele Unite ale Americii îşi are reversul ei: oricât de glorioasă ar fi şi ori câte satisfacţii oferă, continuă să rămână **una din meseriile** - dacă poate fi numită aşa - **cele mai periculoase din lume.**

În urma acestor atentate, precum şi a altora - uciderea lui Martin Luther King la Memphis, a lui Bob Kennedy la Los Angeles, atentatele asupra lui George Walace, Malcolm ş.a. -, un institut de cercetări afirma că **în Statele Unite ale Americii există circa 100.000 de indivizi obsedaţi de o idee fixă: să-l ucidă pe preşedinte.** Intervin aici mai multe aspecte. În primul rând, în capetele bolnave ale acestor dezaxaţi există ideea bolnăvicioasă a setei de glorie, care nu se poate obţine decât prin asasinarea preşedintelui; dragostea femeii iubite nu poate fi câştigată decât prin săvârşirea unui act "istoric". Şi care este acest act "istoric" în mintea lor? Asasinarea preşedintelui...

În al doilea rând, **există nenumăraţi indivizi inhibaţi, care au suferit diferite rateuri** (şcolare, familiale, profesionale) şi, pentru a ieşi din anonimat, ori pur şi simplu nemulţumiţi, nu doresc altceva decât să-l ucidă pe preşedinte. Astfel, numele şi poza lor vor fi pe prima pagină a tuturor cotidianelor şi la toate buletinele de ştiri ale canalelor de radio şi televiziune.

În al treilea rând, şi nu cel mai puţin lipsit de importanţă, **numeroşi indivizi,** în special tineri, **fascinaţi de mişcările extremiste teroriste,** sunt gata oricând să comită asemenea acţiuni.

O perioadă destul de îndelungată, când era vorba de atentate asupra unor personalităţi politice, explicaţia cea mai simplă, teză susţinută atât de specialişti - mai ales psihiatri - cât şi de personalităţi oficiale, era aceea a ucigaşului dezechilibrat psihic. În ultimul timp însă, în special în urma asasinării lui John Fitzgerald Kennedy, a lui Martin Luther King şi Bob Kennedy, precum şi a tentativei de asasinare a preşedintelui Ronald Reagan, **tot mai mulţi americani refuză să creadă că atentatul la viaţa preşedintelui sau a unei înalte personalităţi nu are dedesubturi politice.** Astfel, nici în prezent nu s-a stabilit ceva concret cu privire la asasinarea preşedintelui Kennedy. De ce, când preşedintele **Abraham Lincoln** ceruse ministrului Apărării să îi pună la dispoziţie, pentru paza sa, pe ofiţerul Eckert, un poliţist tânăr şi puternic, foarte conştiincios şi în care avea deplină încredere, acesta l-a refuzat, motivând că poliţistul avea de îndeplinit o misiune care nu suferea amâ-

nare? În schimb, îl destină pe poliţistul Parker, un beţiv incorigibil !! După atentat, s-a dovedit că ministrul Apărării minţise. Eckert fusese liber şi stătuse tot timpul acasă. Cum a fost posibil ca Hinckley să se posteze în grupul de ziarişti şi foto-reporteri, în apropierea preşedintelui, fără ca nimeni să-i solicite legitimaţia?

Ar mai fi încă multe întrebări care nu au primit răspunsuri nici în ziua de astăzi. Întrebări la care milioane de cetăţeni din întreaga lume aşteaptă răspunsuri.

În acelaşi timp, **nimeni nu poate nega legătura dintre aceste tentative de asasinat şi climatul de violenţă care bântuie Statele Unite ale Americii.** Ţara în care se înregistrează un omor la fiecare 21 de minute, unde rata creşterii anuale a criminalităţii este de **13%.** Iar această criminalitate este în relaţie directă cu proliferarea producerii şi vânzării armelor. În S.U.A., la fiecare **13 secunde** se cumpără o armă de foc! În această ţară există cel puţin **55 milioane arme de foc în posesia individuală a cetăţenilor...**

Nu este mai puţin adevărat că şi **organizaţiile de extremă dr**eapta cunosc o răspândire extraordinară în această ţară, numărul lor ridicându-se, se pare, la circa **2.000**. Pe lângă aceste organizaţii, o adevărată resurecţie cunoaşte, în ultimul timp, Ku Klux Klanul, sinistra organizaţie teroristă creată, la mijlocul secolului trecut. Un membru al Biroului de Investigaţii (FBI) din Alabama - statul în care această organizaţie este cea mai activă - declara: *"Suntem îngrijoraţi. Ne-am putea afla în faţa unei noi direcţii în activitatea teroristă şi, pur şi simplu, nu suntem pregătiţi pentru aşa ceva".*

În asemenea condiţii, pentru nimeni nu mai poate părea inexplicabilă "seria neagră" de atentate la viaţa preşedinţilor americani, din care, în continuare, vom prezenta câteva...

Andrew Jackson

1835 este anul în care are loc **prima tentativă de asasinare a preşedintelui Statelor Unite ale Americii.** Anul în care **Andrew Jackson**, al şaptelea preşedinte al S.U.A., avea să reuşească un adevărat tur de forţă pe care nu l-a mai reuşit nici un alt preşedinte după el.

Însoţit de un grup de congresmeni, ziarişti şi prieteni, preşedintele Jackson se întorcea de la înmormântarea senatorului Davis. Sprijinindu-se în baston, păşea în faţă. Abia intră pe sub coloanele Capitoliului când, în faţa preşedintelui, la câţiva paşi, apăru un necunoscut, care ridică mâinile şi îndreptă spre acesta două pistoale mari. Se auzi prima împuşcătură. Toată suita preşedintelui, în frunte cu acesta, rămase încremenită. Dar nu se întâmplă nimic, pistolul cu care a tras criminalul nu a funcţionat. Se aprinsese numai praful de puşcă din butoiaş. În această situaţie, preşedintele îşi reveni, ridică bastonul în încercarea de a-l lovi pe agresor. Dar nu mai avu timp. Acesta trase cu ambele pistoale, dar nici unul din gloanţe nu-i atinsese ţinta. Acesta se aruncă asupra atentatorului şi îl făcu inofensiv. Nimeni din suită nu avusese timpul necesar pentru a interveni.

Imediat după atentat, atât prietenii cât şi adversarii preşedintelui începură să se întrebe cine se afla în spatele atentatorului, cine anume îl plătise. Însă, cercetările au spulberat orice speculaţie. **Lawrence**, pe lângă faptul că era un **atentator solitar**, mai era şi **dement**. În urma unui şoc pe care îl suferise cu ani în urmă, **se credea regele Richard al III-lea,** calitate în care trimisese în Anglia mai multe scrisori prin care solicita tronul. În calitate de rege al Angliei, **emitea pretenţii şi**

la tronul Americii, care era încă o colonie britanică. Dar nimeni nu a dat importanță scrisorilor respective, de unde şi tentativa sa eşuată.

Abraham Lincoln

În **aprilie 1865**, în majoritatea statelor americane, oamenii aveau motive să se bucure. Tocmai se terminase războiul dintre Nord şi Sud, 26.000 de soldați ai generalului Lee capitulaseră. Cauza pentru care luptase Nordul ieşise învingătoare: sclavia fusese desființată. În toate statele, negrii aşteptau ca egalitatea în drepturi cu albii să devină realitate.

Eliberatorul şi unificatorul, cel mai popular dintre preşedinții americani, **Abraham Lincoln**, îşi făcea planuri de viitor: după expirarea mandatului prezidențial intenționa să se retragă în Illinois, unde să-şi trăiască viața în liniște. Deşi era foarte popular, preşedintele Lincoln, luptătorul pentru egalitate şi democrație, avea şi duşmani. De la aceştia **primise nenumărate scrisori de amenințare, dintre care unele conțineau chiar amenințarea cu moartea.**

Ziua de 14 aprilie era prima zi petrecută de preşedinte la Washington. După masa de prânz, dăduse dispoziții să i se rețină, pentru seară, o lojă la Teatrul "Ford", unde se prezenta *"Verişoara noastră din America"*, o comedie de mare succes, în care celebra Laura Keen apărea pentru ultima oară în rolul Florencei Trenchard.

În jurul orelor **20.00,** preşedintele, împreună cu soția, se urcă în trăsura prezidențială care aştepta în fața intrării principale a Casei Albe. Pe drum, trăsura se opri în fața casei senatorului Harris din New York, unde Clara Harris şi logodnicul ei, maiorul Henry R.Rothbone, urcară alături de preşedinte. În jurul orelor **21.30**, deci după începerea spectacolului, au ajuns în fața teatrului. La intrare erau aşteptați de portarul Charles Forbes şi polițistul John Parker, garda personală a preşedintelui.

Este cazul să fac o precizare. **În aceea vreme, nici la Casa Albă, nici la Capitoliu, încă nu funcționa un serviciu regulat de pază a poliției. Mai mult, preşedintele Statelor Unite nu avea gardă personală decât atunci când i se punea la dispoziție de către ministrul Apărării. În timpul deplasărilor, nu era înconjurat sau însoțit de nici o gardă**, mergea prin oraş ca orice cetățean, iar la biserică lua loc printre oamenii de rând. În felul acesta, preşedintele trebuia, mai bine zis era obligat, să se apere singur de duşmani.

În după-amiaza zilei respective, preşedinte Lincoln solicitase ministrului Apărării să i-l destine, pentru paza sa personală, pe ofițerul Eckert, un polițist tânăr, în care avea încredere. Însă, **ministrul îl refuzase**, spunând că Eckert avea de îndeplinit o misiune care nu suporta amânare. În schimb, **îl destinase pe polițistul Parker, un alcoolic notoriu.** Şi astfel, securitatea preşedintelui Statelor Unite ale Americii era asigurată de un singur om, şi acela un bețiv incorigibil...

În momentul în care preşedintele apăru în loja numărul şapte, dirijorul orchestrei, William Withers jr. făcu semn artiştilor. Aceştia întrerupseră reprezentația, înaintară pe scenă şi se înclinară în direcția preşedintelui. Apoi, orchestra intonă imnul american, după care spectacolul continuă. Preşedintele şi soția luară loc în lojă, preşedintele pe primul loc din față, soția lui, în spate. În loja numărul opt se aşezară, în colț, domnişoara Harris şi, lângă ea, pe canapea, maiorul Rothbone. Cele două loji erau unite între ele.

După reluarea spectacolului, polițistul Parker, care se așezase pe un scaun în fața ușii lojei președintelui, nu rezistă mult. Peste puțin timp apăru la bufetul teatrului, unde bău câteva pahare de whisky.

În dimineața zilei respective, **John Wilkes Booth**, unul dintre cei mai renumiți actori ai Teatrului "Ford", idolul femeilor din Washington, se prezentase la teatru pentru a-și ridica corespondența. Aici, îl întâlni pe director, de la care află că președintele Lincoln va participa la spectacolul de seară. Văzu loja care se pregătea pentru înaltul oaspete și, fără să fie observat, pregăti un sistem care să permită deschiderea ușii din afară cu ajutorul unei sfori. În ușă, făcu și o mică gaură. În jurul orei 13.30, părăsi teatrul.

Seara, după ora 21.00 reapăru la teatru - deși avea zi liberă - și se opri în culise. La ora **22.10** trecu prin vestibul, spre loja președintelui. Se opri în fața ușii cu **numărul șapte**, constată cu satisfacție că scaunul pe care trebuia să stea polițistul era gol, privi prin gaura scobită și zări capul președintelui. Rămase în așteptare până la o scenă în care publicul izbucni în râs și deschise cu grija ușa pătrunzând în lojă. Totul era în semiîntuneric. Scoase din buzunar **un pistol de calibru mare, cu un glonț,** se apropie brusc de președintele care urmărea piesa, îndreptă arma spre capul acestuia și apăsă pe trăgaci. Soția președintelui încremenise. Râsetele din sală estompară zgomotul împușcăturii, însă maiorul Rothbone intui că se întâmpla ceva. Se ridică, îl văzu pe atentator, și se aruncă asupra acestuia. Booth scoase un pumnal, îl răni pe maior la umăr, după care încălecă balustrada lojei și sări pe scenă. În cădere, își fractură piciorul. Cu pumnalul plin de sânge în mână, se târî puțin, strigând: *"Așa vor păți tiranii!"*, se ridică și dispăru în culise. De aici, prin ieșirea din spate, fugi în curte, unde îl aștepta un cal. Încălecă și dispăru.

În sala teatrului izbucni panica. În loja președintelui apărură câțiva doctori, îl consultară și dispuseră să fie transportat urgent într-un pat. Pe o targă, îl duseră în casa lui Peterson, care locuia peste drum de teatru, unde **cei mai renumiți chirurgi din Washington nu mai putură face nimic.**

În dimineața zilei următoare, la ora 7.20, președintele Lincoln încetă din viață.

Dacă ministrul Apărării nu l-ar fi înlocuit pe polițistul Eckert... dacă un bețiv incorigibil ar fi rămas la postul lui... dacă.... nu s-ar fi întâmplat această tragedie. Ulterior, toate cercetările au concluzionat: **a fost un complot**. Dar vinovații nu au fost niciodată dovediți...

James Abraham Garfield

La **2 iulie 1881, ora 9.20**, în fața clădirii gării *"Baltimore & Potomac Depot"* din Washigton, opri trăsura prezidențială în care se aflau președintele Statelor Unite, generalul **James Abraham Garfield**, și ministrul de Externe, James Blaine. **Președintele se pregătea să plece într-un concediu de trei săptămâni în Williamstown.**

Coboară din trăsură și, însoțit de ministrul de Externe, se îndreaptă spre sala de așteptare, răspunzând la salutul trecătorilor. Aici, abia făcu câțiva pași înăuntru, când un bărbat bărbos, aflat la doi pași de intrare, scoase din buzunar un revolver cu butoi și **trase două gloanțe asupra sa.** Președintele se opri, pe fața lui se întipări uimirea și se prăbuși pe covor.

Asasinul fu arestat pe loc și dus la comisariatul de poliție, unde, la, primul interogatoriu, recunoscu că a vrut să-l asasineze pe președinte, care era adversarul

său politic. La percheziție, asupra sa s-au găsit două scrisori, dintre care una era adresată Casei Albe: *"Moartea tragică a președintelui reprezintă o tristă necesitate, căci ea ajută la strângerea rândurilor partidului republican și la apărarea republicii. Viața sa era un vis care trece fără nici un sens pentru cel care fuge de ea. Viața omului are o valoare infimă. În timpul războiului au pierit mii de tineri curajoși, fără ca cineva să verse pentru ei nici o lacrimă. Bănuiesc că președintele era creștin, astfel încât în Rai va fi mai fericit decât a fost pe acest Pământ. Pentru sărmanul suflet al doamnei Garfield nu ar fi fost mai puțin dureros dacă soțul ei ar fi murit de moarte naturală. Odată și odată tot ar fi trebuit să moară.*

N-am nimic personal cu președintele, moartea lui reprezintă o necesitate. Sunt avocat, un avocat al spiritului și al politicii. Acum plec la închisoare.

Charles Guiteau"

În timpul cercetărilor a reieșit că asasinul era **un intrigant politic, un psihopat religios.** Se considera unul dintre cei mai capabili politicieni, având sentimentul că face politică în stil mare. **Ajunsese să emită pretenții de stăpân neînduplecat al lumii**. Trimisese nenumărate scrisori pe adresa Casei Albe, chiar președintelui, cerând, la început, o recompensă. Avea impresia că, numai datorită lui, Garfield a obținut victoria în alegeri. Apoi a emis pretenția de a fi trimis ministru plenipotențiar la Viena, ulterior motificându-și pretențiile la a fi trimis consul la Paris.

Neprimind nici un răspuns la nenumăratele scrisori, se înfurie pe președinte, pe republicani, pe toți înalții funcționari de stat. Și atunci, într-o seară avu o revelație: *"Ajunge să-l înlătur din drumul meu pe președinte și totul o să fie în ordine, toate vor merge spre mai bine".*

Și se văzu că-și duse la îndeplinire funestu-i plan. A fost condamnat la moarte și **executat la 30 iulie 1881.**

Având două gloanțe în corp, cu toate străduințele depuse de cei mai buni medici specialiști, **la 19 septembrie 1881, după un chin de aproape trei luni, președintele Statelor Unite ale Americii încetă din viață.**

Ronald Reagan

Luni, 30 martie 1981, întreaga Americă a fost străpunsă de un fior de oroare și și-a pus o întrebare legitimă: cum a fost posibil să se atenteze la viața președintelui ?

În aceea zi, la ora **14.30**, în timp ce părăsea **hotelul Hilton din Washington**, situat la aproximativ un kilometru și jumătate de Casa Albă, unde ținuse o conferință în fața reprezentanților sindicatelor, președintele **Ronald Reagan a fost ținta unui atentat, fiind rănit cu focuri de armă.**

Protejat de garda sa personală, președintele tocmai ieșea din hotel. În față, în spatele unui cordon care oprea accesul spre locul pe care îl avea de străbătut până la mașină, se afla un grup compact de cetățeni. În mijlocul acestora, se găseau câțiva ziariști, fotoreporteri și operatori ai posturilor de televiziune. La un moment dat, unul dintre aceștia a strigat: *"Mister President, Mister President!"*, solicitând astfel președintelui o poziție mai avantajoasă pentru a-l filma. La această interpelare, președintele Reagan se întoarse, îi dădu la o parte pe membrii gărzii personale care erau interpuși între el și cetățeni și ridică mâna stângă în semn de salut. În acel moment, un tânăr

blond, strecurat printre fotoreporterii spre care se întoarse preşedintele, acţionă cu o viteză incredibilă. Într-un timp extrem de scurt - **doar două secunde** - trase **şase focuri** spre preşedinte, care în acel moment oferea o **ţintă ideală**. Primul glonţ îl răneşte pe James Brady, purtătorul de cuvânt al Casei Albe, străbătându-i cutia craniană (acesta a căzut fulgerător la pământ, toţi crezându-l mort; după ce a fost transportat la spital, s-a comunicat imediat decesul său. Însă, ulterior, s-a constatat că mai respira; ca urmare, în urma unei intervenţii chirurgicale de mai mult de trei ore, a fost salvat). **Al doilea glonţ pătrunde în partea stângă a pieptului preşedintelui, oprindu-se în plămânul stâng, la o adâncime de 7 cm, după ce trecuse la numai 3 cm de inimă.** Celelalte patru gloanţe lovesc pe Timothy McCarthy, agent al serviciului secret, în pântece şi pe Thomas Delahany, agent al poliţiei din Washington.

Cu un sânge rece remarcabil, caracteristic profesioniştilor, intervine fulgerător escorta preşedintelui: atentatorul şi eventualii săi complici sunt imobilizaţi pe loc, concomitent cu asigurarea măsurilor de apărare a preşedintelui de noi lovituri, care, protejat de trupurile a trei agenţi, este împins în maşina blindată, în timp ce şoferul primeşte ordinul să demareze în viteză spre **spitalul George Washington**.

În urma intervenţiei chirurgicale, care a durat 2 ore şi 45 minute, glonţul din plămânul preşedintelui este extras, iar viaţa lui salvată. Dar fiecare american, şi milioane de cetăţeni din lumea întreagă, s-au întrebat cum de e posibil, ca numai în ultimele două decenii, atâtea personalităţi ale vieţii politice americane să fie victime ale unor atentate teroriste? (Este vorba de asasinarea preşedintelui J.F.Kennedy, a fratelui său, Robert, care intenţiona să candideze la preşedinţie, şi a lui Martin Luther King). Oare până când va continua "seria neagră"? Acesta era cel de-**al 11-lea atentat împotriva preşedintelui Statelor Unite ale Americii.**

În urma atentatului s-au pus o serie de întrebări, între care cea mai vehiculată a fost şi a rămas: cum a fost posibil ca un atentator, având un pistol în buzunar, să se poată plasa liniştit, fără a fi legitimat, în mijlocul unui grup de reporteri cărora li se verificaseră actele? Explicaţia care s-a dat a fost aceea că nici un sistem de protecţie nu este total şi infailibil. Perfect adevărat. Numai că acest lucru era adevărat dacă atentatorul ar fi fost un necunoscut, un anonim oarecare pentru poliţie, serviciul secret şi celelalte organisme. Ceea ce nu stă în picioare în cazul acestui atentator, **cunoscut atât de către poliţie, cât şi de F.B.I.**

Autorul atentatului, dezarmat şi arestat în timpul comiterii acţiunii sale criminale, identificat ulterior era **John Warnock Hinckley**, în vârstă de **26 ani**, care provenea dintr-o familie înstărită. **Tatăl său, directorul unei companii petroliere, se afla în relaţii foarte apropiate cu vicepreşedintele S.U.A., George Bush, la a cărui campanie electorală contribuise financiar**. Crescut la Dallas - oraşul cu o criminalitate în continuă creştere - în cartierul rezidenţial, copil de bani gata şi foarte răsfăţat, Hinckley a apucat-o de timpuriu pe o cale greşită. Drumul activităţii ulterioare i-a fost deschis de trei organizaţii extremiste: *"Rodea"*, *"Clubul spaniol"* şi *"Studenţii în guvern"* din care a făcut parte în anii de liceu. După absolvirea acestuia, în 1973, a făcut parte din gruparea *"Posse Comitatus"* ("Forţa ţinutului", grupare de extremă dreapta), la a cărei activitate a renunţat însă, în scurt timp. Îşi întrerupe studiile universitare şi începe să colinde Statele Unite - din motel în motel –, fiind mare amator de muzică pop.

În urma unui conflict cu familia, a devenit **membru al *"National Socialist Parthy of America"*** (Partidul Național-Socialist din S.U.A., mai pe scurt "Partidul Nazist American"), care își proclama pe față concepțiile fasciste, ura feroce față de negri și evrei (una din lozincile acestui partid este *"Singurul evreu acceptabil este un evreu incinerat"*). În sânul acestui partid, Hinckley s-a făcut remarcat prin participarea la un marș împotriva evreilor, prin simpatia sa față de ideile lui Hitler (la un seminar de istorie contemporană, *"Mein Kampf"* a fost subiectul pe care l-a ales să-l trateze). Dar s-a remarcat, mai ales, prin afirmațiile sale verbale și lozincile pe care le striga cu orice ocazie. Șeful acestui partid spunea despre el: *"Vorbea mereu de împușcarea oamenilor sau de aruncarea în aer a imobilelor. Lumea* (cei din partid -n.a.) *considera c-ar fi nebun sau agent al poliției"*. Ca urmare, **nu i s-a mai reînnoit carnetul de membru, fiind nevoit să părăsească acest partid "prea pacifist" în viziunea sa.**

În 1980, după ce o vizionat filmul *"Taxi Driver"*, John Hinckley și-a închipuit că poate să ucidă și el un politician de vază, pentru a demonstra femeii iubite marea sa pasiune. **Aleasa inimii sale era însăși actrița Jodie Foster din "Taxi Driver",** căreia i-a scris mai multe scrisori. O dovedește aceasta și faptul că la Washington, în camera de la hotel în care și-a petrecut noaptea dinaintea atentatului, anchetatorii au descoperit o scrisoare către actrița iubită, în care a scris: *"Îmi voi dovedi iubirea printr-un gest istoric. Voi muri probabil în această acțiune, dar nu-mi pasă. Jodie, te rog să privești în inima ta și să-mi dai cel puțin o șansă de a-ți câștiga stima și dragostea după acest gest istoric"*. S-a fixat asupra personalității pe care vroia să o ucidă: președintele Statelor Unite. Și-a cumpărat **trei revolvere și 50 de încărcătoare.** Cu acest arsenal asupra sa, la **9 octombrie 1980** s-a deplasat în orașul **Nashville,** statul Tennesse. Pe aeroportul orașului - unde se aștepta sosirea președintelui de atunci, **Jimmy Carter** - a pătruns în spațiul rezervat presei, însă **a fost reținut de poliție, arsenalul confiscat, supus unui scurt interogatoriu și eliberat pe cauțiune"**!! Dispare fără urmă. Cu câțiva ani înainte, mai fusese reținut, atunci când a încercat să se îmbarce la bordul unui avion, având asupra sa armament. Dar la cercetări a declarat că intenția lui fusese de a deturna aeronava. Și atunci a fost eliberat.

Toate acestea, dar mai ales dispariția sa după a doua arestare – când a fost eliberat pe cauțiune – trebuiau să alarmeze poliția, dar mai ales F.B.I. Mai ales că **numele de John Hinckley figura în fișierul Serviciului Secret.** Sub acest aspect, este demn de reținut faptul că în fișierul acestui serviciu sunt reținute datele a circa **25.000 de persoane** considerate potențial periculoase la adresa securității președintelui Statelor Unite, asupra cărora periodic se fac verificări, inclusiv cu privire la eventualele noi domicilii....

Câteva zile mai târziu, la Dallas, Hinckley își cumpăra un revolver calibru 22 cu care, la 30 martie 1981, a atentat la viața președintelui Reagan.

Astfel, cel de-al 11-lea atentat asupra unui președinte al Statelor Unite ale Americii a durat doar două secunde...

Capitolul II

TERORISMUL - FLAGELUL SECOLULUI XX

Cauzele proliferării terorismului

Orice flagel social trebuie eradicat prin eliminarea cauzelor sale. Totuşi, analizarea rezultatelor nenumăratelor reuniuni, întâlniri, conferinţe ş.a., inclusiv dezbaterile în cadrul Organizaţiei Naţiunilor Unite, evidenţiază faptul că **dezbaterile pe marginea factorilor care generează terorismul nu au dus la nici un rezultat.** Acelaşi lucru reiese şi parcurgând bogata literatura consacrată terorismului. Toate acestea îl determină pe un specialist în domeniu să concluzioneze: rezultatele la care se ajung privind cauzele proliferării fenomenului terorist sunt elaborate pentru a servi unui anumit scop, şi anume, mascarea adevărului. Cea mai elocventă poziţie în acest sens este cea a profesorului american **H.H.Cooper**, care sublinia că: *"răspunsul la întrebarea de ce o persoană devine terorist, este de a găsi scuze prin referire la individ şi nu la cauze politice, condiţii sociale sau altceva*". Iar Edward Hyames, din Marea Britanie, merge mai departe spunând că *"a căuta cauzele acestui fenomen echivalează cu încercarea de a-i asigura legitimitatea"*.

Din fericire, însă, există cercetători lucizi care au studiat acest fenomen şi cauzele lui cu obiectivitatea impusă de realităţi. Juristul belgian **Eric David** sublinia că *"terorismul este pentru o societate ceea ce este durerea pentru organismul uman, semnalul unei deficienţe, a unei anomalii, a ceva bolnav"*. Profesorul **Vojin Dimitrievici**, de la Facultatea de Drept din Belgrad, spunea*: "Anumite origini ale terorismului pot fi deplorabile în sine, datorită situaţiilor penibile (r-sism, colonialism, violarea drepturilor omului), în timp ce altele nu sunt astfel, dacă se ţine seama de faptul că* ***teroriştii, în ansamblu, provin din minorităţi frustrate".*** Iar semnatarul acestui serial adaugă: din minorităţi cărora le-a fost furat dreptul la existenţă, le-au fost violate toate drepturile (palestinienii, kurzii etc.).

Vorbind despre cauzele asasinatelor politice, profesorul american **I. Simon** arăta că *"este certă concluzia că principala cauză a fost şi este încă lipsa de dorinţă şi de iniţiativă a claselor conducătoare de a rezolva problemele arzătoare cu care se confruntă societatea. Violenţa generează violenţă.* ***Actul individual de violenţă este răspunsul la o situaţie politică şi socială".***

Din cele de mai sus, prezentate foarte succint şi nu în totalitate, nu înseamnă că autorul acestui serial încearcă să legitimeze terorismul. Dimpotrivă, încearcă să pună în lumină germenii, care, în cele mai multe cazuri, îl generează. Este normal ca, mai întâi, să fie căutate (cercetate) cauzele care generează terorismul, să fie studiate iar apoi înlăturate...

Un colocviu internaţional asupra terorismului concluziona că "problema eşecului prevenirii şi suprimării terorismului decurge din faptul că **nu există o înţelegere limpede a cauzelor care conduc la acte ce constituie terorism**. Guvernele şi comunitatea internaţională nu sunt în măsură să ajungă la un punct de

vedere comun asupra acestui fenomen şi tocmai de aceea au eşuat să-l controleze până în prezent".

Orientul Apropiat - creuzetul terorismului mondial

Cauzele terorismului sunt multiple. A le enumera şi analiza pe toate este un lucru foarte greu. Fapt pentru care mă voi mărgini să le prezint pe cele principale. Neîndoielnic, **terorismul este şi un război psihologic**. Dar realitatea lui este mult mai complexă, deoarece este rezultatul unui summum de factori care nu pot fi separaţi. **În fapt, el este expresia radicală a unui conflict profund.** După cel de-al doilea război mondial, **creuzetul în care s-a format, cauzele care au generat terorismul modern este reprezentat de o zonă geografică bine determinată: Orientul Apropiat şi Mijlociu.** În această zonă, mozaicul de forţe, de orientări politice, de probleme nesoluţionate şi de conflicte deschise, alături de prezenţa şi influenţa Marilor Puteri, creează **un teren propice extinderii terorismului**. Pe de o parte, de la înfiinţarea Israelului, aici acţionează interesele acestuia, sprijinit de lumea occidentală în general, şi de Statele Unite în special. Pe de altă parte, se opun ţările arabe, cu orientări politice diferite, sprijinite în special de Rusia. Pentru a înţelege cauzele care generează proliferarea terorismului în această zonă şi care a transformat întreaga lume într-un câmp de luptă fără graniţe, **trebuie bine înţeleasă politica Israelului după ce s-a constituit ca stat, pe de o parte, şi împotrivirea ţărilor arabe, pe de altă parte**. Deoarece, aici există cea mai arzătoare problemă care frământă comunitatea internaţională: **problema palestiniană**. La fel cum există **problema kurdă** - un alt popor dezrădăcinat.

În prezent, asistăm în aceasta zonă, la o escaladare a violenţei şi a actelor teroriste. Reacţia oficială la această escaladare a terorismului este încercarea de a-l controla şi suprima doar prin forţă. Deşi se fac nenumărate analize a cauzelor care-l generează, întâlniri între conducătorii de stat din zonă - intermediate în special de Statele Unite - toate sunt de faţadă. Deoarece, **până când problema palestiniană nu va fi rezolvată, actele teroriste din aceasta zonă nu vor înceta.**

Terorismul de stat - cauza majoră

S-ar putea da nenumărate exemple care să ateste **practicarea de către unele state** (multe dintre ele cu o veche democraţie) **a terorismului de stat.** A auzit cineva ca împotriva acestor state să se propună luarea de măsuri drastice? Guvernele ori conducătorii de state au luat vreo atitudine? Nu. Tocmai pentru că ele sunt comise *"în numele democraţiei"*.

Dar **practicarea terorismului de stat generează, la rândul lui, acte teroriste**. Marile Puteri, în special Statele Unite ale Americii, şi-au făcut nenumăraţi duşmani care luptă împotriva lor cu **arma cea mai necruţătoare şi mai greu de stăvilit: terorismul**. Şi astfel, terorismul proliferează. Iar în cadrul actelor comise, de cele mai multe ori **suferă populaţia nevinovată**. În majoritatea cazurilor, în cadrul actelor teroriste, duelul se poartă între terorişti şi persoane nevinovate, în care acestea sunt

dezavantajate din start. Pentru că au avut nenorocul de a fi într-un loc nepotrivit la un timp nepotrivit, unde teroristul a plasat o bombă, o maşină-capcană, a "uitat" o încărcătură explozivă într-un autobuz, tren, ori a introdus-o la bordul unei aeronave. Iar prin explozia acestora, mor oameni nevinovaţi. Dar el, teroristul, şi-a atins scopul. A devenit un "erou", un "martir" în lupta împotriva sau pentru...

Politica promovată de administraţia de la Casa Albă se întoarce ca un bumerang împotriva sa. Confruntaţi cu nenumărate acte de terorism - explozia ce a zguduit din temelii zgârie-norii new-yorkezi, World Trade Center; atentatul de la Oklahoma City; cel din parcul olimpic de la Atlanta; atentatul terorist cu o maşină capcană care a provocat moartea a 19 soldaţi de la o bază americană din Arabia Saudită; atentatele de la ambasadele americane din Kenya şi Tanzania, pentru a da numai câteva exemple -, **americanii şi-au cam pierdut siguranţa, atât privind obiectivele proprii din străinătate, cât şi pe plan intern.**

Încă nu s-a ajuns la înţelegerea şi recunoaşterea faptului că terorismul este o problemă complexă a societăţii contemporane. **Segregaţia rasială, injustiţia, dezrădăcinarea unor popoare, practicarea terorismului de stat de către Marile Puteri alimentează continuu acest flagel.**

Petrolul, interesele şi terorismul

Proliferarea terorismului, în special al celui internaţional, **este cauzată şi de interesele politice ori economice ale unor state.** În general, S.U.A. optează pentru calea sancţiunilor dure faţă de ţările considerate promotoare ale activităţilor teroriste. În acest sens, a întocmit chiar o **listă neagră**, care cuprinde Iranul, Libia, Irakul, Sudanul, Afganistanul (recent, Kuweit-ul a fost şters de pe această listă). În cadrul acestor **sancţiuni dure,** putem enumera embargo-ul economic internaţional din 1992, pe care Statele Unite l-au impus Libiei pentru a-l determina pe preşedintele Libiei să semneze extrădarea celor doi terorişti acuzaţi de comiterea atentatului cu bombă din decembrie 1988, în care 270 de persoane aflate la bordul avionului american care s-a prăbuşit la Lockerbie, în Scoţia, şi-au pierdut viaţa. Supus embargo-ului respectiv, poporul libian a suferit, iar în iunie 1995, preşedintele Clinton a extins embargo-ul şi asupra Iranului, datorită refuzului acestuia de a renunţa la programul nuclear. Şi nici nu va renunţa. Deoarece, două Mari Puteri importante, China şi Rusia, continuă să-i furnizeze tehnologie şi material nuclear.

Însă, **sancţiunile impuse,** unele propuse de către S.U.A., **n-au fost şi nu sunt respectate cu strictеţe nici chiar de aliaţii politici,** între care ţările membre ale Uniunii Europene.

Deşi, la **27 iunie 1996,** toate ţările participante la reuniunea de la **Lyon**, într-un deplin acord cu lupta împotriva terorismului, au votat în unanimitate **40 de măsuri împotriva terorismului,** statele vest-europene s-au opus vehement unor legi pe care preşedintele american le-a semnat. Motivul: sunt cele mai mari importatoare de petrol din Libia şi Iran. Iar **ţările Uniunii Europene consideră că nu sunt obligate să respecte o lege a S.U.A.** Elocvent în acest sens este următorul exemplu. La începutul lunii august 1996, opoziţia republicană, la iniţiativa sena-

torului **Alfonso d'Amato,** a promovat actul legislativ, ce urmărea să avertizeze două state considerate de Casa Albă foarte active în promovarea terorismului: **Legea privind sancțiunile împotriva Iranului și Libiei**. Care a fost **adoptată** în unanimitate în Camera Reprezentanților și cu o majoritate confortabilă de Senat. Legea prevedea sancțiuni economice împotriva oricărei companii străine care investește anual **peste 40 milioane dolari** în industria petrolului și gazelor naturale din Libia sau Iran. Sub incidența acestei legi intra și orice firmă care nu respecta embargo-ul impus din 1992 Libiei. Administrația americană a motivat că legea respectivă are drept scop descurajarea participării celor două țări în organizarea și comiterea de acțiuni teroriste prin constrângeri economice, limitându-le aportul de capital extern în principalele sectoare aducătoare de venit. Și era vizat în special Iranul. Astfel, în numărul din 3 august 1996, ziarul *"USA Today"*, citând surse FBI, dezvăluia existența în Iran a 11 baze de antrenament pentru teroriști, în care se antrenează aproximativ 5.000 de teroriști din Libia, Siria, Algeria și Turcia, inclusiv în comiterea de acțiuni sinucigașe. Însă, **țările membre ale Uniunii Europene s-au opus cu vehemență legii Amato, argumentând că investitorii străini nu pot fi obligați să respecte o lege a S.U.A. Motivul: petrolul din cele două țări.** Și dacă ne aducem aminte, **și în cazul Legii Helms-Burton, privind sancțiuni economice împotriva Cubei, aceleași state s-au împotrivit,** obligând autoritățile americane să reeșaloneze sancțiunile prevăzute. Concluzia: deși se pronunță împotriva terorismului, când interesele lor economice o cer, guvernele anumitor state dau dovadă de maleabilitate suspectă în relațiile cu țările care-l susțin și promovează. După reuniunea de la Lyon, deși au fost adoptate 40 de măsuri foarte concrete și practice împotriva terorismului, acesta și-a continuat activitatea. Și a lovit din nou. Președintele american a cerut iarăși reuniunea **G7** (de data aceasta **plus Rusia**). Care a avut loc la **Paris** cu ușile închise. S-au propus alte **25 de măsuri**, tot "foarte concrete și precise". Dar între parteneri au existat nenumărate discuții, urmate de divergențe. Dacă Statele Unite au propus măsuri drastice împotriva Iranului, Irakului, Sudanului și Libiei - țări bănuite a practica terorismul de stat și a sprijini terorismul internațional -, **unii parteneri din G7 nu au fost de acord**. Și nici nu vor fi, deoarece **aceste măsuri ar lovi în interesele lor economice.**

Dar, între țările participante la reuniunea G7+1, există cel puțin două lucruri divergente: îi leagă necesitatea de a se adopta măsuri de luptă antiteroristă, dar îi despart interesele economice. Într-un cuvânt - banul. Chiar ministrul francez de Externe, **Hervède Charette,** a atacat direct "legile proaste" (Legea Amato-Kennedy și Helms-Burton), afirmând că este total opus faptului ca un stat *"să poată modifica regulile comerțului internațional în profitul său și să le impună altora."*

O altă măsură propusă de Statele Unite nu va avea succes (cel puțin într-un viitor apropiat): **blocarea fondurilor celor care sprijină terorismul**. Numai pe marginea acestei propuneri s-ar putea scrie foarte multe. Sintetizând, se poate spune că, **și în acest caz, primează interesele economice ale unor state**. Se poate spune că terorismul este sprijinit de anumite guverne și conducători de state...

Capitolul III

UNITĂȚI SPECIALE DE LUPTĂ ANTITERORISTĂ

Paza bună...

În lucrarea ***"Secretele U.S.L.A."***, editată tot de Editura OBIECTIV-Craiova, am dezvăluit, ***în premieră națională***, o serie de aspecte total necunoscute sau mai puțin știute despre celebra Unitate Specială de Luptă Antiteroristă din România (U.S.L.A.). Unitate care, datorită profesionalismului dovedit, și-a câștigat aprecierea specialiștilor și a oamenilor politici din Europa. Am căutat să reabilitez și memoria unor nevinovați uciși în vâltoarea evenimentelor din decembrie 1989. După cum am precizat atunci, lucrarea respectivă face parte din ciclul *"TERORISM-ANTITERORISM"*.

Deoarece în cuprinsul cărții pe care o lecturați, vă prezint - tot în premieră națională - câteva dintre cele mai semnificative acțiuni teroriste comise pe plan internațional, precum și unele riposte antiteroriste, este timpul, stimați cititori, să, faceți cunoștință cu luptătorii antiterorişti. Cu acei oameni ai sacrificiului asumat care au îmbrăcat, la propriu, cămașa morții.

În fața creșterii și proliferării acțiunilor teroriste, tot mai multe state, pe lângă faptul că și-au adoptat o serie de măsuri legislative pentru combaterea acestui flagel al contemporaneității, și-au constituit unități proprii, specializate în riposta antiteroristă. Astfel, în **Marea Britanie** s-a constituit o *"unitate antiteroristă secretă - **Comacchio**"*, care se adaugă celebrului ***"SAS"***. În Germania, a fost creată celebra unitate antiteroristă ***"GSG-9"***, căreia i se adaugă alte formațiuni de acest gen, respectiv *"Comandourile mobile de intervenție"* ***(MEK)***, pentru unele landuri, sau *"Comandourile speciale de intervenție"* ***(SEK)*** pentru alte landuri. În **Franța**, s-au creat două unități: ***BAC*** - *"Brigada anticomando"* și *"Grupul de intervenție al jandarmeriei naționale"* ***(GIGN)***; în **Austria** - *"Comandoul de intervenție al jandarmeriei"* ***(GEK)*** și *"Grupul de intervenție al lucrătorilor judiciari"*; în **Italia** - celebra unitate *"Capete de piele"*; în **S.U.A.** - *"Comandoul militar de elită"*, denumit și ***"Ranger"***. Și exemplele ar putea continua.

Având în vedere că acțiunile teroriste sunt minuțios pregătite, iar executanții, de cele mai multe ori, sunt îndoctrinați cu ideologii fanatice, rezultă că intervențiile acestor unități nu sunt deloc ușoare. Acest lucru presupune, în mod nemijlocit, ca luptătorii specializați în lupta antiteroristă **să fie deosebit de bine pregătiți**, din toate punctele de vedere.

Doar 1 din 30...

Înainte de a trece la alte precizări, doresc să fac unele referiri la ideea de vocație sau chemarea omului. Datorită faptului că, de la vârsta de 21 ani, am lucrat numai cu omul, acum, în toamna deplină a vieții, pot afirma cu toată convingerea: chemarea omului se realizează într-o formă individuală și corespunzătoare origi-

nalităţii sale specifice, având drept scop îndeplinirea vocaţiei. Urmarea: maximum de rezultate în activitatea sa pentru care are vocaţie, întruparea în fiinţa sa a superiorului uman. Se poate vorbi despre **profesia-vocaţie** în care se oglindeşte însăşi personalitatea individului. Prin propriile sale posibilităţi, pe calea originalităţii specifice, fiecare individ are o chemare, o vocaţie. Pe care dacă o urmează, cu toate greutăţile inerente, uneori chiar a destinului, el trebuie să triumfe. Însă, **la realizarea profesiei-vocaţie sau chemării omului, se ajunge prin multă educaţie şi antrenament.** Omul poate să sufere chiar în realizarea profesiei-vocaţie, însă această suferinţă i se va părea mai de preţ oricăror bunuri ori facilităţi pe care i le-ar oferi oricine pentru a renunţa la ea. Aici, se poate explica jertfa Eroilor Neamului. Şi nimic nu valorează mai mult decât vocaţia, chemarea omului pentru cel la care fericirea şi mulţumirea individuală coincid cu cea a semenilor săi. Nimic nu valorează mai mult pentru cel care are chemare să-şi ajute semenul, să se pună în slujba sa, chiar să se sacrifice pentru fericirea sau libertatea lui. Nu vreau să filozofez, dar există meserii care necesită toate cele arătate mai sus. Iar una dintre acestea este cea de luptător antiterorist.

Luptătorii unităţilor speciale de luptă antiteroristă sunt selecţionaţi **numai pe bază de voluntariat.** Aceasta nu înseamnă că oricine se poate prezenta pentru selecţionare. De la început, cei care optează pentru aceste unităţi - nu este lipsit de importanţă să precizez faptul că **cererile depăşesc**, de cele mai multe ori, **ofertele** - trebuie să posede calităţi, aptitudini psiho-fizice stabilite riguros prin anumite **normative**. Candidaţii trebuie să fie **disciplinaţi, cu un sânge rece deosebit.** În aceste unităţi, **nu sunt acceptate elementele sadice,** ori care au plăcerea să tragă nebuneşte. Examenul medical, testul psihologic şi verificarea performanţei într-o ramură sportivă sunt obligatorii şi eliminatorii. **Rolul esenţial în selecţionarea lor îl are componenta psihologică a candidatului.**

După trecerea testelor în cadrul selecţionării - în general, **proporţia de admişi este de 1/30** -, viitorii luptători urmează **programe de pregătire deosebit de dure**. Trebuie bine înţeleasă această duritate în pregătire, pornită de la ideea *că "orice adversar potenţial dispune de grupe de sacrificiu"* sau de teroriştii *"kamikadze"*. Ca atare, în orice împrejurare, luptătorul antiterorist trebuie să-şi anihileze adversarul. Aceasta nu se poate face fără o pregătire deosebită.

La sfârşitul programului de pregătire, se decide cine din cei selecţionaţi rămâne în continuare în cadrul unităţilor respective. Experienţa de până acum a demonstrat că **circa 50-60% din cei selecţionaţi nu fac faţă exigenţelor programului de pregătire**. Pe timpul antrenamentelor şi exerciţiilor, nu se face nici o deosebire între funcţii şi grade, indiferent de dificultăţile întâlnite. Aceasta, deoarece ţelul final este formarea de luptători cu ridicate calităţi morale şi fizice. În final, după întreaga perioadă de pregătire, cei care au rezistat devin **luptători de elită** împotriva terorismului şi a terorii brutale, capabili să se orienteze în orice împrejurare - în fracţiuni de secundă -, cu deosebite calităţi fizice şi psihice, cu un spirit de echipă dezvoltat, având un suport de dotare tehnico-tactică deosebită.

Despre unităţile antiteroriste, opinia publică nu a aflat decât în momentul în care ele au anihilat comando-uri teroriste care au comis acţiuni teroriste de răsunet pe plan mondial. Până atunci, s-au păstrat ***"într-un anonimat total"***. Deoarece, o forţă

specială este anonimă şi luptă cu disperare să rămână aşa. Dar opinia publică dorea şi doreşte să ştie totul despre ele. Iar în urma acţiunilor de răsunet pe plan mondial vălul de mister care înconjoară aceste unităţi de elită, încet-încet, a început să fie ridicat.

Deoarece, majoritatea timpului cât am activat în cadrul Unităţii Speciale de Luptă Antiteroristă, **am făcut parte din colectivul de învăţământ care se ocupa de pregătirea antiteroristă a cadrelor**, şi care trebuia să fie la curent cu toate noutăţile în domeniu - pe plan internaţional -, fără falsă modestie, pot spune **că am cunoscut foarte bine modul de pregătire, antrenamentul şi dotarea unităţilor antiteroriste din alte ţări.** Apelez la răbdarea cititorului pentru a prezenta, pe scurt, câteva dintre aceste unităţi, cu precizarea că nu pot prezenta în detaliu întreaga lor pregătire, dotare şi modul lor de intervenţie. În acest sens, sper să fiu înţeles.

SAS-ul britanic

SAS - prescurtare de la ***Special Activity Squadron*** *("Divizia pentru activităţi speciale")* - este o unitate de acţiune în cadrul serviciilor de securitate britanice. Mai este denumit şi ***Special Air Service***.

Creându-şi o adevărată legendă, SAS-ul este **cea mai veche şi mai mediatizată unitate antiteroristă din lume.** A fost creată în timpul celui de al-doilea război mondial. Iniţial, era o unitate militară specializată în misiuni de cercetare-diversiune şi culegerea de informaţii militare, participând la numeroase acţiuni militare împotriva Germaniei naziste, după care a trecut în "anonimat" pentru marele public. Deoarece, o dată cu proliferarea terorismului internaţional, avându-se în vedere pregătirea deosebită a celor care încadrau această unitate, ea a început să fie folosită ca unitate antiteroristă, contrainsurgentă şi pentru protecţie demnitari.

SAS este **elita Armatei britanice**, un regiment multifuncţional, alcătuit din **patru formaţiuni - fiecare a câte 78 de luptători şi tehnicieni,** care în prezent se pregătesc şi se antrenează în centrul aflat la **Neseford**. Toţi sunt experţi în operaţiuni în deşert, junglă şi centre urbane. Această unitate de elită este cunoscută, de către oamenii politici şi şefii de poliţie, sub denumirea simplă de **"Regimentul"**. În urma unor intervenţii deosebit de spectaculoase, tehnicienii şi luptătorii acestei unităţi de elită şi-au câştigat un binemeritat prestigiu intern şi internaţional, aprecierea şi elogiul oamenilor politici şi a unităţilor antiteroriste din întreaga lume. În **decembrie 1975**, în urma unui act terorist, patru terorişti IRA s-au baricadat într-o clădire de pe Balcombe Street. În momentul în care au auzit la radio că o echipă SAS urmează să intervină pentru capturarea lor, s-au predat.

În SAS, nu există ofiţeri cu gradul mai mic de căpitan. Aceştia sunt selecţionaţi din toate armele şi primesc misiuni temporare de la unităţile de "bază" la "Regiment", pentru o perioadă de 2-3 ani. Chiar dacă la unitatea de "bază" ofiţerul avea gradul de locotenent, detaşat, aici primeşte gradul de căpitan, iar la reîntoarcere, revine la gradul iniţial. Foarte puţini ofiţeri rămân aici mai mult timp, iar aceştia sunt în posturi logistice, tehnice şi de aprovizionare. **Baza o constituie subofiţerii**, unii dintre ei având o vechime de 10-15 ani în SAS.

Fiecare dintre cele patru formaţiuni este o subunitate specializată în intervenţii antiteroriste, cunoscută sub denumirea de **escadron** (CRW Squadron), structurat pe grupuri de luptă. Fiecare grup de luptă este format dintr-**un ofiţer şi 15 luptători**, aceştia fiind împărţiţi **în patru echipe tactice**. Pe timpul intervenţiei, fiecare echipă se divide în perechi de luptători care acţionează coordonat.

În "Regiment", se pune accentul mai degrabă pe **autodisciplină,** decât pe disciplina impusă din exterior (adică de comandanţi). Cine nu reuşeşte să-şi impună această auto-disciplină nu face mulţi purici aici. Iar cei care reuşesc să rămână, sunt obişnuiţi să treacă peste formalismul rigid folosit în relaţiile comandant-subordonat şi invers. Astfel, comandanţii se adresează. celor pe care îi au în subordine pe numele mic. Aceştia se adresează cu *"şefu'"*. Singurii cărora li se spune *"domnule"* sunt comandantul şi locţiitorii săi. Folosirea degajată, fără formalism, a numelui mic, face comunicarea mult mai lesnicioasă.

Prin specialiştii săi, "Regimentul" a sprijinit discret intervenţia luptătorilor antiterorişti din GSG-9 (Germania), ai celor din *"Delta Force"* (SUA), pe puşcaşii marini olandezi, *Capetele de piele* (Italia). A mai pregătit şi Garda Regală din Dubai.

Pregătirea şi antrenamentul luptătorilor se desfăşoară într-un **regim de exigenţă şi extremă duritate**, care îi elimină progresiv pe cei care nu au aptitudini fizice şi rezistenţa fizică necesară. Antrenamentul începe la ora **4.30** şi se termină la **22.30.** Sunt **obişnuiţi cu marşuri prin mlaştini. Paraşutişti de elită, alpinişti capabili să escaladeze imposibilul, trăgători de nivel olimpic, stăpânesc la perfecţie artele marţiale, luptători desăvârşiţi în atac şi autoapărare. Spiritul de echipă, camaraderia** sunt ridicate la **niveluri de neînţeles** pentru omul obişnuit. De fapt, aceasta este o caracteristică a tuturor unităţilor antiteroriste din lume, ce şi-au format lumea lor aparte, numai a lor, în care neaveniţii, indiferent de rang şi nivel, sunt excluşi. Fiind **pregătiţi să acţioneze în orice punct al lumii,** luptătorii şi tehnicienii din SAS urmează şi **o pregătire specială de însuşire a limbilor străine**, program corelat cu potenţialele zone de acţiune.

În "Regiment", se găseşte o formaţiune mai mică – ***"Ops Research Unit"*** – care proiectează şi realizează dispozitivele specifice intervenţiei antiteroriste. Această Formaţiune de Cercetări Operative a realizat o "jucărie" de care se bucură cel mai mult luptătorii din "Regiment": **grenada de consternare** (stun grenade) – flash-bang-crash. În spaţii închise - aeronave, camere, holuri etc. -, aceste grenade sunt deosebit de eficiente. După ce splintul de siguranţă este scos, trebuie aruncată imediat, deoarece explodează după o jumătate de secundă. Aruncată într-un spaţiu închis, unde se află atât terorişti cât şi ostateci, grenada are **trei efecte simultane**. Lumina puternică a **flash**-ului îi orbeşte pe toţi cei care privesc în direcţia exploziei, pentru cel puţin 30 secunde. Zgomotul puternic (**bang**-ul) afectează timpanele, producând concomitent durere şi pierderea concentrării. În final, **crash**-ul este un sunet care pătrunde în urechea mijlocie, producând paralizia de zece secunde a tuturor muşchilor. Luptătorii sunt antrenaţi să acţioneze astfel: după producerea exploziei, câţiva dintre ei trag din plin, cu zece centimetri precis deasupra capetelor, timp în care ceilalţi (toţi poartă măşti speciale) se aruncă asupra ostatecilor încremeniţi, doborându-i la podea. Concomitent, trăgătorii îşi coboară linia tirului cu 15 centimetri precis. Nici un terorist nu poate scăpa. Prin explozie, grenada respec-tivă nu produce schije. Pe

timpul antrenamentelor, s-a făcut următorul experiment: un luptător cu cartuş pe ţeava pistolului implântat în coasta unui coleg, a primit ordinul să apese pe trăgaci în momentul exploziei grenadei. A fost ceva imposibil.

În programul de pregătire al luptătorilor, **se pune accentul pe tragerile din toate poziţiile neconvenţionale.** Se repetă până la automatism: schimbarea încărcătoarelor, rezolvarea operativă a oricărui incident de tragere, procedeele de acoperire reciprocă cu foc, precum şi tehnicile de mascare. **Luptătorii SAS sunt maeştri în ţintirea instinctivă, numai la cap.**

"Regimentul" are la dispoziţie microbuze cu scări telescopice de asalt pentru etajele clădirilor, elicoptere şi avioane capabile să-i transporte pe luptători şi tehnicieni în orice punct al lumii pentru intervenţie antiteroristă. Sunt singurii din Armata britanică, ce au voie să-şi aleagă armele şi muniţia din tot ce industria de război produce mai bun în lume. Pentru asaltul de aproape au ales **Hekterul german** şi **puşca-mitralieră Koch**, cu foc automat şi ţeavă scurtă, calibru **9 mm**. De obicei, poartă armele cu cartuş pe ţeavă şi ataşate oblic, pe piept, fixate cu două clame cu arc. Astfel au braţele libere să deschidă uşi, să intre pe ferestre ori să arunce grenade. Când trebuie să folosească arma, o singură zmucitură o dezlipeşte de la piept şi poate fi folosită în mai puţin de o jumătate de secundă. Pentru lupta în spaţiile aglomerate au ales **pistoalele Browning Hi-Power**. Trăgătorii lunetişti au în dotare **carabine "Accuracy International" în trei variante**: pentru distanţe mai mari de 300 m, pentru distanţe sub 300 m şi pentru tragerile cu amortizor de zgomot. Peste lenjeria de corp fiecare luptător are un **combinezon negru**, dintr-o singură bucată, din material termorezistent şi poarta **veste antibalistice** de tipul *"Silent Pertner"*. Pe cap, poartă o **cagulă neagră** (această cagulă este folosită de toţi luptătorii antiterorişti din lume - le asigură anonimatul). În picioare, poartă cizme tradiţionale de deşert, înalte până la glezne. Mai au în dotare **masca de gaze** şi **cagule antiflash**, acestea din urmă permiţând luptătorilor să se recunoască imediat, chiar şi pe întuneric şi înfricoşând teroriştii. Pe piciorul drept ori pe braţul stâng au fixate **pumnale de supravieţuire** (în mânerul acestora se află chibrituri, fir de naylon, cârlige de pescuit şi aţă).

Tehnicienii sunt dotaţi cu **stetoscoape electronice speciale**, care, aplicate pe dinafară uşii, pot determina cu precizie poziţia persoanelor din încăpere. Pentru aceasta, în încăpere nu este nevoie nici măcar să se vorbească. Sunt atât de sensibile, încât respiraţia poate fi auzită şi localizată cu precizie. Mai au în dotare **tehnică de supraveghere optică şi electronică.**

Luptătorii şi tehnicienii comunică între ei printr-un sistem elaborat de semnale care nu lasă loc de interpretări sau neînţelegeri.

SBS (Special Boat Squadron)

Pe lângă SAS, britanicii şi-au mai constituit o unitate mai mică - SBS - specializată în intervenţii în cazul unor acţiuni teroriste comise **pe mare**, împotriva navelor de orice tip.

Iniţial, unitatea SBS a fost organizată pentru războiul convenţional, respectiv pentru atacuri navale de pe mare asupra instalaţiilor petroliere de pe coastă. Apoi,

au fost specializaţi în intervenţii antiteroriste. Luptătorii sunt **selecţionaţi din rândul infanteriei marine. Pregătirea şi antrenamentul lor sunt mai dure decât ale celor din SAS.** În plus, ei trebuie să fie profesionişti în toate stilurile de înot, să se scufunde, să vâslească şi să se cațere pe pereți metalici. Sunt porecliți **oameni-broască**, fiind antrenați pentru a trăi lungi perioade de timp izolați, în condiții de supraviețuire. Se deosebesc de "verişorii" lor din SAS prin aptitudinile lor subacvatice deosebite. Pot înota pe distanțe apreciabile cu tot echipamentul de scafandru şi de luptă asupra lor. În timp ce-şi scot costumul de scafandru, sunt capabili să calce apa fără ca aceasta să facă cea mai mică încreţitură, pentru ca apoi să se ivească din adâncuri cu tot arsenalul de arme sofisticat asupra lor. Sunt **specialişti în cățărările pe pereții de oțel.** În **patru minute** escaladează un perete vertical de **50 m** cu echipamentul de luptă cântărind 20 kg. Pentru aceasta, au o condiție fizică ieşită din comun şi o dotare adecvată. Pentru cățărare, se folosesc de **rondele magnetice**. Acestea sunt de mărimea unei farfurii întinse şi au o bordură de cauciuc, aşa încât pot fi aplicate pe metal, fără zgomot. Sub cauciuc, "farfuria" mai are o margine de oțel care poate fi magnetizată, transformându-se într-un magnet deosebit de puternic. Forța magnetică este produsă sau întreruptă cu ajutorul unui comutator aflat lângă degetul mare al celui care ține mânerul ce se găseşte pe fundul "farfuriei". Energia electrică provine de la o baterie mică, dar foarte rezistentă, de nichel-cadmiu, montată în interiorul "farfuriei". Luptătorul iese din mare, întinde o mână în sus şi aplică prima "farfurie" pe peretele navei care este din metal, apoi dă drumul la curent. Magnetul fixează "farfuria" pe structura de oțel a navei. Atârnat de aceasta, luptătorul întinde cealaltă mâna mai sus şi fixează cea de-a doua "farfurie". Abia, după ce aceasta este magnetizată la rândul ei, cea dintâi este desprinsă şi fixată mai sus. Alternând aşa mâinile, iese din mare şi urcă pe peretele vertical al navei, în timp ce trunchiul; picioarele şi tot echipamentul atârnă în gol. Toată greutatea este suportată de mâini şi brațe. Mâinile, brațele şi umerii luptătorilor sunt atât de puternici încât, dacă este nevoie, pot escalada un perete înclinat la 45° spre exterior. **Pe o frânghie, se cațără cu viteza de 1m/ secundă.**

Pe lângă arsenalul obişnuit al luptătorilor din SAS, mai au în dotare **puşti Finlanda.** Este o puşcă de înaltă precizie, fabricată manual de norvegieni, considerată cea mai bună armă din lume. Aceasta este echipată şi cu un multiplicator de imagini, o lunetă lungă şi un amortizor deosebit de eficient, care nu scade precizia armei. **Fiecare luptător este un trăgător de nivel olimpic cu această armă.** Referitor la ea, doresc să fac o precizare. Se ştie că pentru vederea şi ochirea pe timp de noapte există două modalități de bază: dispozitivul de infraroşii şi amplificatorul/intensificatorul de imagini.

Dispozitivul de infraroşii se bazează pe trimiterea unei raze de lumină infraroşie în direcția țintei, pe care o pune în evidență ca pe un contur verziu. Dar, pentru că emite lumină - chiar invizibilă ochiului omenesc -, camera cu infraroşii are nevoie de o sursă de energie. Pe când **intensificatorul/amplificatorul de imagini** lucrează pe principiul colectării tuturor elementelor de lumină, oricât de mici, prezente într-un loc întunecos (deci, noaptea mai ales) şi, concentrarea lor, aşa cum retina unui ochi de bufniță poate aduna puțina lumină existentă şi reperează un şoarece care aleargă noaptea. Şi, ce este esențial, intensificatorul de lumini nu are

nevoie de nici o sursă de energie. Tocmai pentru aceasta, toţi membrii comando-urilor (băieţi buni sau răi), când acţionează pe timp de noapte, îşi vopsesc toate părţile descoperite ale corpului (fără palme). La începutul anilor '80, aceste intensificatoare, de proporţii reduse, portabile, au fost concepute şi construite de aşa natură, încât pot fi montate pe patul unei arme. Folosite concomitent cu un telescop sau o lunetă, devine o armă extraordinar de eficientă pentru trageri pe timp de noapte.

"GSG-9" (Germania)

Autorităţile guvernamentale ale fostei R.F.G. au fost trezite la realitate ca urmare a "duşului rece" al bilanţului deosebit de tragic, ce a rezultat în urma acţiunii teroriste din Satul Olimpic. Atunci, în1972, pe timpul Olimpiadei desfăşurate la München, un comando al organizaţiei teroriste *"Septembrie-Negru"* a luat ca ostateci o parte din sportivii echipei olimpice israeliene. Datorită faptului că vest-germanii nu aveau, la acea dată, luptători antiterorişti, intervenţia neprofesională a poliţiştilor (chiar dacă erau trăgători de elită), s-a soldat cu un bilanţ tragic: 11 sportivi israelieni, un poliţist şi 5 terorişti au fost ucişi (o parte din sportivi au ars de vii într-un elicopter). Trei terorişti au fost capturaţi, doi dintre ei fiind răniţi. Clădirea turnului de control şi dirijare a circulaţiei aeriene a suferit pagube importante, iar un elicopter a fost distrus.

În urma acestei intervenţii nereuşite (vest-germanii se mai confruntaseră cu acţiuni teroriste, dar le-au tratat cu superficialitate), autorităţile au tras o linie şi au hotărât: teroriştilor trebuie să li se opună o forţă specializată, o unitate antiteroristă. Aşa a luat fiinţă, **la trei săptămâni după masacrul de la Olimpiadă**, unitatea specializată în lupta antiteroristă - ***"GSG-9" ("Grupa de apărare a frontierei-9")***, creată de fostul ministru de Interne, H.D. Genscher, la **26 septembrie 1972**. Comandantul unităţii, care, în scurt timp, a devenit de elită, a fost numit **Ulrich Wegener**, ofiţer de legătură al "Apărării frontierei federale", atunci în vârstă de **42 ani.**

Unitatea este formată din **175 de luptători şi specialişti/tehnicieni**. Semnul distinctiv: **beretele verzi.** La constituire, pe timpul antrenamentelor deosebit de dure, **o treime** din efectiv a rămas de căruţă. Cei rămaşi au devenit specialişti şi tehnicieni de înaltă clasă întruchipând militarii din super-comando-urile israeliene, puşcaşii marinei americane şi paraşutiştii francezi. **Nu există armament pe care să nu-l cunoască la perfecţie şi cu care să nu tragă rapid, sigur, în orice condiţii meteorologice şi din orice poziţie** (parcă aşa au fost caracterizaşi şi luptătorii antiterorişti - uslaşii - în cadrul dezinformării şi intoxicării naţiunii române, pe timpul evenimentelor din decembrie 1989). **Săptămânal,** fiecare luptător trebuie să treacă **o probă de examen, care durează două zile şi o noapte**. Cine nu reuşeşte, primeşte "liber", indiferent de vechimea în cadrul unităţii. **Sunt specialişti în karate, pot pătrunde prin orice uşă, fereastră sau clădire.** Piloţii de curse de renume mondial i-au pregătit pe specialişti **să conducă orice tip de autovehicul. Toţi înoată foarte bine şi sunt alpinişti de clasă.** Psihologi şi psihiatri îi examinează periodic. De fapt, un paragraf al regulamentului de funcţionare precizează: *"În GSG-9 nu au ce căuta elemente sadice, dornice de a trage"*. Specialiştii în

terorism îi ţin la curent cu toate formele şi metodele de "luptă" ale teroriştilor. Studiază toate cazurile de intervenţie ale antiteroriştilor din alte state, în urma cărora trag învăţămintele necesare. Sunt gata să-şi rişte viaţa pentru a-i salva pe ostateci.

Sunt organizaţi în trei unităţi operative, fiecare fiind formată din 30 de luptători, din care 20 sunt trăgători de elită. GSG-9 mai are **grupe tehnice** (experţi în transmisiuni, materiale explozive, şoferi, întreţinerea tehnicii de luptă şi în documentaţii). Sunt astfel pregătiţi, încât fiecare luptător îl poate înlocui pe oricare dintre ceilalţi. Luptătorii sunt supra-antrenaţi în tragerile cu armamentul din dotare. Între momentul scoaterii armei din toc şi ieşirea glonţului pe ţeavă, nu trebuie să treacă mai mult de **o secundă.** În caz contrar; rezultatul este nesatisfăcător.

Proba de "foc" au dat-o pe aeroportul din Mogadiscio (Somalia), când au intervenit în forţă pentru eliberarea ostatecilor din avionul companiei *"Lufthansa"*, deturnat de pe ruta Palma de Mallorca - Frankfurt/Main, de către un comando format din patru terorişti. **Timp de cinci ani, opinia publică nu a ştiut nimic despre ei.** Intervenţia respectivă le-a adus aprecierea oamenilor politici din întreaga lume, admiraţia luptătorilor antiterorişti de pretutindeni - inclusiv din România - şi recunoştinţa opiniei publice mondiale.

GEO - "Grupul special de Operaţiuni" (Spania)

O după-amiază obişnuită, în care activitatea desfăşurată de luptătorii antiterorişti din cele două grupe aflate în stare de alertă a devenit rutină. Unii se antrenează în sala de sport, amenajată special pentru acest scop. Alţii urmăresc, pe video, un film de acţiune. Deodată, alarma sună strident: poliţia a înconjurat un magazin în care un comando terorist a luat câţiva ostateci. După un ritual devenit deja banal, luptătorii celor două grupe se echipează şi pornesc spre locul acţiunii. Ajunşi la faţa locului, se studiază terenul, se prelucrează informaţiile şi luptătorii se dispun în dispozitiv. Ofiţerul negociator - "lucrează" bine: trage de timp. Şi, la un moment dat, sub privirile avide ale curioşilor, care au fost îndepărtaţi pe trotuare, comandantul operaţiunii declanşează prăpădul pentru teroriştii: *"Go! "* Restul este rezultatul sutelor de ore de antrenamentul. Parte din terorişti sunt ucişi, doi capturaţi. Nici o victimă din rândul ostaticilor sau al luptătorilor. Restul rămâne istorie pentru mass-media.

A fost o acţiune tipică de intervenţie a luptătorilor antiterorişti spanioli din GEO, care au o reputaţie neştirbită şi despre care opinia publică, dar mai ales mass-media, dorea să ştie totul. Însă curiozitatea lor a fost satisfăcută în mică măsură. *"Anonimii cu berete maro"* doresc să rămână anonimi.

Până la sfârşitul deceniului al optulea, marea ţară iberică s-a aflat mai puţin sub ameninţarea terorismului. În **1979**, mai multe acţiuni teroriste au şocat opinia publică. Acest şoc a impus crearea unei unităţi capabilă de o ripostă rapidă şi hotărâtă, eficientă, într-un timp record. Şi astfel, a fost creat ***"Grupo Especial de Operationes"*** sau pe scurt **GEO.** La început, **din 400 de candidaţi** care s-au prezentat pentru selecţie - toţi membri ai poliţiei şi voluntari -, Garcia QuiJada, **a**

ales 70. Însă, tot nu a fost mulţumit de selecţie şi a reluat testele, **eliminând încă 12.** Încă de la început, cerinţele au fost deosebit de mari: candidaţii trebuiau să aibă o condiţie fizică excelentă, să fie trăgători de elită cu armamentul din dotare, să se orienteze în fracţiuni de secundă dar, mai ales, să aibă un spirit de dăruire până la sacrificiu. Spiritul de echipă este ridicat la rang de lege. După ce au fost selecţionaţi, **cei 58 de candidaţi** au urmat un **program de pregătire diabolic:** marşuri istovitoare, practicarea intensivă a artelor marţiale, conducerea oricărui tip de autovehicul, paraşutismul, înotul şi alpinismul. Au fost pregătiţi pentru a deveni specialişti in folosirea explozivilor. Concomitent, în activitatea de pregătire au fost iniţiaţi cu formele şi metodele de acţiune ale teroriştilor. Au devenit familiarizaţi cu structura organizatorică a grupărilor şi organizaţiilor teroriste, în special a grupării teroriste ETA. Ultima etapă a programului de pregătire au reprezentat-o antrenamentele pe timp de noapte.

Astfel, au devenit **luptători superantrenaţi**, ce în confruntările directe "care pe care" cu teroriştii din gruparea bască ETA au obţinut **succese de răsunet**. Călţi în luptele cu teroriştii, şi-au câştigat o binemeritată apreciere şi o reputaţie neştirbită.

La ora actuală, GEO dispune de **120 de luptători, împărţiţi în 24 de grupe**. Cei cinci luptători care compun o grupă au sarcini perfect împărţite: expert în armament uşor, pirotehnist, specialist în comunicări etc. **Semnele lor distinctive sunt beretele maronii şi vestele multi-funcţionale** în care îşi ţin armamentul individual cu încărcătoarele de rezervă, pumnalul, staţia radio emisie-recepţie, echipamentul individual de cătărare, grenadele şi masca contra gazelor.

Una dintre cele mai importante misiuni la care au participat antiteroriştii din GEO şi care le-a adus aprecierea unanimă a avut loc în **mai 1981, la Banca Centrală din Barcelona**. Atunci, 24 de terorişti de extremă dreapta ocupaseră Banca şi luaseră 200 de ostateci. Acţiunea de intervenţie a fost fulgerătoare şi i-a luat prin surprindere pe terorişti. În timp ce luptătorii îşi ocupaseră poziţiile de luptă, specialiştii în exploziv au minat toate canalele subterane de sub clădire. La semnalul comandantului, aceştia au inundat clădirea. Concomitent, luptătorii au interveni în forţă: un terorist a fost ucis, ceilalţi capturaţi. Un singur ostatec a fost rănit uşor.

Luptătorii din GEO au intervenit şi pentru eliberarea tatălui lui Julio Iglesias.

GEK - "Comandoul de intervenţie al Jandarmeriei" (Austria)

25 iunie 1977. La Salzburg, după comiterea unui jaf armat, doi terorişti îl iau ostatec pe managerul biroului de schimb. Pentru eliberarea acestuia, solicită o mare sumă de bani şi o maşină, în caz contrar, îl vor ucide. După 29 ore de negocieri, o unitate de poliţie, necunoscută până atunci, intră în acţiune şi, printr-o intervenţie în forţă - care i-a lăsat cu "gurile căscate" pe cei prezenţi -, îi capturează pe cei doi teroriştişi eliberează ostatecul.

9 noiembrie 1977. În momentul în care îşi parca automobilul în faţa locuinţei sale, Walter, proprietarul reţelei comerciale *"Polmares"* din Viena, este răpit de

necunoscuți. Sub amenințarea uciderii lui, răpitorii solicită pentru eliberarea acestuia suma de 5 milioane şilingi. Au loc negocieri intense şi... în noaptea de 13/14 noiembrie, prin intervenția hotărâtă a aceloraşi polițişti misterioşi, răpitorii sunt capturați şi ostatecul eliberat. Lucrătorii din mass-media, opinia publică încep să-şi pună întrebări referitoare la "polițiştii misterioşi". Nu se poate afla nimic.

19 decembrie 1977. Trei indivizi înarmați răpesc, de la domiciliul ei din Viena, o tânără femeie, pe care o duc la o adresă necunoscută. Pentru eliberarea ei, cer o mare sumă de bani. În momentul în care trebuia să aibă loc schimbul, cei trei vor fi imobilizați şi capturați, iar ostateca eliberată. Intervenția a fost realizată de aceleaşi forțe de poliție. De data aceasta, li se divulgă numele: luptătorii antiteroriști din "Comandoul de intervenție al jandarmeriei" - GEK.

O parte din enigmele ce învăluie această unitate sunt înlăturate. Mai multe acțiuni teroriste petrecute pe teritoriul Austriei l-au determinat pe ministrul de Interne Federal, Erwin Lanc, să prezinte guvernului o concepție de prevenire şi reprimare a acțiunilor teroriste. Aşa a luat ființă ***"Grupa de intervenție a lucrătorilor judiciari" - KEG,*** apoi ***"Comandoul de intervenție al jandarmeriei" - GEK***, pentru acțiuni represive. Acesta este **subordonat direct ministrului de Interne Federal al Austriei,** fiind încadrat cu personal tânăr - între 22 şi 45 de ani - selecționați în urma unor teste foarte riguroase. Unitatea este formată din **130 de luptători**. Toți sunt luptători desăvârşiți, trăgători de elită, posedă carnete de conducere pentru toate autovehiculele. **Majoritatea dintre ei ştiu să piloteze şi elicoptere.** De la darea alarmei, timpul maxim de intervenție este de **10 minute**. Timpul limită pentru intervenția în orice punct de pe teritoriul național este de **20 de minute.** Beneficiază de suportul tehnic şi logistic cel mai modern. Când sunt de serviciu, în stare de alarmă, **au asigurate facilitați deosebite**; în "regim de cazarmă" stau în vile, având asigurat cel mai deplin confort şi permanentă asistență din toate punctele de vedere, de la cel pur medical, la cea psihologică.

Statul nu precupețeşte nici un efort pentru a le asigura toate condițiile pentru a putea interveni împotriva teroriştilor şi a terorii brutale.

Unitatea DELTA (Special Forces Operational Detachement) -S.U.A.

Părintele înființării unității antiteroriste Delta Force a fost **Charles Beckwiht**, care, beneficiind de câteva stagii de pregătire în SAS-ul britanic, era considerat cel mai în măsură să înființeze o astfel de unitate. Preselecția candidaților s-a făcut în mai multe etape, fiecare dintre ele constând în susținerea unor teste dure. În prima etapă, **din 30** de candidați au fost selecționați **doar 7** pentru viitoarea unitate antiteroristă. La cea de-a doua selecție, **din 60** de candidați au fost acceptați **doar 5**, apoi la cea de-a treia, **din 70** au fost admişi **14**. De remarcat că toți candidații proveneau ca voluntari din *"Serviciile Speciale"*, *"10th Special Forces Group"*, *"Rangers"* şi militari din *"Special Forces"*. **Celor 26 li s-au adăugat, în mai 1978, încă 78,** selecționați pe parcursul mai multor luni.

Programul de pregătire al luptătorilor din Delta Force, echipamentul şi armamentul din dotare sunt **asemănătoare celor din SAS**. La fel şi structura organiza-

torică. Crema luptătorilor din această unitate este constituită din **SEAL Team 6**, subunitate creată în **noiembrie 1980**, având un efectiv de circa **100 luptători** supra-antrenați.

UAR - "Armata Unită Rurală" (Spania)

La începutul anului 1979, în Spania a mai fost creată o unitate antiteroristă, *"Armata Unită Rurală"*, **subordonată Gărzii civile**, care a devenit operațională în același an. Această unitate de elită este formată din circa **200 de luptători, cu o pregătire complexă**: de la artele marțiale la conducerea tuturor vehiculelor (pe pământ, în aer sau pe apă), profesioniști în scufundările la mare adâncime. Buni cunoscători în arta topografică, se orientează în orice teren, indiferent de condițiile atmosferice. Identitatea lor este ținută secretă, chiar atunci când realizează intervenții spectaculoase. Botezul focului l-au primit în **1979**, când, în urma unor acțiuni fulgerătoare și concentrate, au arestat nu mai puțin de 438 de persoane bănuite ca aparținând diferitelor organizații teroriste sau infractori periculoși și confiscarea unei mari cantități de armament, muniție și exploziv, destinate comiterii unor acțiuni teroriste.

ESI - "Escadronul Special de Intervenție" (Belgia)

Încă din anii '70, Belgia și-a constituit o unitate specializată împotriva terorii brutale, formată din circa **100 de luptători aflați în subordinea Comandamentului** ***"Legiunii mobile"***. Cadrele respective urmează un program de pregătire extrem de dur și sunt împărțite în **trei grupe**, fiecare cu o misiune specifică: un grup de luptă, unul tehnic și un grup de escortă și protecție a personalităților politice. Membrii ESI sunt pregătiți în procedeele de atac și autoapărare, ale tehnicilor de cățărare și pătrundere în clădiri, ale intervenției din elicopter. Printre altele, sunt dotați cu un **gaz paralizant netoxic**, care, pulverizat de la mică distanță, permite neutralizarea pentru un minut, cel puțin, a oricărei persoane.

*

În materialul de față am prezentat doar unele unități antiteroriste, din anumite state. Aceasta nu înseamnă că celelalte stau pasive în fața amenințării terorismului. **Astfel de unități sunt constituite în majoritatea statelor din Asia, America Latină și de Sud și în Africa.** Majoritatea dintre ele sunt **ținute secrete.**

Acțiunea antiteroristă, în care intervin acești luptători și specialiști/tehnicieni, are ca scop rezolvarea unui act terorist care s-a produs. Aceasta înseamnă că s-a declanșat o criză, care reprezintă un eșec al tuturor eforturilor de prevenire amenințărilor teroriste. Și atunci, se apelează la acești oameni ai sacrificiului asumat, ultima resursă la care poate apela societatea pentru anihilarea teroriștilor și salvarea ostatecilor. Din această cauză, luptătorii antiteroriști reprezintă **"crema"** Forțelor Armate din țările respective. Ei constituie **ultima șansă împotriva teroriștilor** care au comis un act terorist. Acestor luptători anonimi, toți voluntari, le datorează viața mii de persoane.

SEALS - "soldaţii mileniului III"

Pe lângă unităţile antiteroriste - constituite pentru neutralizarea actelor teroriste care s-ar produce ori pentru a lupta împotriva terorii brutale - Marile Puteri şi-au constituit şi subunităţi/unităţi speciale, formate din luptători supraantrenaţi, capabili să poarte acţiuni de luptă în orice teren, indiferent de condiţiile atmosferice. Astfel, în armata americană au fost înfiinţate trupe cunoscute cu apelativul **Seals***. Sunt trupe de elită, formate pentru toate metodele de luptă.

Din 1962, când au fost create la ordinul preşedintelui Kennedy, şi până la războiul din Golf, *"soldaţii mileniului trei"* din aceste trupe de elită nu au fost cunoscuţi publicului american. Despre ei avea cunoştinţă un număr restrâns de personalităţi din administraţia de la Casa Albă, ori din armata americană. După ce, în războiul din Golf, canalul de televiziune **CNN i-a filmat pe viu,** investigaţiile lucrătorilor din mass-media americană au ridicat vălul de mister care acoperea aceste trupe. S-a aflat că, după constituirea lor, **toţi preşedinţii americani i-au folosit în diferite zone fierbinţi ale lumii,** pentru *"impunerea democraţiei"*. Erau şi sunt **destinaţi să execute misiuni de domeniul imposibilului. Botezul focului l-au primit în 1966, în Vietnam.**

În lucrarea ***"Războiul parapsihologic împotriva României"***, am prezentat pe larg o unitate de elită din armata americană, asupra căruia nu mai insist. De data aceasta, prezint modul de pregătire a "soldaţilor mileniului trei" **Ei fac parte din Navy Seals şi sunt super-soldaţii armatei americane. Adevăraţi *"roboţi de război"*, nu cunosc mila, îndurarea, respectul faţă de adversar.** Important pentru ei este doar îndeplinirea misiunii. **Lor nu li se poate împotrivi nimeni, decât tot luptători super-antrenaţi din alte ţări.** Serialul *"Rambo"*, alte filme americane, în care este prezentată îndeplinirea unor misiuni de domeniul imposibilului, nu sunt ficţiuni. Unele dintre ele sunt inspirate chiar din acţiunile acestor luptători de elită. În anul 1982, în cadrul schimbului de experienţă cu unităţi de elită din alte state, am avut ocazia unică de a viziona un film care prezenta pe viu **antrenamentele militarilor americani de la baza Fort Bragh.** Nici în ziua de astăzi nu pot uita duritatea în pregătirea acestor "băieţi". Iar aceştia reprezintă **un "mizilic" pentru băieţii din Navy Seals...**

Deşi cererile sunt foarte mari, nu oricine poate fi recrutat şi pregătit pentru a face parte din Seals. La selecţionare, se are în vedere o formă fizică excepţională, un psihic solid şi echilibrat şi... **nivelul de inteligenţă peste medie (QI de peste 104).** Deci, nu trebuie să aibă doar muşchi, ci şi ceva materie cenuşie. Toţi care se prezintă pentru selecţionare sunt **voluntari.** Cei selecţionaţi sunt trimişi la **baza din San Diego (California),** unde începe pregătirea. Din acel moment, parcă au intrat în iad....

Antrenamentul durează **şase luni** şi este împărţit în **patru etape**. Pe parcursul lor, viitorii super-soldaţi suferă nenumărate fracturi, răni, crize cardiace ori căderi psihice. Toţi primesc îngrijiri medicale de urgenţă. Cei care "promit" şi îşi dau consimţământul sunt lăsaţi să se vindece şi li se prelungeşte stadiul de pregătire cu încă o lună. Ceilalţi, vorba românului: *"Adio, mamă, şi n-am cuvinte!"*...

---

*N. edit.: *"Focile"* (engl.)

În **prima etapă**, se pune accentul pe **adaptarea lor la mediul acvatic**: parcurgerea înot a unor distanţe din ce în ce mai mari, concomitent cu exerciţii de ţinere a respiraţiei sub apă. De asemenea, se mai pune accentul pe **marşuri istovitoare** în diferite terenuri şi pe distanţe din ce în ce mai mari. Prima etapă se termină cu o săptămână de infern, cu nenumărate exerciţii, extenuante. **În cele şase zile, candidaţii au dreptul doar la patru ore de somn !!!**

În **etapa a doua,** se continuă exerciţiile pentru ca soldaţii **să acţioneze ca în elementul lor în apă**: scufundări la diferite adâncimi, cu şi fără mască de oxigen; se antrenează zi şi noapte în apă îngheţată, pe vreme caldă, ori pe furtună. Paralel, învaţă **procedeele de luptă pe uscat, dar mai ales în apă.**

A treia etapă este specializarea în **paraşutism**. La sfârşit, trebuie să sară de la altitudinea de **8.000 m**, cu aterizări şi amerizări la puncte aproape fixe. Se mai antrenează în cunoaşterea şi folosirea tuturor tipurilor de explozivi, camuflajul şi tehnicile de luptă în diferite terenuri.

Etapa finală constă dintr-un **exerciţiu tactic**, în care îşi pun în practică tot ceea ce au învăţat. Pentru aceasta sunt trimişi în insula San Clemente, împărţiţi în grupe de comando şi începe infernul... De data aceasta, "care pe care"...

Pe toată durata de antrenament, **zi de repaus sau week-end nu există**. Instructorii sunt de o duritate rară. Cei care au rezistat celor patru etape primesc brevetul Seals, uniforma specifică, ce are ca emblemă un trident. Au devenit "soldaţii mileniului trei", specialişti în misiuni de recunoaştere şi sabotaj. Suportul tehnic şi armamentul din dotare este foarte sofisticat şi de ultimă oră. Sunt deosebit de mândri că fac parte din această unitate de elită a armatei americane, pentru care au un adevărat cult.

Capitolul IV

ASASINAREA LUI MAHATMA GANDHI

Atentatul pe care-l prezentăm mai jos îl considerăm semnificativ pentru modul în care unele secte şi culte religioase caută să-şi impună doctrina, filozofia şi credinţa lor folosind metodele şi formele de acţiuni specifice terorismului.

Marele Spirit stopează războiul civil

Mohandas Karachand Gandhi, căruia i se mai spunea **Bhabú** (adică **Tăicuţul**), dar şi **Părintele poporului** şi **Mahatma (Marele Spirit),** om politic indian, filozof, a fost una dintre cele mai remarcabile personalităţi ale secolului XX, **conducătorul mişcării de eliberare naţională a Indiei.**

Când englezii s-au retras din India, aceasta şi Pakistanul erau împărţite în două: India hindusă şi Pakistanul musulman. **Conflictul religios din India aruncase ţara în război civil:** musulmanii îi vânau pretutindeni pe hinduşi, care, la rândul lor, îi ucideau pe musulmani. Sate întregi erau rase de pe suprafaţa pământului. La aceasta se adăuga sărăcia din ţară. Zeci de milioane de oameni, emigranţi în propria lor ţară, străbăteau ţinuturi întinse fără hrană, fără ţel, fără nici o speranţă. Din lipsă de hrană, mureau pe capete. Dar cădeau victime şi fanaticilor religioşi din ambele tabere.

Împotriva acestor fanatici s-a ridicat bătrânul Mahatma, în vârstă de 70 ani. A intrat în greva foamei. Starea sănătăţii i se înrăutăţea de la o zi la alta. Milioane de oameni din India, alte zeci de pe toate continentele, urmăreau cu emoţie drama bătrânului care se ridicase la luptă de unul singur împotriva a milioane de fanatici religioşi. Tot mai multe glasuri chemau la încetarea luptelor. **Gandhi a anunţat că va înceta greva foamei când hinduşii şi musulmanii se vor împăca şi vor conviețui în pace**. În ziua în care a anunţat această hotărâre - în cadrul unei întruniri ţinută la New Delhi, la care participau câteva sute de mii de hinduşi şi musulmani - **reprezentanţii celor două tabere au anunţat pacea. Gandhi a condiţionat ieşirea din greva foamei prin extinderea armistiţiului în întreaga Indie şi Pakistan. Lucru acceptat**. În Consiliul de Securitate, reprezentantul pakistanez la ONU a anunţat: *"Începe o nouă epocă de prietenie şi pace, pe subcontinentul indian a fost instaurată liniştea"*. Lumea a răsuflat uşurată, iar Mahatma Gandhi realizase ceea ce îşi propusese.

Devenise un mit viu al Indiei, venerat de un popor sărac ce trăia de-a lungul fluviilor sfinte Gange şi Banaras. **Era considerat un sfânt şi nu un reformator. Îşi stabilise reşedinţa la New Delhi, în vila industriaşului Birl, un vechi prieten**, unde o gardă înarmată îl păzea în permanenţă.

Brahmanii asasini

Dintotdeauna, religia a jucat un rol important în politica indiană. Prin acţiunea sa, **Gandhi obţinuse doar o calmare a spiritelor**. Extremiştii hinduşi s-au

opus oricărei colaborări cu musulmanii. ***"Mahasabha"***, organizația lor poli-tică, condusă de milionarul **Vinajak Savarkar** - care își avea reședința în Bombay - era alcătuită din mai multe grupuri teroriste. Între cele mai fanatice s-a dovedit ***"Rashbrija Svajam Sevak"***. Acestea au hotărât să continue lupta.

Savarkar este cel care a pus la cale exterminarea lui Gandhi, care se bucura de încrederea nelimitată a poporului indian. La început, plănuise un atentat împotriva lui **Nehru** - primul-ministru, apoi s-a gândit să-l asasineze pe **Suhravard** - primul ministru al statului Bengal dar, în cele din urmă, s-a oprit... asupra bătrânului Gandhi. Își dădea seama că moartea acestuia ar fi produs cele mai grave tulburări în India.

Pentru aceasta**, în octombrie 1947, a format un comando de asasini, alcătuit numai din brahmani**, oameni cu o educație aleasă și care se bucurau de prestigiu în societate. Între ei îi amintim pe **Narajan Apte** - directorul ziarului radical de dreapta *"Hindu Rashtra"* și **Godsé** - redactor-șef la același ziar, precum și **Digambal Bahdgé** - negustor de arme. Din grup mai făceau parte: **Gopal**, fratele lui Godse, șeful cantinei de la cel mai mare depozit de muniții al armatei din Bombay; **Vishnu Karkaré** – hotelier; **Madan Lal Pahve** - un tânăr de numai 20 ani. Acesta din urmă, frecventând casa profesorului de limba hindu, Djai, de la Universitatea din Bombay, a început să se laude că face parte dintr-un comando care îl va asasina pe Gandhi. Profesorul nu a dat nici o importanță acestei mărturisiri.

Primul atentat

La **17 ianuarie 1948**, complotiștii organizează **primul atentat, nereușit, asupra lui Gandhi.** În timp ce acesta ținea o cuvântare unei mulțimi de circa 100.000 de persoane, strecurați în față, Bahdgé a tras asupra lui Gandhi, dar nu l-a nimerit iar concomitent, Madan Lal Pahve a aruncat o bombă. Explozia acesteia nu a produs panica scontată de teroriști. Gandhi a fost primul care a liniștit mulțimea, iar întreaga Indie i-a auzit cuvintele la radio: *"Dușmanii musulmanilor sunt dușmanii Indiei"*.

Madan Lal Pahve a fost prins de poliție, ceilalți teroriști reușind să scape. Cel prins **a dezvăluit întregul complot**. Cele mărturisite de el au fost întregite de profesorul Djain, care, dându-și seama de greșeala făcută, a mărturisit tot ce știa în fața ministrului principal al statului Bombay și a ministrului de Interne local. Însă, **reacția autorităților la cele aflate a fost, cel puțin ciudată.** Ministrul de Interne s-a mărginit să întărească paza la reședința lui Gandhi și să răspândească în întreaga Indie fotografiile teroriștilor căutați.

Ziua Neagră a Indiei

În acest timp, teroriștii care au scăpat nu au renunțat la planurile lor. Neavând arme, Godsé și Apté s-au deplasat la Madras, unde **doctorul Dattraja Parchure**, conducătorul hindușilor din Gvalijar**, le-a pus la dispoziție armele solicitate.**

Mahatma avea obligații față de cei care-l venerau. În fiecare seară, în imensa grădină a vilei, trebuia să vorbească în fața mai multor mii de credincioşi şi curioşi. Devenise un obicei de la care nu se abătea. Deoarece posturile de radio transmiteau frecvent cuvântările sale, Mahatma se folosea de aceste ocazii pentru a face şi declarații cu caracter politic.

Şi a venit seara zilei de **30 ianuarie 1948,** când trebuia să vorbească în fața unei mulțimi de circa o mie de persoane. După întâlnirea cu **Gardar Fatel**, ministru de Interne şi vicepremier al guvernului, însoțit de nepoata sa, **Mana**, a ieşit în grădină. Păşea cu greutate, oprindu-se des pentru a răspunde cu mâinile împreunate şi plecăciuni, mulțimii care-l ovaționa şi se dădea respectuos la o parte pentru a-i face loc. În mulțimea îmbrăcată în alb, un singur bărbat făcea contrast: avea pe el o cămaşă kaki şi îşi croia drum spre Gandhi. Ajuns în fața bătrânului, o împinse cu brutalitate pe Mana, introduse mâna în buzunarul pantalonului şi o scoase imediat cu un pistol. **Trei gloanțe s-au înfipt în trupul costeliv al bătrânului: două în regiunea inimii, al treilea în abdomen.**

Era ora 19.15. Mahatma a murit aproape instantaneu. Mulțimea furioasă a vrut să-l linşeze pe asasin, dar garda Tăicuțului l-a protejat, după care l-a predat poliției. Se numea **Nathuram Godsé**, în vârstă de **37 ani.**

Printre corespondenții străini participanți, fără voia lor, la acest atentat se afla şi Robert Stimson, din Marea Britanie. **La mai puțin de 25 minute după comiterea asasinatului, studiourile BBC au transmis reportaje în întreaga lume,** care a rămas consternată.

Prin posturile de radio, în scurt timp, întreaga Indie a aflat vestea. Luptele fanaticilor religioşi, cărora li s-au adăugat teroriştii din ambele tabere, au reizbucnit, pe față şi cu un dramatism greu de descris.

Apoi, s-a răspândit vestea că asasinul ar fi membru al grupării "Mahasabha", **iar extremiştii reacționari au început se fie căutați şi ucişi de mulțimea înfuriată**. Sute de case ale membrilor grupării au fost incendiate.

Procesul teroriştilor

Datorită acțiunii rapide a poliției, **în câteva zile au fost arestați**: atotputernicul **Savarkar** (organizatorul din umbră al întregului atentat), **Digambar Bahdgé**, doctorul **Parchure, Gopal Godsé, Apté, Karkaré** şi **Kistajja.** Grupările înarmate ale grupării "Maharbhat" au fost dezarmate, conducătorii şi câțiva mii de membri ajungând după gratii.

La **22 iunie 1948, la New Delhi a început procesul teroriştilor şi conspiratorilor** care au pus la cale şi executat acest atentat. Pe timpul procesului, aceştia s-au justificat în mod pueril, fără nici o logică.

Asasinul **Godsé** avea să declare: *"M-am gândit mult dacă e bine sau nu să-l ucid pe Gandhi. Nu am simțit nici o bucurie când l-am ucis, dar a trebuit să o fac. El lua în mod sistematic apărarea musulmanilor".*

Apté: *"Opoziția mea față de Gandhi nu se referă. la persoana sa, ci la principiile pe care le promova. Niciodată nu am fost preocupat de ideea lichidării lui fizice, iar vestea morții lui m-a umplut de o tristețe adâncă".*

Madan Lal s-a dezvinovățit astfel: *"N-am vrut să-i fac nici un rău lui Gandhi. Am aruncat bomba numai ca să-i atrag atenția asupra mea, întrucât vroiam să-i înmânez o plângere".*

În ziua de **9 februarie 1949**, a fost **pronunțată sentința**: din lipsă de probe, atotputernicul Savarkar a fost pus în libertate. Nathuran Godsé şi Apté au fost condamnați la moarte, fiind executați la **13** octombrie 1949, iar ceilalți au fost condamnați la închisoare pe viață.

Culisele politice

Despre culisele politice ale atentatului s-au purtat nenumărate discuții. Cercetările nu au fost adâncite, iar o mare parte a cetățenilor Indiei nu a fost de acord cu sentințele pronunțate. **Abia în 1965, sub presiunea opiniei publice, ministrul de Interne, Nanda, a numit o comisie care să cerceteze împrejurările producerii atentatului**. Cercetările au scos la iveală şi un fapt deosebit de important, greu de demonstrat cu fapte. La Bombay, sub semnătura lui K.L.Gaube, a fost publicată ştirea conform căreia, înainte de a fi executat, Godsé ar fi declarat: *"Eu nu am fost decât executorul ordinelor lui Savarkar, ordine pe care el le primea de la Patel".* Afirmam anterior, după prezentarea primei tentative de asasinare, că **ministrul de Interne Patel nu luase măsuri severe de securitate şi nu a adâncit cercetările pentru capturarea teroriştilor**. Poate cineva crede că a fost doar o lipsă de prevedere? Ori o simplă întâmplare? Greu de crezut ambele variante...

Comisia a ajuns la concluzia că **atentatul a fost pus la cale de extremişti cu largi ramificații în întreaga Indie**, mai ales în Puna, oraş important din statul Hajderabad. Era un regat feudal de sine stătător şi, după proclamarea independenței Indiei, aparținea celui mai bogat om din țară. Iar **ministrul de Interne era bun prieten al acestuia. Aici s-a născut ideea asasinării** omului care milita pentru conviețuirea paşnică a celor două tabere: hinduşii şi musulmanii. Iar faptul că măsurile de securitate după producerea primului atentat au fost insuficiente, a concluzionat ancheta, conduce implicit ca o parte a răspunderii săvârşirii atentatului să revină şi ministrului de Interne.

Iar în anul 1968, cu excepția celor doi terorişti care au fost executați, toți ceilalți au fost eliberați!

Cu toate acestea, asasinarea lui Gandhi nu a putut să frâneze procesul de democratizare din India. S-ar putea ca tocmai această crimă politică să fi grăbit acest proces. Hajderabadul a fost încorporat statului Andrapradesh, iar cel mai bogat om din India s-a trezit peste noapte fără tron...

Capitolul V

MASACRUL DIN SATUL OLIMPIC

Comando-ul care a întreprins acest act terorist era format din **opt teroriști** și aparținea de sinistra organizație ***"Septembrie Negru"***, care și-a desfășurat activitatea odioasă, de acte teroriste, în perioada **1971-74**. Profitând - în special - de lipsa prevederilor de securitate ale autorităților vest-germane, ce **au redus la minim absolut măsurile luate în Satul Olimpie și la bazele sportive unde aveau loc întrecerile,** teroriștii și-au pregătit minuțios actul criminal. **La München, orașul din care Hitler și-a luat startul politic, nimic nu trebuia să reamintească trista perioadă a nazismului**. În Satul Olimpic, nu trebuia să fie văzut nici un paznic înarmat, nici un gard de sârmă nu trebuia să înconjoare clădirile în care erau cazați sportivi din întreaga lume. Aceasta, cu atât mai mult cu cât localitatea Dachau, unde a funcționat unul dintre cele mai sinistre lagăre de concentrare nazistă, se afla la mică depărtare de München. **Vest-germanii au făcut tot posibilul, și au reușit, să creeze o atmosferă pașnică și plăcută Jocurilor Olimpiadei a XX-a (1972),** denumită *"Jocurile păcii și veseliei"*.

Dramatismul scenei actului terorist declanșat de teroriștii palestinieni aparținând organizației "Septembrie Negru" a fost sporit de timpul și locul în care s-a desfășurat. Pentru vechii greci, locul de desfășurare a Jocurilor Olimpice era considerat sacru: *"Olimpiada este un loc sacru. Oricine se încumetă să intre aici cu forța armelor, comite o crimă împotriva zeilor"*.

Dar, în plin secol XX, opt tineri au venit să asasineze alți tineri, alegând pentru aceasta un loc sacru: Satul Olimpic. Ei au comis o crimă, nu împotriva zeilor, ci împotriva întregii umanități. Terorismul internațional și-a arătat din nou fața-i hidoasă. A demonstrat că se conduce numai și numai după "regulile" sale...

Atacul

- Aici este cazată echipa israeliană ?

Ciocăniturile din ușă și cuvintele de mai sus, rostite într-o germană greoaie, au creat o stare bruscă de alarmă pentru **Mosche Weinberg**, puternicul **antrenor de lupte al echipei israeliene**, care cântărea peste 100 kg. Trezit brusc din somn, sare din pat și se îndreaptă spre ușa apartamentului. Concomitent cu întredeschiderea prudentă a acesteia, întreabă:

- Cine se interesează de echipa israeliană la o oră atât de matinală? Pentru ca, imediat, să se arunce cu toată greutatea trupului asupra ei, căutând să o țină închisă cu toată forța mușchilor săi.

- Băieți, fugiți!-strigă el în ebraică. *Fugiți*!

Ce-l îngrozise atât de mult pe Weinberg? În fracțiunea de secundă cât ținuse ușa întredeschisă, apucase să vadă în fața apartamentului mai mulți indivizi, mici de statură și slabi, însă **înarmați cu pistoale-mitralieră, pistoale și grenade de mână**. Fețele le erau acoperite de câte **o glugă violetă**. Imediat și-a dat seama de

pericol. Dacă ar fi fost neînarmați, nu ar fi stat pe gânduri. S-ar fi repezit în mijlocul lor. Dar așa ?

Trezit de strigătele antrenorului, **Gad Zavary**, un luptător care era cazat în aceeași cameră, sare din pat, se repede la fereastră, al cărui geam îl sparge cu cotul și, înainte de a sări, privește înapoi. Scena care i se înfățișează în fața ochilor nu o va uita toată viața: ușa subțire a apartamentului era spartă și câțiva indivizi izbeau puternic cu patul armelor în pieptul și gâtul antrenorului său. Tricoul acestuia era plin de sânge și abia se mai ținea pe picioare.

Zavary nu mai stă pe gânduri: se aruncă pe fereastră, concomitent cu pătrunderea atacatorilor în cameră. Aceștia, **exasperați de rezistența lui Weinberg, au tras în el.** Ceea ce nu au reușit loviturile puternice de armă au reușit câteva gloanțe. Trupul puternic și solid s-a prăbușit neînsuflețit la podea, sfidând și de acolo intențiile atacatorilor, care se împiedică de el. O parte din aceștia năvălesc în cameră și câțiva se năpustesc la fereastra spartă, de unde încep să tragă în Zavary, care fuge disperat. Nu reușesc să-l lovească.

Ceilalți teroriști au năvălit în două apartamente unde dormeau alți sportivi israelieni, componenți ai lotului olimpic. În primul apartament, **Joe Romano, campion la haltere,** încearcă să opună rezistență, însă este **secerat de tirul armelor automate**. În cel de-al doilea apartament, **luptătorul Yosef Gottfreud** pune mâna pe un cuțit pentru a-i intimida pe atacatori. Însă, ce poți face cu un biet cuțit împotriva unor asasini înarmați până în dinți? **Cade răpus** și el de gloanțe. Dar, jertfa lui nu a fost zadarnică: momentul de distragere a atenției teroriștilor a permis mai multor sportivi israelieni - cazați în aceeași cameră - să fugă.

Zgomotul produs de spargerea ușilor, țipetele și împușcăturile trezesc pe toți membrii echipei israeliene. În apartamentul situat la capătul opus al holului, **antrenorul halterofil Tuvis Sokolski și alți șase sportivi reușesc să fugă.** Însă nu toți sunt atât de norocoși: **nouă sportivi sunt luați ostateci**. Sub amenințarea armelor, **brațele și picioarele le sunt legate**, după care sunt obligați să se târască **la etajul trei**, unde sunt împinși într-un apartament. Aproape imediat, în interior este târât cadavrul ciuruit a lui Romano, iar cei doi teroriști rămași de pază aruncă priviri semnificative spre cei nouă ostatici și cadavrul aruncat pe podea. Aceasta pentru a le tăia pofta pentru orice încercare de împotrivire. Deși legați, ostaticii prezintă pericol pentru ei.

Primele negocieri

Între timp, **sportivii care au fugit au dat alarma și, într-un timp record, peste 500 de polițiști, conduși de Manfred Schreiber - șeful Poliției din München - au înconjurat clădirea în care se baricadaseră teroriștii. Pe balcoanele și acoperișurile clădirilor învecinate au luat poziție mai mulți trăgători de elită.** Atmosfera pașnică din Satul Olimpic a fost înlocuită de sentimentul de neliniște, panică și chiar oroare.

Primele negocieri au loc între Manfred Schreiber și șeful teroriștilor, căruia ceilalți i se adresează cu numele de ***"Tony"***. Acestea se încheie fără nici un rezultat.

- *Aşteptaţi până la ora 9.00,* spune în încheiere "Tony".

Puţin după **ora 7.00**, cancelarul federal **Wily Brandt** este **trezit şi informat** în legătură cu situaţia. Imediat, aparatul guvernamental este pus în mişcare: **ministrul de Interne, Hans Dietrich Genscher, este trimis la München pentru coordonarea acţiunilor, iar ministrul de Externe, Walter Scheel, este numit să constituie *"Comandamentul de criză"*** şi să înceapă discuţiile cu guvernele statelor arabe, pentru un eventual ajutor în viitoarele negocieri cu teroriştii.

Golda Meir – ca Pilat din Pont...

La **ora 9.00**, pe una din ferestrele imobilului în care s-au baricadat teroriştii, este aruncat un **mesaj scris**. În el, aceştia **cer eliberarea din închisorile israeliene a nu mai puţin de 200 de arabi teroriştii**, printre care şi japonezul Kozo Olcamoto, singurul supravieţuitor al comando-ului sinucigaş al organizaţiei tero-riste *"Armata Roşie Japoneză"* (J.R.A.),ce săvârşise măcelul de pe aeroportul Lod din Tel-Aviv. Mesajul explica, în acelaşi timp, procedura de schimb a ostaticilor cu cei din închisori, atrăgând atenţia că **orice schimbare a acestei proceduri va însemna moartea imediată a ostaticilor. Ultimatumul era fixat pentru ora 12.00 a zilei respective**.

Puţin mai târziu, ambasadorul israelian în Berlinul occidental - **Eliashiv Ben-Horin** - care tocmai ajunsese la München, primeşte comunicatul Israelului pentru a-l înmâna vest-germanilor. De data aceasta, **primul-ministru Golda Meir, consilierii săi şi Knessetul sunt foarte fermi:**

1. Nu se vor duce **nici un fel de tratative** cu organizaţia teroristă "Septembrie Negru", un schimb între ostatici şi teroriştii închişi în închisorile din Israel fiind exclus.

2. Israelul va considera **Germania Occidentală total răspunzătoare** pentru operaţiunea de salvare a ostaticilor.

3. Israelul nu va obiecta dacă germanii oferă teroriştilor permis de liberă trecere într-o ţară arabă, în schimbul eliberării ostaticilor, însă aceştia trebuie puşi în libertate înaintea plecării teroriştilor. Sub nici un motiv, **ostaticii nu trebuie lăsaţi să părăsească Germania Federală împreună cu teroriştii.**

Prin aceasta, Israelul şi-a precizat poziţia. Care era foarte fermă. Vest-germanilor le va reveni, deci, o misiune deosebit de dificilă şi grea.

"Teroriştii nu trebuie să urce în avion"

La cererea oficialităţilor vest-germane, **şeful teroriştilor consimte de trei ori să prelungească termenul ultimatumului:** prima dată până la ora **13.00**, a doua oară până la ora **15.00**, pentru ca la ultima prelungire, până la ora **17.00**, să avertizeze:

- Să nu credeţi că vă puteţi juca cu noi! Nu vom permite să ne epuizaţi. Nu am dormit toată noaptea şi ne cunoaştem limitele puterilor. Această problemă trebuie rezolvată în cursul zilei de azi. În momentul în care ultimul termen pe care l-am fixat va expira, vom începe executarea ostaticilor.

Oficialitățile şi cancelarul federal, sosit între timp la München, au căzut în unanimitate de acord că tratativele nu mai puteau fi amânate peste ora 17.00. O nouă cerere pentru prelungirea ultimatumului se va lovi de refuzul categoric al teroriştilor.

Cu zece minute înainte de expirarea ultimatumului, ministrul de Interne şi şeful Poliției din München se apropie de clădirea în care sunt teroriştii. Vin cu propuneri concrete din partea Guvernului federal, propuneri care diferă de cele ale teroriştilor dar care pot furniza o bază de discuții şi noi negocieri. Cu puțin timp înainte, cancelarul federal le spusese miniştrilor săi:

- *Un Guvern onorabil nu poate permite ca ostaticii să fie trimişi ca un colet poştal spre o soartă necunoscută. Suntem răspunzători pentru viețile acestor oameni.*

Acum, cei doi vor încerca să renegocieze. Spre surprinderea acestora, cel care face primul propunerea este şeful teroriştilor:

- *Ne puneți la dispoziție un avion, cu care grupul meu împreună cu ostaticii să plecăm la Cairo. Dacă refuzați* - continuă el repede, zărindu-l pe ministrul de Interne că vrea să intervină - *îi vom împuşca pe ostatici.*

- *Înainte de a accepta propunerea voastră, vreau să stau de vorbă cu ostaticii*, spune Hans Dietrich Genscher.

- *Se aprobă,* vine răspunsul, *însă va trebui să veniți singur*!

Ministrul de Interne este de acord şi este escortat până la etajul III, unde i se deschide uşa apartamentului în care se află ostaticii. Intră înăuntru, aruncă o privire circulară asupra ostaticilor şi spre cei doi terorişti care-i păzesc. Se încruntă la vederea cadavrului lui Romano.

- *Cum vă simțiți?*- întreabă el.

- *Bine! Noi, bine,* răspunde într-o germană fluentă un sportiv israelian, aruncând o privire scurtă asupra cadavrului.

- *Doriți să fiți transportați la Cairo, împreună cu cei care v-au luat ostatici?*

- *Da,* răspunde acelaşi ostatic, *de vreme ce Guvernul nostru a acceptat să schimbe prizonierii arabi cu noi, la destinație.*

- *Trebuie să informez Guvernul meu*, spune Genscher, întorcându-se spre "Tony", după care se îndreaptă spre uşă. Înainte de a trece pragul acesteia, se întoarce şi spune ostaticilor:

- *Vom face totul pentru a vă salva viețile!*

Nu primeşte nici un răspuns...

Peste Satul Olimpic s-a lăsat întunericul. Pe alei, în fața blocurilor şi în apartamentele în care sunt cazați sportivii, s-au aprins de mult luminile. Numai în camerele clădirilor în care s-au baricadat teroriştii persistă întunericul. Nu se vede şi nu se aude nici o mişcare. Este **ora 22.00,** oră la care, pe baza înțelegerilor convenite, trebuie să înceapă transportul teroriştilor şi al ostaticilor la aeroport. Autoritățile vest-germane şi-au făcut planul: sub nici o formă nu pot da curs cererilor teroriştilor. **Ostaticii trebuie salvați**. Trei grupuri de trăgători de elită, formate din câte cinci trăgători, vor sta la pândă pe drumul ce duce la baza aeriană Furstenfeldbruck, în apropiere de München. **Teroriştii nu trebuie să urce în avion.**

Intervenție ratată

La intrarea de serviciu din spatele clădirii în care sunt teroriştii, s-a oprit un autobuz militar. Imediat, în uşă apare un terorist, apoi altul. Cu armele în mâini, pregătite pentru tragere, privesc cu grijă în toate părțile, după care fac un semn spre interior şi se îndreaptă spre autobuz. Aici, se plasează de o parte şi alta a uşii din față, care este deschisă, fiind pregătiți pentru deschiderea focului. Apar teroriştii şi ostaticii: aceştia din urmă sunt împărțiți în două grupe intercalate cu teroriști. Cu toții se îndreaptă spre autobuz. Abia acum, germanii îşi dau seama că **teroriştii sunt mai mulți decât au presupus.** Cei cinci trăgători de elită, din prima grupă, aşteaptă să-i prindă pe aceştia în bătaia armelor. Nu reuşesc.

Autobuzul demarează şi, peste câteva minute, se apropie de marginea lizierei Satului Olimpic şi se opreşte. Trei elicoptere, aparținând Pazei de frontieră îi aşteaptă. Într-unul se urcă membrii "Comandamentului de criză", cărora **li se alătură şi directorul serviciului israelian de informații.** În celelalte două, se împart ostaticii şi teroriştii. După câteva minute, cele trei elicoptere se îndreaptă spre aeroportul situat la circa 25 km spre vest. Cei cinci trăgători de elită, din a doua grupă, nu au prins nici ei "țintele" în bătaia armelor. **Germanii mai au o singură şansă. Pe aeroport**, cei cinci trăgători de elită din a treia şi ultima grupă, sunt dispuşi astfel încât cei opt teroriști să fie cuprinşi într-un foc încrucişat: trei trăgători se află pe acoperişul clădirii turnului de control şi dirijare a circulației aeriene, iar ceilalți doi pe marginea pistei, în imediata vecinătate a locului în care vor ateriza elicopterele. În apropiere, aşteaptă un avion Boeing-27 aparținând companiei Lufthansa.

Primul elicopter aterizează la ora 22.30 şi, imediat, membrii "Comandamentului de criză" se îndreaptă spre turnul de control. **Cinci minute mai târziu**, celelalte două elicoptere aterizează unul lângă altul, în centrul unei zone puternic iluminată, la circa 100 m de turnul de control. Chiar înainte ca motoarele aparatelor să se fi oprit complet, din cele două elicoptere sar doi teroriști. Unul dintre ei este "Tony". Se îndreaptă spre Boeing-ul din apropiere, aflat în dreapta lor, la circa 100 m. Alți doi teroriști sar din fiecare elicopter şi fac semn piloților şi copiloților să coboare. Cei patru piloți coboară şi sunt opriți pe pistă, sub amenințarea armelor a doi teroriști. De acum încolo, totul se desfăşoară fulgerător, cu urmări tragice.

Măcelul

Şeful teroriştilor, împreună cu unul din complicii săi, sunt la jumătatea drumului între elicoptere şi avionul care ar fi trebuit să-i transporte, când liniştea apăsătoare a nopții este sfâşiată de o puternică bubuitură. Şeful trăgătorilor de elită l-a ochit pe "Tony" şi trage, dând semnalul. Concomitent, ceilalți patru trăgători deschid focul. **Din primele focuri, cei doi teroriști care-i păzesc pe membrii echipajelor elicopterelor sunt împuşcați mortal. La fel şi însoțitorul lui "Tony". Acesta nu este însă nimerit,** fuge, se adăposteşte în spatele unui elicopter, de unde deschide imediat focul. La fel fac şi ceilalți patru teroriști care nu au părăsit elicop-

terele. Începe un schimb înverşunat de focuri. Teroriştii au de partea lor avantajul armelor automate: după câteva rafale, **staţia de radio a turnului de control este scoasă din funcţiune.** După alte câteva rafale este **lovită instalaţia aparaturii electrice şi întregul aeroport este învăluit de întuneric**.

Urmează o perioadă de acalmie. În limbile arabă, germană şi engleză, teroriştilor li se cere să se predea. Aceştia răspund deschizând din nou focul. Sărind dintr-unul din elicoptere, un terorist aruncă o grenadă defensivă în interiorul acestuia, după care dispare în întuneric. Sfârtecat de explozie, **elicopterul este cuprins de flăcări**, luminând totul în jurul său. "Tony", împreună cu teroristul care a aruncat grenada, încearcă să dispară în întuneric. Însă, siluetele lor sunt clar iluminate şi gloanţele trăgătorilor de elită **îi nimeresc în plin.**

În elicopterul cuprins de flăcări sunt cinci ostatici. În încercarea disperată de a-i salva, maşini ale pompierilor, însoţite de un grup de blindate, înaintează. Teroriştii din aparatul rămas neatins, deschid focul împotriva acestora. Dându-şi seama că sunt pe cale de a fi capturaţi, teroriştii rămaşi în viaţă sar din elicopter şi fug chiar în momentul în care rezervorul celui care ardea explodează, transformându-l într-un **rug funerar pentru cei cinci ostatici.** Doi dintre teroriştii care încearcă să fugă sunt răniţi şi se predau. Cel de-al treilea se aruncă pe pistă şi face pe mortul. Va fi capturat câteva minute mai târziu...

După cum s-a stabilit la autopsie, **patru din cei cinci ostatici din elicopterul care arsese muriseră mai demult, împuşcaţi fiind de teroristul care aruncase grenada. Cel de-al cincilea,** deşi grav rănit de două gloanţe, **a murit** datorită inhalării unei mari cantităţi de fum. **Ostaticii din al doilea elicopter fuseseră, de asemenea, ucişi de gloanţele teroriştilor, înainte ca aceştia să fugă**. Ucişi cu sadism, fără posibilitatea de a se apăra.

Bilanţul a fost deosebit de tragic: **muriseră 17 persoane - 11 sportivi din lotul olimpic al Israelului, cinci terorişti şi un poliţist. Ceilalţi trei terorişti au fost capturaţi, doi dintre ei fiind răniţi.**

Lumea, care se culcase cu încrederea că ostaticii vor fi eliberaţi, s-a sculat cu oroarea veştii morţii acestora. Pentru prima dată în istoria Jocurilor Olimpice, drapelele ţărilor participante la Olimpiadă au fost coborâte în bernă. **Peste 80.000 de participanţi** s-au strâns pe stadionul principal din München **la slujba religioasă** şi comemorarea celor asasinaţi. Orchestra simfonică din München a cântat marşul funebru din *"Eroica"* lui Beethoven. Însă, în sectorul ocupat de echipa sportivă a Israelului, unsprezece locuri erau goale. Erau locurile tinerilor sportivi asasinaţi de nişte fanatici, în numele unei "cauze sfinte".

Cred că nu este lipsit de importanţă să specific că **organizaţia *"Septembrie Negru"* a fost creată de aripa moderată a OEP-ului.** Astfel, Al Fatah şi-a creat propria-i organizaţie teroristă, ce şi-a desfăşurat activitatea în perioada 1971-1974. **Numele ei devenise sinonim pentru teroare** şi a fost legat pentru totdeauna de masacrul de la Jocurile Olimpice din München din 1972. Cel care alegea "'ţintele/ obiectivele", planifica operaţiunile şi stabilea echipele de terorişti ale acestei sinistre organizaţii era **Abu Iyad**. Tot el este cel care a declarat ulterior că **întreaga operaţiune de la München a fost finanţată de OEP.** Dar celebrul terorist Carlos, sau Şacalul - numele real Ilici Ramirez Sanchez - într-o convorbire cu Al-Kazemi,

ministrul OPEC al Kuweit-ului, a spus că cel care a finanțat acest act terorist a fost președintele Libiei, Gadhafi. Însă, pentru un om cu profilul său de activitate, cu tendința de a se lăuda mereu că este la curent cu toate acțiunile teroriste, mi se pare improbabilă această afirmație.

Israelul reacționează, (ne) vinovații decedează...

După masacrul echipei olimpice, Israelul nu a stat pasiv. **Primul ministru Golda Meir a aprobat planul care i s-a prezentat: trimiterea unei "echipe de ucigași" pentru a-i vâna pe cei responsabili de acest masacru și a-i ucide.** Acțiunea a primit denumirea codificată de ***"Sabia Iui Gideon"***, în cadrul căreia comando-ul trimis a cutreierat mai multe țări din Europa și Statele Unite ale Americii, săvârșind **mai multe acțiuni teroriste cărora le-au căzut victime și oameni nevinovați.** Comandoul a făcut și greșeli. Astfel, pe data de **21 iulie 1973**, membrii săi l-au asasinat pe Ahmed Bouchiki în Lillehammer, **un chelner marocan nevinovat**, pe care l-au confundat cu unul dintre cei care au planificat masacrul de la München...

Ali Hassan, poreclit de către Mossad "Prințul Roșu", a fost **ucis ulterior**. Comițând la rândul său un act terorist, comando-ul israelian l-a ucis, prin activarea unei bombe de la distanță de către agentul Mossad, Erika Chambers, fiind uciși și cei patru membri ai gărzii sale de corp. Mai grav este că **în acest act terorist au fost uciși și oameni nevinovați, trecători pașnici** care, în momentul exploziei, au avut singura vină de a fi prezenți într-un loc nepotrivit, la o oră nepotrivită. Actul terorist a avut loc **la Beirut.**

La rândul lor, palestinienii au ripostat. Tot prin acțiuni teroriste. Și așa, șirul actelor continuă și în zilele noastre, confirmând periculozitatea acestui flagel al contemporaneității: TERORISMUL INTERNAȚIONAL.

Actul terorist prezentat mai sus este considerat drept **momentul care a determinat intervenția Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite** și relansarea discuțiilor asupra terorismului, în cadrul sesiunilor din 1972-1973. În același timp, comunitatea internațională a luat poziție fermă față de proliferarea terorismului. Însă, consensul statelor față de aceste acte s-a limitat doar la dezbateri generale, terminate fără rezultate practice.

Capitolul VI

PETROLUL, VIENA ŞI... ŞACALUL

"- Secretariatul general OPEC. Suntem atacaţi! Vă rog trimiteţi pe cineva aici, repede! În Karl Luger Ring. La OPEC!"

Apelul telefonic a fost înregistrat la ora **11.44 şi 30 de secunde** de poliţie. Pe banda înregistrată se aud împuşcături şi strigăte. **Aşa a început cel mai semnificativ act terorist cu luare de ostatici,** care a avut un răsunet internaţional extraordinar. Dar să vedem care au fost cauzele care au stat la baza producerii lui...

La conferinţa OPEC de la Alger, din martie 1975, spre uluirea tuturor celor prezenţi şi a observatorilor specializaşi în problemele care frământau ţările din zona Orientului Apropiat şi Mijlociu, **s-a anunţat încheierea unui acord între Irak şi Iran.** Între altele, Irakul era de acord cu respectarea liniei de frontieră stabilită prin tratatul din 1937 şi să înceteze acordarea de ajutoare pentru mişcarea secesionistă arabă din Iran. Adică, să nu mai sprijine elementele revoluţionare şi musulmane care operau atât în interiorul, cât şi în exteriorul Iranului. Iar acesta se angaja să renunţe la a mai sprijini pe kurzi şi să nu-i mai primească în ţară. Sub privirile stupefiate ale asistenţei, Şahul Iranului şi vicepreşedintele Saddam Hussein s-au îmbrăţişat şi s-au sărutat. Însă, acest gest public de prietenie confirma regula că doi lideri arabi din Orientul Mijlociu nu pot ajunge la un numitor comun. Pentru că în mintea lui Saddam Hussein decizia era deja luată: să declare război Iranului şi să rupă acordul de la Alger. Ulterior, s-a răzbunat crunt pe kurzi, care, nemaiavând unde să se retragă, au fost măcelăriţi cu miile.

În septembrie 1975, Saddam Hussein efectuează o vizită oficială în Franţa - dorea achiziţionarea unui reactor nuclear - **şi află despre acţiunile teroriste concepute şi conduse de un anumit Carlos** (a cărui legendă a fost creată, de fapt, de mass-media occidentală).Iar în mintea lui încolţeşte o idee. Planul lui de dezvoltare economică a Irakului avea nevoie de multe miliarde de dolari. Paralel, declanşarea şi ducerea unui război împotriva Iranului necesita alte sume uriaşe în dolari. Pentru 1975, profiturile estimate din exportul de petrol erau de circa 8 miliarde dolari, ori pentru planurile sale avea nevoie de circa 25 miliarde dolari. Concluzia: **preţul petrolului trebuia ridicat. Însă, obstacolul principal îl reprezenta Arabia Saudită. Întâlnirile ţărilor membre ale OPEC-ului erau dominate de şeicul Yamani,** saudiţii împotrivindu-se de mai multe ori ridicării preţului petrolului. Însă acum, după asasinarea regelui Faisal, cu trei săptămâni înainte de întâlnirea de la Alger, saudiţii erau dezorientaţi. **Yamani şi Jamshid Amouzegar, ministrul iranian al petrolului, trebuiau neapărat îndepărtaţi. În felul acesta, punctul de vedere irakian s-ar fi impus în cadrul OPEC-ului.**

Pentru toate acestea, Saddam Hussein trebuia să lanseze un atac asupra OPEC-ului. Dar totul trebuia planificat astfel încât nimeni să nu-l poată identifica ca fiind cel din umbră, care a planificat şi sprijinit acest act terorist. Trebuiau implicate mai multe ţări, fără ca acestea să ştie. Înverşunarea lui împotriva şeicului Yamani a sporit în urma conferinţei OPEC de la **Viena** de la sfârşitul lunii **septem-**

brie 1975, când cererile delegației iraniene de creștere a prețului petrolului cu **30%** au fost respinse. A fost acceptată doar o creștere de **10%.**

Pentru pregătirea comando-ului trebuia aleasă o persoană de încredere. A fost **contactat Peter Jurgen Book**, un membru din a doua generație al renumitei Facțiuni a Armatei Roșii germane (FAR), protejat al membrilor fondatori, Andreas Baader, Gudrun Ensslin și Ulrike Meinhof, însă acesta nici nu a vrut să audă despre așa ceva. **Luându-se legătura cu dr.Wadi Haddad**, care, alături de dr. George Habash, conducea Frontul Popular de Eliberare a Palestinei (FPEP), **acesta s-a angajat să se ocupe personal de selecționarea și pregătirea teroriștilor care urmau să constituie comando-ul ce urma să execute atacul asupra sediului OPEC pe timpul viitoarei întâlniri.** Fiul unui profesor, născut chiar înainte de al doilea război mondial, în Safad (Galileea), Haddad a trăit experiențe triste și tragice în copilărie și tinerețe. Ajunge la maturitate, credea cu tărie că dacă teroarea le putea oferi evreilor Israelul, atunci o teroare comparabilă putea să le ofere arabilor Palestina. A ajuns șef al operațiunilor militare ale Frontului Popular de Eliberare a Palestinei, creându-și o organizație teroristă internațională în care predominau membri ai grupării Baader-Meinhof. Avea contacte permanente cu Yasser Arafat, Abu Iyad, Abu Jihad și alți membri ai Al Fatah.

Dintre teroriștii care se aflau în taberele de pregătire, **Haddad a selecționat trei palestinieni, doi germani și pe Ramirez Sanchez Ilici (Carlos)**, pe ultimul numindu-l **șeful comando-ului.** Khalid, un tânăr membru al OEP-ului, a fost numit adjunctul acestuia. Detaliile întregii operațiuni le cunoșteau doar cei doi. Germanul se numea **Hans Joachim Klein***, iar cealaltă era o femeie din organizația *"2 Iunie"*, pe nume Gabriele Krocher-Tiedemann.

În **decembrie 1975,** comando-ul s-a deplasat la Viena. I s-a alăturat o echipă de sprijin formată din **șase germani.** La prima lor întâlnire, Carlos le-a prezentat operațiunea ca fiind formată din două etape: atacul asupra sediului OPEC, luarea ostaticilor, cererea ca o declarație politică să fie citită la radio și punerea la dispoziție a unui avion. A denumit-o ca pe o *"operațiune militară"*. Uciderea celor doi miniștri ai petrolului - Yamani și Amouzegar - a denumit-o ca fiind *"faza politică"*. Carlos a precizat că el va fi cel care îi va omorî pe cei doi miniștri. La acest prim instructaj, translator a fost **Wilfried Bose**. În încheiere, Carlos a spus: *"Eu*

---

* **N.edit.**: Va fi arestat în anul 2000, în Germania, și acuzat de triplă crimă în "acțiunea" OPEC-Viena-1975. Ca martor , a apelat la "camaradul" său din anii '70, Joseph-Joschka Fischer, actual ministru de Externe al Germaniei, acesta a acceptat și a pledat pentru nevinovăția sa.

"În 23.11.2000, parlamentarul european Daniel Cohn-Bendit, pledând pentru H.J.Klein, a izbucnit în lacrimi când a vorbit despre arestarea acestuia. D.C. Bendit a zugrăvit portretul unui militant naiv și convins, a cărui fascinație pentru violență a fost exploatată de mișcările teroriste. (...) În opinia lui D.C. Bendit, Klein vedea prin intrarea în aceste cercuri teroriste un mijloc de a se apropia de victimele cu care se identifica, cum erau palestinienii. La evocarea eforturilor pe care le-a depus pentru ca H.J. Klein să se predea, D.C. Bendit a izbucnit în lacrimi în fața judecătorilor", transmiteau agențiile de presă internaționale la finele anului 200.

Daniel Cohn-Bendit, actualul parlamentar european, în 1968, ca student, a declanșat revoltele din Paris iar în 1960, făcea parte din mișcarea de extremă stângă *"Lupta revoluționară"*, împreună cu J.Fischer și H.J. Klein.

D.C. Benedit, J. Fischer și H.J. Klein, ca și Carlos-Șacalul, sunt toți de origine iudaică.

sunt şeful comando-ului. Dacă mi se întâmplă ceva, conducerea o va prelua adjunctul meu. Vom avea armament şi suficient explozibil pentru a arunca în aer întreaga clădire a OPEC-ului. Un membru al delegaţiei irakiene îmi va furniza informaţii cu privire la măsurile de securitate din interior. Oricare dintre ostatici se opune, ori încearcă să evadeze, va fi împuşcat pe loc. De asemenea, oricine nu-mi ascultă ordinele, chiar membru al comando-ului".

În ciuda faptului că era cel mai căutat om din lume, **Carlos a sfidat întreaga poliţie vieneză şi serviciile secrete austriece**. S-a cazat la hotelul Hilton, se plimba prin Viena şi lua mesele la cele mai renumite restaurante. În ciuda a ceea ce scriseseră mai multe publicaţii - că-şi făcuse mai multe operaţii estetice - nimic nu era adevărat. Mai mult, prin felul de a se îmbrăca (trenci lung şi cu beretă à la Che Guevara), **ieşea în evidenţă oriunde apărea...**

În seara zilei de **vineri, 19 decembrie 1975**, Carlos şi Khalid s-au dus **la Ambasada Irakului din Viena**, unde au primit armamentul, muniţia, explozibilul şi toate informaţiile necesare. Armele sosiseră cu acelaşi avion în care călătorise delegaţia irakiană, în frunte cu ministrul petrolului, Tayeh Abdul Karim. Irakienii l-au sfătuit pe Carlos ca atacul să-l declanşeze duminică, 21 decembrie, a doua zi a întâlnirii delegaţiilor ţărilor membre. În felul aceasta, se asigurau că miniştrii Yamani şi Amouzegar erau prezenţi.

În acea **duminică, 21 decembrie 1975,** cu patru zile înainte de Crăciun, Viena era pustie. OPEC-ul ocupa primele etaje ale imobilului din **Karl Luger Ring**. Restul clădirii era închiriat de Ambasada Canadei şi de două societăţi: TEXACO şi o firmă japoneză. Nici un lux inutil, nici o etalare a puterii financiare. Regii petrolului sunt, se pare, discreţi. La intrare, o plăcuţă indica doar atât: OPEC şi etajele corespunzătoare.

La cererea OPEC-ului pentru a *"li se asigura măsuri de securitate adecvate"*, guvernul austriac a ordonat Direcţiei Poliţiei Federale (Bundespolizei) din Viena să detaşeze **trei inspectori de poliţie**, cum făcuse la toate reuniunile anterioare. Inspectorul **Herman Caesar** a primit misiunea să stea la intrarea principală pentru a *"reglementa traficul celor care veneau până la OPEC şi care plecau de-acolo"*. **Nu avea misiunea să controleze pe nimeni.** Nici măcar să solicite vreun act de identitate. Ofiţerii **Anton Tichler** şi **Josef Janda** aveau misiunea să stea la etajul întâi, unde se găsea şi sala de conferinţe. În vârstă de 60 ani, inspectorul Anton Tichler era singurul poliţist din oraş care vorbea persana şi araba şi îi cunoştea pe toţi funcţionarii OPEC-ului. De fapt, ori de câte ori se desfăşura o reuniune a OPEC-ului, el era ataşat pe lângă secretarul general.

Comando-ul s-a deplasat la sediul OPEC-ului **cu tramvaiul**. Teroriştii aveau asupra lor armamentul, muniţia şi explozibilul. Totul în genţi sport sau în buzunare. La ora **11.40,** au intrat în clădire, **trecând cu nonşalanţă pe lângă inspectorul Hermann**. Întrebând un ziarist ce se afla în holul de la intrare, dacă conferinţa a început şi primind un răspuns favorabil, Carlos şi ceilalţi terorişti au început să urce scările care duceau la etajul întâi. Acţiunile ulterioare s-au derulat simultan.

Cu o puşcă mitralieră în mână, Carlos, urmat de ceilalţi terorişti, s-a năpustit pe uşă în sala de recepţie. La vederea acestora, fără a-şi pierde cumpătul, recep-

ționera **Edith Heller** a început să formeze numărul de telefon al poliției. Văzând-o, Klein a tras o rafală în tabloul de comandă al micii centrale telefonice, un glonte străpungând receptorul din mâna lui Edith. Deşi îngrozită, aceasta s-a băgat sub masa-birou şi, apucând alt telefon, a început să formeze din nou numărul.

Plin de un curaj nebun, ofițerul Tichler s-a apropiat de Carlos, i-a apucat mitraliera şi era gata să i-o smulgă din mână. Dar un glonte ucigaş, pornit **din arma Gabrielei Tiedemann** i s-a înfipt în gât. Deşi inutil, Carlos a tras în corpul neînsufleţit, după care l-a împins în lift, apăsând pe butonul pentru parter.

Toată scena a fost surprinsă de recepționera Edith, care neputând forma numărul poliției - mica centrală telefonică era distrusă - îşi ridicase capul şi privea stupefiată. Aruncă o privire scurtă asupra membrilor comando-ului. Şeful, cel care conducea operațiunea, nu arăta a fi arab. Era bine legat, cu profil de vultur, nasul acvilin şi părul acoperindu-i ceafa. "Salem" - aşa îl strigă ceilalți terorişti, poartă o bască, un pantalon de culoare maro deschis, un pulover gri şi o scurtă de piele maro. De circa câteva săptămâni se vede că a lăsat să-i crească barba şi perciunii.

Alături de el, un european cu o căciulă de blană. Tânăr şi el, puțin mai scund cu fața ovală, tenul livid şi buzele groase întoarse spre barba mică şi ascuțită. Cu o expresie de om viclean şi cu ochi necruțători. Ceilalți sunt arabi. Dar cel mai mult o îngrozea femeia. Era înspăimântătoare: de circa 1,60 m ca înălțime, cu fața tot lividă şi ochi gri-bleu, necruțători, aproape ascunşi de o bonetă cenuşie de lână. Klein tocmai se apropia de recepționeră, întrebând-o cu un glas răstit:

- *Unde-i sala de conferințe ?*

Edith arătă cu un gest culoarul care ducea spre sala în care se desfăşurau dezbaterile celei de-**a 46-a reuniune a țărilor membre OPEC.**

Aşa a început una din cele mai surprinzătoare şi mai spectaculoase acțiuni teroriste cu luări de ostatici din istoria modernă...

Comando-ul nu-şi pierde vremea. În câteva secunde, îi adună pe toți funcționarii şi, împingându-i cu armele de la spate, îi forțează să înainteze spre sala de conferințe. În acel moment, unul din membri gărzii de corp irakiene, **Hassan Al Khafali,** care avea cunoştință despre atac, iese din sala de conferințe, ridică mâinile şi îi face semn lui Klein că merge la toaletă. Acesta încuviințează, dar Tiedemann, care privea în spate, s-a întors şi, văzându-l plecând, s-a repezit la el. Sub privirile stupefiate ale lui Klein, între cei doi începe o luptă strânsă. Jacheta irakianului era deschisă şi se vedea pistolul într-o teacă specială din care putea fi scos rapid. Dar acesta nu l-a scos, mulțumindu-se să o apuce strâns pe Tiedemann, trăgând-o spre el. Aceasta ridică pistolul şi-l împuşcă pe irakian în plină față. Înecându-se în propriul sânge, acesta se prăbuşeşte la picioarele teroristei. Aceasta ucisese deja doi oameni, dintre care unul era de partea lor. Dar nu şi-a dat seama şi nici nu-i păsa. Era preocupată doar de faptul că în scurta sa luptă cu irakianul, acesta i-a rupt scurta...

Intrat în sala de conferință, Carlos se trezeşte față-n-față cu înaltul funcționar de stat al delegației libiene, **Yousef Ismirli**. Dând dovadă de un curaj extraordinar, acesta apucă pistolul mitralieră şi îl smulge cu atâta violență încât dacă Carlos nu l-ar fi purtat cu cureaua peste trup, libianul i-ar fi smuls arma. Parcă înnebunit (de fapt, furia nebunească a pus stăpânire pe Carlos în mai multe acțiuni teroriste pe

care le-a condus), Carlos scoate un pistol de la şold şi **trage şase gloanţe în libian**. Acesta se prăbuşeşte mort...

În acest timp, două telefoane au sunat la Comandamentul general al poliţiei din Viena aproape concomitent: *"Secretariatul general OPEC. Suntem atacaţi! Vă rog să trimiteţi pe cineva aici, repede! În Karl Luger Ring. La OPEC!"*

Unul dintre telefoane a fost dat de inspectorul **Josef Janda,** de gardă la secretariat, dintr-un birou exterior. Celălalt, de către **Enis Attar**, un membru al personalului OPEC. La Direcţia Poliţiei Federale din Viena, funcţionarul de serviciu de la centrala telefonică şi-a dat imediat seama de ceea ce se întâmplă. Poliţiştii aflaţi în patrulare aud în emiţătoarele lor din maşini rafalele de pistoale mitralieră, amestecate cu cele două apeluri de la sediul OPEC. Se dă alarma, la faţa locului fiind trimisă o subunitate de elită, formată din **opt poliţişti**. La **cinci minute** de la începerea dramei, aceştia au sosit la sediul OPEC...

În sala de conferinţe, decorată cu cele 14 drapele ale ţărilor membre OPEC, adunaţi în jurul unei mese dreptunghiulare, miniştrii petrolului discută preţul de bază al petrolului brut, când primele focuri de armă îi fac să tresară. Uşa se deschide şi în sală pătrunde "Salem". Sub privirile înmărmurite ale celor prezenţi, **îl ucide pe un reprezentant al delegaţiei libiene** care se repezise la el să-l dezarmeze. Trăgând în sus o rafală din pistolul mitralieră, el strigă: *"Jos! Jos! Toată lumea pe podea!"*, în timp ce rafalele teroriştilor care pătrund în sală nu contenesc.

Sunt aici reprezentanţii Arabiei Saudite şi ai Iranului - elegantul şeic **Ahmed Yamani** şi **dr. Amouzegar** - dar şi miniştrii petrolului sau energiei din celelalte ţări membre ale OPEC-ului: algerianul **Blaid Abdessalam**, ecuadorianul **Jaime Villavicencio**, gabonezul **M'Bovy Bouzit**, venezueleanul **Valentin Acosta** etc. **Niciodată, o acţiune teroristă cu luare de ostatici nu a cuprins atâtea personalităţi de prim-rang. Carlos luase ostatici pe cei mai bogaţi oameni din lume. Profitul minim al celor 14 ţări se situa la peste 100 miliarde dolari pe an**. Unul dintre membrii delegaţiei kuweitiene îşi strânge braţul însângerat - ricoşeul unui glonţ l-a atins la încheietura mâinii. Nimeni nu încearcă să se opună. Teroriştii care au pătruns în sala de conferinţe sunt **bine înarmaţi**. Modul lor de acţiune, cel puţin până acum, demonstrează că nu se joacă, precum şi inutilitatea oricărei împotriviri...

Cu pistoalele-mitralieră în mâini, poliţiştii-luptători sosiţi la faţa locului trec la acţiune. Patru dintre ei înconjoară clădirea pentru a împiedica o eventuală evadare. Ceilalţi, conduşi de inspectorul **Kurt Leopolder**, se năpustesc în clădire. Primul lucru pe care l-au văzut a fost trupul lui Tichler, care zăcea în liftul deschis; jumătate năvălesc pe scară în direcţia primului etaj.

Teroriştii au observat maşina poliţiei şi îşi dau seama că vor fi atacaţi de aceştia. De aceea, la orice mişcare, ei "mătură" palierul cu rafale de pistol mitralieră. Unul dintre poliţiştii subunităţii de elită a reuşit să întredeschidă uşa care dă spre primul etaj. Dar teroriştii i-au surprins manevra. Teroristul care stătea de pază scoate **o grenadă**, o dezamorsează şi, înjurând în germană, o aruncă încet. Cu un zgomot infernal, aceasta **explodează la mai puţin de 6 m de inspectorul Leopolder**. Acesta face un salt acrobatic. Scapă ca prin minune, însă replica lui vine instantaneu: trage o rafală lungă de-a lungul palierului. Se aude un strigăt de durere. Oare şi-o fi atins ţinta ?

Peste tot se aşterne o linişte nefirească. **În sala de conferinţe, ostaticii sunt cu faţa la podea.** Nenumărate gânduri le trec prin minte: *"Oare teroriştii au abandonat lupta? Dacă cei care păzesc uşa de la intrare au fost doborâţi, ce vor face cei care îi păzesc? Ce va hotărî acest sumbru «Salem», care pare atât de sigur de el? Îi va executa oare drept represalii?" Poliţiştii se întreabă şi ei: "De ce nu mai trag teroriştii în direcţia lor? Oare Leopolder şi-a atins ţinta? Membrii comandoului care păzesc uşa sunt oare răniţi? Sau morţi ?"*

Mai trec câteva secunde. Comisarul Leopolder hotărăşte să acţioneze. Strigă colegilor săi: *"Acoperiţi-mă! "*

Dintr-un salt uriaş, cu arma în mână, el se aruncă pe palierul ce duce la uşa dublă, cu geam, care dă spre recepţie. Abia intrat, de la câţiva metri izbucneşte o rafală de pistol-mitralieră. Comisarul se prăbuşeşte. Este grav rănit. Colegii săi hotărăsc că momentan nu pot întreprinde nimic. Sunt neputincioşi. **Teroriştii nu fac altceva decât să-i aştepte, pentru a-i doborî unul câte unul.** Însângerat, lungit la podea Leopolder abia mai respiră. Lângă el, **zace un terorist. Este europeanul, grav rănit şi el:** o pată de sânge se întinde în dreptul abdomenului. Cu ochii pe jumătate deschişi, horcăie şi îţi mişcă continuu mâna dreaptă întredeschisă, ca şi când s-ar pregăti să arunce o altă grenadă în direcţia poliţistului...

Miniştrii şi funcţionarii OPEC-ului nu sunt încă lămuriţi. De ce i-au atacat "fraţii"? Cine sunt aceşti oameni care au ales o reuniune dominată de ţările arabe pentru a dezlănţui acest act terorist? Şi, de fapt, ce vor ei ?

Parcă citindu-le gândurile, "Salem" strigă:

- Atenţie! Toată lumea în picioare!

Unul câte unul, ostaticii se ridică. **Sunt 62 de persoane, din care 11 miniştri.** Vocea lui "Salem" se aude din nou:

- Sunt Ilici Ramirez Sanchez din Venezuela. Poate aţi auzit de mine.

Ostaticii se privesc uluiţi. Şeicul Zaki Yamani şi-a dat seama că va muri. Carlos se adresează ministrului **dr. Valentin Hernandez Acosta:**

- Vă cunosc foarte bine, domnule doctor. Vă vom împărţi pe toţi în trei grupe: prieteni, neutri şi duşmani. Cine este şeful adjunct al delegaţiei Arabiei Saudite ?

Abdul Aziz al Turk, vice-ministru al petrolului din regat, ridică mâna. Cu un gest, Carlos îi ordonă să se îndepărteze de lângă colegii săi. Lângă el este trecută întreaga delegaţie a Arabiei Saudite, cele ale Iranului, Abu Dhabi şi Qatar. Aceştia sunt ***"duşmanii"***. Delegaţiile Irakului, Libiei şi Kuweitului sunt aşezaţi lângă ferestre. Ei sunt ***"prietenii"***. Cei din Gabon, Nigeria, Ecuador, Venezuela şi Indonezia sunt aşezaţi spre capătul opus al încăperii faţă de "duşmani". Alături de ei, Carlos îi trece pe trei palestinieni şi întregul personal OPEC. Aceştia sunt ***"neutrii"***.

Tot timpul cât a durat împărţirea ostaticilor, **Yussef,** un tânăr de 19 ani, a întins fire pe lângă toţi pereţii, fire care legau explozibilul. Acum se joacă nervos cu fitilul.

Carlos şi-a arătat clar intenţiile: **dacă nu li se vor satisface cererile, primii care vor muri sunt "duşmanii".** Apoi eliberează o secretară OPEC, căreia i-a transmis să le spună poliţiştilor că **dacă în 30 minute nu primeşte un radioe-miţător, va începe să execute ostaticii.** Prima lui cerere este satisfăcută. Trece, apoi, la negocieri, pentru ieşirea comando-ului din Viena. În acest sens, redactează **un**

comunicat cu cereri pe care i-o dă Grizeldei Carey, secretara de limbă engleză a secretariatului general al OPEC-ului, s-o copieze:

"Îi avem ostatici pe membri delegaţiilor la Conferinţa OPEC. Cerem să se citească un comunicat al nostru la Radio şi Televiziunea austriacă din două în două ore, începând peste două ore. Trebuie pregătit un autobuz încăpător cu ferestrele acoperite cu perdele, care să ne ducă la aeroportul din Viena, mâine la ora 7.00. Acolo, un DC-9, cu rezervorul plin şi un echipaj compus din trei persoane, trebuie să fie pregătit să ne îmbarce pe noi şi pe ostaticii noştri.

Orice întârziere, provocare sau apropiere neautorizată sub orice acoperire va pune în pericol viaţa ostaticilor noştri.

Braţul Revoluţiei Arabe
Viena, 21.12.1975"

Carlos i-a înmânat Grizeldei şi o copie a comunicatului redactat în limba franceză, semnat tot *"Braţul Revoluţiei Arabe"*, un nume creat de Haddad special pentru acest act terorist. Comunicatul avea linia dură a statelor arabe care refuzau orice tratat şi orice negociere de pace cu Israelul. Armata egipteană era descrisă ca o *"armată eroică"* şi era îndemnată să se pună în fruntea războiului de eliberare, alături de Siria, Irakul şi rezistenţa palestiniană. Arma principală în acest război de eliberare urma să-l aibă petrolul, iar luptele care aveau loc în Liban erau descrise ca fiind un *"mare complot reacţionar sionisto-american"*.

Dându-i lista cu cererile şi copia comunicatului, Carlos i-a dat instrucţiuni secretarei cui să le dea, spunând:

- Când ieşi în sala de primire, vei vedea un poliţist rănit pe podea. Poate să părăsească clădirea cu condiţia să nu se mai tragă.

Uluită şi nevenindu-i să creadă, Grizelda a ieşit afară strigând:

- Nicht schiessen bitte - Vă rog nu trageţi! . ..

Poliţiştii se îndepărtează pentru a lăsa să treacă două tărgi. Una transporta un cadavru - cel al inspectorului Tichler, iar pe cealaltă zace Leopolder. **Klein, teroristul rănit,** după ce este examinat de Akobo, ministrul petrolului din Nigeria, care era şi medic, decizând că este necesar să fie supus urgent unei operaţii, **este transportat la spital. Aici, este supus unei operaţii de trei ore şi jumătate, fiind salvat...**

Atacul de la sediul OPEC-ului i-a luat prin surprindere pe factorii de decizie austrieci. Primul care ajunge la faţa locului este şeful forţelor de poliţie din Viena, **Hofhrad Liebhardt**, care preia conducerea operaţiunii. Când află că aveau de-a face cu Carlos, şi-a dat seama că nu-i de glumit. Deoarece studiase dosarele secrete franceze ale acestui terorist, era conştient de un lucru: situaţia ostaticilor va trebui rezolvată de politicieni.

În acest timp, **cancelarul Kreisky se afla în staţiunea Lech, la 400 de mile de capitală.** Mai întâi cu un elicopter, apoi cu un avion ajunge la Viena. Clădirea OPEC-ului era înconjurată de poliţişti şi domnea o stare de asediu foarte fragilă.

Ministrul algerian al industriei şi energiei, **Belaid Abdesalem** este însărcinat de Carlos să intre în contact cu autorităţile austriece. El părăseşte sala de conferinţă şi aduce la cunoştinţa poliţiştilor aceleaşi cereri pe care le formulase şi secretara Grizelda. Liebardt îi spune că nu poate să ia nici o decizie până la sosirea cancelarului Bruno Kreisky. Carlos acceptă acest lucru. Mai mult, **îi eliberează pe cei**

doi angajaţi britanici ai OPEC pentru că, spune el: *"Am fost foarte fericit în Anglia. Admir foarte mult poporul englez, au fost foarte buni cu mine".*

Carlos mai era conştient de un lucru. Până în jurul orei 18.00, când se aştepta sosirea cancelarului, comunicatul nu va fi difuzat. Pe măsură ce se apropia acest termen, tensiunea a reapărut în rândul ostaticilor. Şi, la ora **18.20,** s-a auzit prima transmisie, citită într-o franceză îngrozitoare care, însă, l-a mulţumit pe Carlos.

În Cancelaria federală, Bruno Kreisky se află într-o şedinţă de urgenţă cu cabinetul său. Pe umerii săi apasă o răspundere uriaşă. După terminarea dramei, la întrebarea de ce a cedat, va răspunde:

- În momentul atacului OPEC-ului au existat şi factori suplimentari, dar importanţa unora dintre ostatici nu a reprezentat un factor decisiv. Orice viaţă omenească este sacră. Nu te joci cu viaţile oamenilor.

Cancelarul i-a contactat pe reprezentanţii diplomatici ai statelor membre OPEC şi pe ambasadorii acreditaţi la Viena. În unanimitate, aceştia l-au rugat **să accepte toate cererile lui Carlos**. Chiar şefii de state ai ţărilor respective i-au telefonat:

- Daţi-i ce vrea! Orice vrea. Chiar şi un avion...

Kreisky era conştient că un atac în forţă asupra clădirii OPEC va sfârşi într-o baie de sânge. Reputaţia lui Carlos era cheia reuşitei acestui act terorist. Deja muriseră oameni în timpul atacului. ..

Peste Viena se lasă noaptea. Strada Karl Lüger Ring este puternic luminată, dar pustie. Circulaţia tramvaielor şi a automobilelor a fost deviată, iar trotuarele sunt goale. Doar câteva grupuri de curioşi şi ziarişti frământă zăpada murdară la câţiva zeci de metri de imobilul asediat. Urmăresc umbrele care se profilează, din când în când, la ferestrele primului etaj. Sunt teroriştii sau ostatici? Trăgătorii de elită, aşezaţi în puncte strategice, îşi ţin degetele crispate pe trăgaciul armelor şi nimeni nu îndrăzneşte însă să tragă.

Carlos ştie că trăgătorii de elită stau cu armele îndreptate către ferestrele clădirii şi consideră că nu trebuie să rişte nimic. El ordonă secretarei **Karin Wetter** să tragă perdelele. Aceasta ezită, spunându-i:

"Şi dacă poliţiştii mă vor confunda cu unul dintre voi şi vor trage ?"

"Nu vor îndrăzni", îi răspunde Carlos.

Karin trage cât poate de repede perdeaua mare, de culoare închisă, nu fără a arunca o privire iute spre şeful teroriştilor...

După ce i s-a adus la cunoştinţă că operaţia lui Klein a reuşit, dar este netransportabil încă, Carlos i-a spus însărcinatului cu afaceri irakiene, **Ryiadh Al Azzawn,** pe care îl alesese tot ca negociator cu autorităţile austriece, să le transmită:

- Nu-mi pasă dacă moare în avion. Am venit împreună, vom pleca împreună.

Spre miezul nopţii, autorităţile austriece au cedat. Lui Carlos i se comunică satisfacerea cererilor. Acesta începe să-i aleagă şi să-i despartă pe ostaticii care vor însoţi plecarea comando-ului din Viena. **În total, 35 de persoane, inclusiv cei unsprezece miniştri ai petrolului şi delegaţiile care îi însoţeau.** Pe ceilalţi i-a dus în biblioteca OPEC, ordonându-le să rămână acolo până la sosirea poliţiei.

Ultima problemă pe care a rezolvat-o cancelarul Bruno Kreisky a fost ţara care-i va primi pe teroriştii. Prima dată a luat legătura cu preşedintele Libiei, **Gaddafi.**

Însă, acesta **a refuzat categoric să permită aterizarea avionului DC-9 pe teritoriul libian, afirmând că teroriştii ar trebui arestaţi şi judecaţi. Era foarte furios, mai ales că un membru al delegaţiei sale a fost omorât.** Alţi lideri arabi, deşi cu puţin timp înainte ceruseră cancelarului austriac să satisfacă toate cererile teroriştilor, acum şovăiau să primească avionul. Chiar Saddam Hussein s-a situat pe aceeaşi poziţie. **Cel care s-a oferit să primească avionul a fost preşedintele Boumediene al Algeriei.**

La ora cerută de Carlos, vehiculul staţionează în faţa intrării în imobil. Este un autobuz al Budenpostului, cu perdelele trase, cu o plăcuţă de destinaţie pe care scrie *Sonderfahrt - Călătorie specială.* Din prudenţă, Carlos inspectează personal interiorul acestuia, înainte de a începe îmbarcarea.

- Bine! Totul este în ordine!

Membrii comando-ului sunt calmi. Tânărul arab, care toată noaptea nu a încetat să se joace cu fitilul ce lega explozibilul amplasat în sala de conferinţe, l-a aruncat acum. Terorista, care cu câteva ore în urmă îl dobora pe inspectorul Tichler, apoi pe un membru al gărzii delegaţiei irakiene, pare şi ea calmă. Înainte de a urca, pune piedica de siguranţă la puşca mitralieră **Uzi.** Oştaticii, cu ochii înroşiţi de nesomn, livizi, urcă în autobuz. Unul dintre teroriştii, cu un aer foarte degajat, supraveghează urcarea ostatecilor.

- Vedeţi că nu v-am împuşcat, spune el.

Carlos este mulţumit. Până acum i-au fost satisfăcute toate cererile. Înainte de a urca, strigă spre poliţiştii care privesc întreaga scenă cu armele în mâini:

- Îl vreau! Viu sau mort, dar să fie alături de noi!

Era vorba de **Klein,** care se afla încă la spital.

La ora când autocarul intră pe aeroport, **în afară de Carlos, nimeni nu ştie ruta precisă a avionului.** Pentru a ateriza în Algeria poate alege ruta. Autocarul s-a oprit aproape de pasarela din spatele avionului. Un terorist coboară şi urcă în acesta pentru a-l inspecta. Ostatecii nu-şi mai pot stăpâni nervozitatea. Ziariştii, ţinuţi la distanţă, văd perdelele agitându-se şi feţe apărând pentru câteva secunde. Teroristul urcat la bordul aeronavei dă semnalul pentru îmbarcare. În grupuri de şapte-opt persoane, ostatecii urcă pasarela. La **ora 9.00** totul este gata. **În partea din spate a avionului, pe o targă, se află Klein, care fusese adus cu o ambulanţă.**

La **ora 9.14,** Carlos, aflat în cabina de pilotaj, îi spune pilotului **Manfred Polack:**

- O.K., decolează! Nu vă fie teamă, căpitane, am deturnat o mulţime de avioane.

Ceea ce **nu era adevărat.** Totul era fanfaronadă tipic latino-americană. De fapt, astfel şi-a creat Carlos legenda de "teroristul nr.1" al lumii. Ajutat şi de mass-media occidentală care a făcut mare tapaj în legătură cu el. **I-au atribuit conducerea multor acţiuni teroriste la care acesta nici măcar nu participase...**

Odată cu decolarea avionului de pe aeroportul din Viena, prima parte a operaţiunii luase sfârşit. Acum începea a doua: **Saddam Hussein ceruse uciderea şeicului Yamani şi a lui Jamshid Amouzegat în Aden, care era şi destinaţia finală.** Dar nimeni, nici cancelarul austriac, nici preşedintele Algeriei nu aveau de unde să ştie acest lucru.

După patru ore de zbor, avionul aterizează pe aeroportul Casa Albă din Alger, unde o ambulanță aştepta. Fusese cerută înainte de Carlos, pentru a-l transporta pe Klein la spital.

Carlos coboară din avion neînarmat şi este însoțit până la sala de aşteptare pentru oficialități de către ministrul de Externe, **Bouteflika.** Aici este **aşteptat de preşedintele Boumediene, care îl asigurase pe cancelarul austriac că toți ostatecii vor fi eliberați. Însă, Carlos nici nu se gândea la aşa ceva.**

Imediat după plecarea lui Carlos, Khalid i-a anunțat pe ostatici:

- Dacă nu se întoarce într-o oră, avionul va fi aruncat în aer. Vom muri cu toții!

Preşedintele algerian încearcă să-l convingă pe şeful comando-ului să elibereze toți ostaticii. Dar, acesta rămâne ferm pe poziție, spunând că are ordine precise şi **la această escală vor fi eliberați doar cei "neutri".** Preşedintele Boumediene era îngrijorat mai ales de soarta şeicului Yamani şi a lui Amouzegar.

În timpul alimentării avionului, lucru solicitat de Carlos, acesta i-a eliberat pe "neutri", spunând că ceilalți vor fi eliberați la alte escale. Cu puțin înainte de decolarea avionului, s-a petrecut un lucru care i-a luat prin surprindere pe teroriști. **Printre cei eliberați se afla şi ministrul algerian al petrolului, Belaid Abdesselam. Acesta a urcat în avion şi a insistat să continue "călătoria" alături de ceilalți ostateci.** Atât el, cât şi preşedintele Boumedienne mizau pe faptul că prezența acestuia la bordul avionului le va da lui Yamani şi lui Amouzegar o asigurare. Perfect conştient de posibilele complicații Carlos încearcă să-l convingă să părăsească avionul. Încercare zadarnică...

Ajunşi deasupra aeroportului din Tripoli, turnul de control şi dirijare a circulației aeriene refuză să le acorde permisiunea de a ateriza. În această situație, Carlos l-a adus în cabina de pilotaj pe ministrul libian al petrolului, **Ezzedin Ali Mobruk**, care, cu o voce tremurătoare, a spus în microfon:

- Situația în acest avion este foarte periculoasă. Oamenii aceştia ne vor omorî pe toți dacă nu le executați ordinele. Trebuie să ni se permită să aterizăm. Este o problemă foarte urgentă şi gravă.

La **ora 17.10,** ora locală, avionul primeşte permisiunea de a ateriza, dar **lui Carlos i s-a spus că, în nici un caz, nu are permisiunea să calce pe pământul libian.** Gaddafi era furios pentru atacul asupra OPEC-ului. Furios pentru că un om de-al său fusese ucis de Carlos şi pentru că acum, odată cu aterizarea avionului, Libia era vârâtă în acest act terorist.

Şocat de atitudinea preşedintelui libian, dându-şi seama că acesta nu-i va satisface nici o cerere, **Carlos mai eliberează o parte din ostateci,** după care aeronava redecolează. **Mai sunt reținute ca ostateci zece persoane: patru miniştri ai petrolului şi şase membri ai delegațiilor lor.** Carlos dădea semne de îngrijorare. Considera că a fost trădat de irakieni, de libieni, de algerieni. De toți. Parcă pentru a-i confirma această bănuială, **turnul de control de pe aeroportul din Tunis** - unde Carlos i-a ordonat căpitanului Pollack să aterizeze - **nu permite aterizarea avionului.** Toate luminile de pe aeroport erau stinse, totul fiind cufundat în întuneric.

Nevoit să-şi schimbe planurile, Carlos ordonă ca avionul să se îndrepte **spre Alger.** Timp de o oră, avionul este obligat sa zboare în cerc deasupra aeroportului,

pentru ca, la **ora 3.40**, să primească permisiunea de aterizare. Cu rezervoarele aproape goale, aeronava aterizează din nou pe una din pistele de pe aeroportul din Alger.

După negocieri ce au durat aproape trei ore, la ora 6 dimineața, Carlos și oamenii săi predau armele polițiștilor algerieni. Ostatecii sunt eliberați. Însă, urmările acestui act terorist au fost deosebite. Spațiul tipografic nu-mi permite să redau în întregime ultimele negocieri de pe aeroportul Alger, faptul **că Șacalul negociase viața celor doi miniștri condamnați la moarte de Saddam Hussein contra sumei de 20 milioane dolari**, că **Wadi Haddad ceruse judecarea și condamnarea acestuia**, că... Realitatea este că "teroristul nr.1" al lumii era **un bufon, ahtiat după bani**, un revoluționar doar cu gura și care nu avea nici un ideal. Era **un mercenar** în adevăratul sens al cuvântului. Dar **un mercenar slab pregătit, care-și urmărea doar interesele sale.**

Astfel, ia sfârșit una din cele mai uimitoare acțiuni teroriste cu luare de ostatêci din timpurile noastre.

Capitolul VII

ACȚIUNEA "FULGERUL" DE PE AEROPORTUL "ENTEBBE"

La **4 iulie 1976, ora 23.00,** avea loc **Acțiunea "FULGERUL"**, pe care presa vremii a intitulat-o sugestiv ***"Misiune imposibilă".*** Aceasta, datorită caracterului ei fără precedent în istoria luptei antiteroriste. Atunci, o puternică forță de intervenție israeliană, debarcată din uriașele avioane de transport, "Hercules", în urma unui atac fulger, a eliberat în forță ostaticii de pe **Aeroportul Internațional Entebbe** (Uganda). Această acțiune a fost perfect coordonată și încununată de succes, uimind înalte personalități politice ale lumii, opinia publică internațională, specialiștii în domeniu și, nu în ultimul rând, pe teroriștii din întreaga lume. Mai ales că s-a desfășurat la circa 4.000 km de granițele Israelului, pe malurile lacul Victoria, iar ostaticii erau permanent păziți de teroriști și militari ugandezi. De atunci, Entebbe a rămas asociat cu ingeniozitata, curajul și îndrăzneala israeliților.

Deturnarea

Duminică, 27 iunie 1976, aeronava cu zborul 139 al Companiei Air France a fost deturnată de un comando format din opt teroriști, membri ai Frontului Popular de Eliberare a Palestinei (FPEP) și ai grupării Bader-Meinhof. Având la bord **254 de pasageri (între care și un român din Oltenia)** și membrii echipajului, aeronava efectua zborul pe ruta **Tel Aviv- Atena - Paris**. După o scurtă scală pe aeroportul din Benghazi, cu aprobarea tacită a președintelui Ugandei, Jdi (Idi) Amin, avionul deturnat a aterizat pe aeroportul Entebbe. Din totalul ostaticilor, **150 erau evrei, jumătate din ei având cetățenia israeliană.**

Hadad - teroare pentru Palestină

Prin agenții săi, a doua zi Mossad-ul a intrat în posesia informației că **operațiunea de deturnare a fost minuțios pregătită de dr. Wadi Hadad,** cel mai temut organizator al acțiunilor teroriste, specialist în deturnări de aeronave. Acesta și-a început activitatea ca șef al operațiunilor militare ale Frontului Popular de Eliberare a Palestinei (EPEP), iar în 1976 era șeful unei organizații teroriste internaționale (în care predominau membri ai grupării Baader-Meinhof). Avea contacte permanente cu Yasser Arafat, Abu Iyad, Abu Jihad și alți membri ai Al Fatah. **Dr. Wadi Hadad, alături de dr. George Habash, era conducătorul EPEP.** Fiul unui profesor, născut chiar înainte de cel de al doilea război mondial, în Safad (Galileea), Hadad a trăit experiențe triste și tragice în copilărie și tinerețe. Ajuns la maturitate, **credea cu tărie că dacă teroarea le putea oferi evreilor Israelul, atunci o teroare comparabilă putea să le ofere arabilor Palestina.** Și, răspunzând de planificarea acțiunilor teroriste îndreptate împotriva Israelului, a evitat permanent publicitatea făcută persoanei lui. Era foarte mulțumit dacă rezultatele acțiunilor pe care le

planifica vorbeau în numele lui. **Pentru el, câmpul de bătălie era întreaga lume:** deturnări de aeronave, atacuri pe aeroporturi, explozii de bombe, toate îndreptate împotriva obiectivelor israeliene. Era inevitabil ca, pe acest fundal de violențe, implicând acțiuni teroriste, EPEP să nu-şi atragă "publicitate" în întreaga lume. Şi, la începutul anilor '70, tot mai mulți oameni începeau să ia în considerare, pentru prima oară în viața lor, problema palestiniană.

În repetate rânduri, Mossad-ul încercase să-i ucidă pe cei doi conducători ai EPEP. Un singur exemplu: în noaptea de **10 spre 11 iulie 1970**, Samia, soția lui Hadad, şi fiul lor de opt ani, Hani, dormeau liniştiți în camerele lor, în apartamentul situat la etajul II al blocului Katarji din Beirut. Într-o cameră alăturată, Hadad discuta cu Leila Khaled, membra a organizației sale. La **ora 2.14** (11 iulie), şase rachete antitanc sovietice Katyuşa au fost lansate dintr-o cameră închiriată peste drum de blocul respectiv, printr-un dispozitiv electronic. Hadad şi "colega" sa au suferit răni superficiale, soția şi fiul său s-au târât din dormitor, răniți, fiind transportați urgent la spital.

Trebuie să specific că în noaptea tentativei de asasinare, Hadad, împreună cu Leila, **elaborase un plan pentru deturnarea aeronavelor diferitelor companii aeriene, plan care a fost pus în aplicare începând cu 6 septembrie 1970.** Este ziua în care anarhia a preluat cabina echipajelor de pilotaj, EPEP asumându-şi responsabilitatea tuturor deturnărilor. Referitor la aceste deturnări şi distrugeri de aeronave, mi se pare semnificativă declarația secretarului Națiunilor Unite de atunci, **U. Thant:** *"Aceste acte criminale de deturnare a avioanelor, de reținere a pasagerilor şi echipajelor în tranzit sunt deplorabile şi trebuie contracarate. Oricât de justificate ar fi unele din plângerile celor implicați, actele lor sunt sălbatice şi inumane. Este momentul ca, prin agențiile şi organismele sale adecvate, comunitatea* (sic!) *internațională, să adopte măsuri imediate şi eficiente pentru a stopa revenirea la legea junglei".*

Teroriştii lui Wadi Hadad aduseseră lumea în pragul Armaggedon-ului (Armaggedon - câmpia Negiddo, scena proverbială a unor bătălii decisive, în Biblie, locul unde ultima bătălie între forțele binelui şi răului se vor lupta înainte de Judecata de Apoi).

Mai trebuie specificat un lucru. Wadi Hadad era un om foarte meticulos şi grijuliu. Şi-a format o rețea pentru obținerea informațiilor foarte eficientă. **Dacă serviciile secrete israeliene reuşiseră să se infiltreze în toate grupările palestiniene şi urmau să o facă şi în continuare, în grupul lui Hadad nu au reuşit să se infiltreze niciodată.**

O acțiune de răsunet, planificată şi dusă la îndeplinire de membrii grupării lui Hadad, a avut loc în **septembrie 1972**, când au deturnat un avion Jumbo Jet al companiei Lufthansa, aterizând pe Aeroportul Internațional din Aden. **Printre cei 170 de ostatici** aflați la bord, se număra **şi Joseph Kennedy, fiul lui Robert Kennedy**. Pentru eliberarea acestora s-a cerut o recompensă de **5 milioane dolari**, care a fost **plătită**. În toată activitatea sa revoluționară, violența şi conceptul de teroare au reprezentat filozofia sa. Iar deturnările, în care s-a specializat, aveau ca țel final obținerea unor importante sume de bani, necesare finanțării viitoarelor acțiuni teroriste.

Şacalul a avut noroc

Pentru a obţine eliberarea membrilor grupării Baader-Meinhof, care îşi ispăşeau pedepsele în celebra închisoare Stammheim, din Germania Occidentală, Wadi Hadad a planificat deturnarea zborului 139 al Companiei Air France, de pe ruta Tel-Aviv Atena - Paris. Prin deturnarea acestei aeronave urmărea **două scopuri**. În primul rând, o acţiune teroristă de răsunet, cu implicare internaţională şi luarea pasagerilor şi a membrilor echipajului ca ostatici. În schimbul eliberării acestora, putea cere ca "tovarăşii" săi din închisoarea federală să fie eliberaţi. În al doilea rând, lovea din nou Israelul, ştiind că majoritatea pasagerilor erau evrei. După cum îi stătea în fire, fiecare detaliu al acestei acţiuni teroriste a fost verificat şi reverificat cu minuţiozitate. Pentru această însărcinare, l-a desemnat pe **Anton Bouvier**. S-a format un comando mixt din arabi şi germani, în număr de opt, **conducătorul comando-ului** fiind numit **Wilfried Böse**. Acesta şi-a pregătit oamenii în tabăra Habbanijah, o fostă bază britanică, aflată la 80 km de Bagdad. După pregătire, comando-ul a fost împrăştiat în mai multe ţări. În ziua stabilită, teroriştii s-au întâlnit în holul aeroportului din **Atena,** ca simpli turişti. **Armamentul,** între care şi grenade de mână, a fost **introdus pe furiş** în holul de tranzit, **de personalul de la sol al aeroportului (aflat în slujba teroriştilor)**. Şi astfel, **la cinci minute după decolare, aeronava a fost deturnată.**

Pe aeroportul Entebbe, până la intervenţia hotărâtă şi în forţă a luptătorilor israelieni, avionul deturnat şi ostaticii au stat **şase zile**. În tot acest timp, **comandoul a primit ordine de la trei bărbaţi: Wadi Hadad, Anton Bouvier şi... Carlos alias Şacalul** (Ramirez Sanchez Ilici). Ironia sorţii pentru israelieni: cu numai 45 minute înainte ca ei să execute atacul pentru eliberarea ostaticilor, cei trei au părăsit aeroportul, pentru a servi masa la Kampale. Prezenţa lui Carlos pe aeroportul Entebbe a fost confirmată de mai multe surse, inclusiv Abu Jihad, Abu Iyad şi Peter Boock.

Negocieri

Luni, 28 iunie 1976, teroriştii prezintă cererile lor guvernului israelian: eliberarea a **53** de "tovarăşi de luptă", dintre care **40** se aflau în închisorile din Israel. Termenul l-au fixat pentru data de **1 iulie**, pentru ca apoi să-l prelungească până duminică, **5 iulie.** În caz contrar, după expirarea ultimatumului, ostaticii vor fi executaţi, unul câte unul.

Pentru a câştiga timp, guvernul israelian acceptă negocierile cu teroriştii. Tot luni, cu două ore înainte de miezul nopţii, preşedintele **Idi Amin**, *"Tătucul cel Mare"* ("Bigg Daddy"), cum îl alintau lucrătorii postului naţional de radio, s-a prezentat în faţa ostaticilor, care erau ţinuţi în incinta aeroportului, păziţi fiind de cei opt teroriştii şi militari din armata ugandeză. Le-a declarat că venise ca negociator între teroriştii şi guvernul israelian. Totul era praf aruncat în ochii acestora, cu intenţia de a-i linişti.

În acea perioadă, dictatorul Idi Amin conducea Uganda cu o mână de fier şi era în bune relaţii cu teroriştii palestinieni, avându-se în vedere şi faptul că 300 de luptători palestinieni, instruiţi special în Libia, constituiau baza gărzii sale

personale. Iar consilierii palestinieni instruiau armata ugandeză, care, în prealabil, fusese instruită de ofițeri israelieni...

Pregătiri febrile...

Am specificat că, pentru a câştiga timp, guvernul israelian a fost de acord să poarte negocieri cu teroriştii. Dar, între timp, serviciile secrete şi comandanții militari încep să elaboreze, contracronometru, planul de eliberare a ostaticilor. Serviciile de informații au declanşat acțiunea de culegere a informațiilor. Deghizați în comercianți, o parte dintre aceşti specialişti pătrund prin Valea Rupturii din Nenye, în Uganda. S-a pus accentul pe culegerea de informații despre viitorul teatru de acțiune: **aeroportul Entebbe**. Acest aeroport fusese **construit de o firmă israeliană**, informațiile privitoare la el fiind accesibile.

Pe timpul negocierilor, teroriştii eliberează 150 de ostatici, între care şi cetățeanul român. Acest lucru a dat noi speranțe israelienilor. Numărul ostaticilor scăzând, şansele de reuşită în cazul intervenției în forță sporeau. Pentru că **nu a fost eliberat nici un evreu,** hotărârea de ripostă a crescut. Pe calea aerului, ostaticii eliberați au fost **transportați la Paris**. Aici sosesc câțiva specialişti israelieni ai Serviciului de informații, care, în colaborare cu specialiştii francezi, încearcă. să afle cât mai multe amănunte de la ostatici. Aceştia, însă, din cauza şocului psihic suportat până atunci, nu-şi puteau aminti detalii de importanță vitală. În această situație, **un medic american fost supus unei hipnoze regresive,** reuşindu-se reconstituirea scenei deturnării dar şi caracteristicile fizice şi psihologice ale unor terorişti şi ale militarilor ugandezi care-i păzeau pe ostatici. Aceste date au fost coroborate cu informațiile deținute de serviciile secrete din Franța (DST), SUA (CIA şi FBI), Anglia (MI-5 şi MI-6), Canada (RCMP), precum şi de la **agenții israelieni infiltrați în anturajul preşedintelui ugandez.** Şi, s-a ajuns la o concluzie: la expirarea ultimatumului, Idi Amin va accepta începerea execuției ostaticilor, respectiv în zorii zilei de duminică, 5 iulie. Se avea în vedere, în special, faptul că **dictatorul ugandez îl glorifica pe Hitler**, pentru că îi executase pe evrei în țările ocupate, precum şi în lagărele morții.

Această concluzie a ajuns pe masa primului ministru israelian, care a spus:

- Am impresia că, trebuie să acționăm. Ceea ce ne rămâne de făcut este să-l chemăm pe generalul Mordechai Gur (şeful Marelui Stat Major al armatei israeliene - n.a.) *să asiste la repetiția operațiunii "Fulgerul" şi, dacă va fi satisfăcut, vom cere aprobarea definitivă a Cabinetului.*

Paralel, s-a constituit unitatea de ripostă antiteroristă, formată din peste 100 de luptători selecționați din Brigada 35 Paraşutişti şi din Brigada de Infanterie Golan. Pregătirea acestora a început în deşert, în cel mai deplin secret. În timp record, a fost construit **un aeroport-machetă la scara 1/1** a aeroportului Entebbe, în care militarii au exersat de zeci de ori modul de intervenție. La sfârşitul pregătirii, fiecare luptător putea acționa cu ochii închişi. A fost **cronometrată la secundă durata acțiunii în fiecare sector al aeroportului.** Echipajele de pe cele trei aparate C-130, care urmau să transporte luptătorii, au fost instruite **să navi-**

gheze "la orb". Adică, fără ajutorul controlului şi dirijarea zborului de la sol. Aceasta, avându-se în vedere că trebuiau străbătuţi aproximativ 4.000 km, survolate spaţiile aeriene ale mai multor state, cărora nu li s-a cerut nici o permisiune de survol. Deşi se cunoşteau toate detaliile aeroportului Entebbe, pentru a fi siguri că nu s-a produs nici o modificare, **israelienii s-au folosit şi de un set de fotografii făcute prin satelit, oferite de Statele Unite ale Americii.** S-a exersat până şi realimentarea avioanelor cu ajutorul instalaţiilor de pe aeroport. Pregătirile şi exerciţiile au fost deosebit de minuţioase. Nu a fost scăpat din vedere nici un amănunt. Spre exemplu, **a fost selecţionat un ofiţer din armata israeliană care avea înălţimea preşedintelui Idi Amin şi, cu puţin machiaj, semăna perfect cu acesta. A fost pregătită şi o limuzină prezidenţială Mercedes cu însemnele lui Amin.**

Model de ripostă antitero

Zburând sub o legendă acoperită, cele trei avioane **au decolat** de pe un aeroport militar din Israel, în ziua de **3 iulie, ora 3 p.m.** La **4 iulie**, ele aterizează pe aeroportul din Entebbe, revărsându-şi luptătorii, limuzina oficială şi câteva Land Rover-uri. Atacând prin surprindere, **în 53 de minute, luptătorii israelieni îi ucid pe cei 8 terorişti, 20 de militari ugandezi, alţi peste 100 fiind răniţi** mai mult sau mai puţin, **11 avioane de vânătoare MIG** din dotarea aviaţiei militare ugandeze sunt **distruse la sol**, pentru a nu putea urmări avioanele de transport după decolarea acestora. **Israelienii** au **avut o singură victimă:** lt.col. Yehonatan Netanyahu. **Trei ostatici care nu au respectat ordinele luptătorilor de a se adăposti au fost ucişi, iar bătrâna Dora Bideh rănită.** Transportată, la spital, ea a fost pusă într-o rezervă, însă.... conducătorul ugandez **Idi Amin,** furios de victoria israelienilor, a pătruns în rezerva bătrânei şi **a sugrumat-o cu propriile mâini !!...**

Riposta israeliană a uimit întreaga lume. Cunoscutul ziarist israelian **Uri Dan** a scris cartea *"Comando în Uganda"*, tradusă şi în România, în 1991. Nu o comentez, după cum nu pot da nici detalii suplimentare privind intervenţia în forţă. Detalii ce reprezintă tocmai secretele luptătorilor antiterorişti. Îl citez doar pe ziaristul amintit: *"Cheia succesului era surpriza. De aceea, s-a hotărât să nu fie atraşi factori externi, pentru a nu se scurge vreo ştire. Nu numai teroriştii şi soldaţii ugandezi au fost surprinşi, dar au fost surprinşi înşişi cetăţenii Israelului şi ostaticii. Misiunea a fost îndeplinită de o forţă combinată: paraşutişti, infanterişti, militari motorizaţi, reţelele serviciului de informaţii şi contraspionaj şi câteva armate auxiliare* (sic! -n.a.)..."

În timpul discuţiilor purtate pe marginea acestei intervenţii, purtate între un apartament din Aden, Hadad şi ceilalţi terorişti arabi şi nemţi prezenţi plănuiau cum să se răzbune şi aruncau numai blesteme la adresa Israelului. La toate acestea, Carlos a replicat: "Când duşmanul îţi *răspunde cu o înţelepciune atât de devastantă, trebuie să-i recun oşti meritele..."* *

---

* **N. edit.**: Acţiunea de pe Entebbe a fost condusă de Ehud Barak (*"Fulgerul"*), viitor prim-ministru al Israelului. Printre subordonaţii săi de pe Entebe: cei patru ofiţeri israelieni de informaţii acţionari la Cazinoul Vernescu şi **Liviu Mandler** (director general al grupului de firme DIPERI, acţionar la Tele 7abc, Banca Dacia Felix, Cazinoul Vernescu etc.)...

Capitolul VIII

ZBOR RĂTĂCITOR

Joi, 13 OCTOMBRIE 1977

Decolarea

"Zborul 181 îşi invită pasagerii la bord. Avionul care zboară direct, fără escală, ***până la Frankfurt/Main*** *va decola peste câteva minute. Rugăm toţi pasagerii pentru* ***zborul 181*** *să se prezinte la poarta nr. 2"*

Anunţul lapidar puse în mişcare zeci de pasageri aflaţi în incinta aeroportului din **Palma de Mallorca**. După controlul corporal cu un detector de metale şi al biletelor de călătorie, aşteptaseră cu nerăbdare acest anunţ. Acum, se îndreptau cu toţii spre poarta nr.2. Nici unul dintre ei nu bănuia că păşea spre un coşmar.

În cabina de comandă, **căpitanul Schumann** şi **copilotul Viktor** urmăreau cu atenţie panourile din faţa lor, înţesate cu ecrane, butoane şi claviaturi. De două minute, de când primiseră autorizaţia pentru decolare, motoarele intraseră în funcţiune. Cei doi îşi acordară aparatele de radio la frecvenţa turnului de control. Aproape imediat, se auzi glasul liniştit şi profesional al controlorului:

- Aici turnul de control. Cursa 181, puteţi începe rularea!

Schumann deschise microfonul:

- Aici zborul 181. Confirm. Încep rularea.

Duduitul motoarelor se înteţi şi avionul începu să ruleze încet. Puţin după **ora 13.00,** se ridică de pe pistă, dispărând în imensitatea cerului azuriu şi limpede, lăsând în urmă insula însorită. Pe un cer senin, plutind într-o lume a sa, proprie, rece şi neprimitoare, **Boeing-ul 737 al companiei Lufthansa îşi începu odiseea rătăcitoare**.

*

Când avionul se urni din loc, **Hannelore Tigler, stewardesa-şefă**, respiră uşurată. Preocupată şi absorbită de treburile pregătitoare decolării, nu avusese timp nici să răsufle. Acum, în timp ce colegele ei **Anna-Maria Staringer** şi **Gaby Dillman,** făceau oficiul de gazde pe culoarele avionului, luă dictafonul din nişa lui din compartimentul de clasa întâi şi rosti acele fraze stereotipe prin care le ura bun sosit pasagerilor la bordul aeronavei:

- Căpitanul Schumann şi echipajul său urează tuturor pasagerilor bun venit la bordul avionului şi vă doreşte o călătorie cât mai agreabilă şi odihnitoare. Vă rugăm să nu fumaţi. Peste câteva clipe decolăm.

Sunetul uniform al motoarelor are un efect liniştitor asupra pasagerilor. Cei care discută abordează o singură problemă: **răpirea lui Hanns-Martin Schleyer**, şef al Patronatului vest-german şi consilier guvernamental în domeniul economic. Trecuseră deja **39 de zile de la răpirea acestuia** şi tratativele dintre guvernul federal şi grupul de terorişti care l-a răpit nu au dat nici un rezultat pozitiv. Prin concediul petrecut în Mallorca, cei mai mulţi dintre pasageri au fost, într-o oarecare măsură, rupţi de evenimentele dramatice din patrie. Unii dintre ei se infor-

mează acum în legătură cu ultimele noutăți, citind ziarele distribuite de stewardese înainte de decolare. Nimeni nu bănuia că peste câteva minute soarta lor avea să fie legată, în mod dramatic, de cea a lui Schleyer...

În cabina de pilotaj, cei doi piloți stăteau neclintiți în fotoliile lor. Din când în când, unul dintre ei executa o manevră cu mâna sau piciorul, în timp ce privirile le erau fixate pe multiplele cadrane ale instrumentelor de bord. Pentru căpitanul Schumann şi copilotul său, Viktor, zborul intrase deja în rutină. În dimineața acelei zile însorite de toamnă, Schumann se despărțise vesel de Monika, soția sa şi de cei doi băieți, Marc de 11 ani şi Dominik de 2 ani. Îmbrățişându-i, le-a spus:

- *Diseară ne vedem din nou.*

Schumann era apreciat de superiori şi colegi, fiind cunoscut ca un om liniştit, precaut, cu sânge rece, căruia îi plăcea ordinea în toate. Cu o seară înainte, în liniştea binefăcătoare a căminului, discutase cu soția sa cât de periculoasa devenise meseria de pilot în ultimii ani. Aceasta, nu atât din cauza rafinamentului tehnicii, căci **Schumann era considerat unul dintre cei mai buni piloți ai companiei**, cât datorită numeroaselor ştiri privind deturnări de aeronave şi drame sângeroase. Toate acestea au pus-o pe gânduri pe Monika, care, înainte de fiecare plecare în cursă, era tot mai neliniştită.

- *Dacă voi ajunge cumva într-o asemenea situație, fii liniştită! Nu sunt tipul care să facă gesturi eroice gratuite,* a calmat-o pe soția sa, cu care era căsătorit de 12 ani...

Undeva în față, Waltraud Grose se bucura încă de pe acum de masa de prânz, care peste puțin timp va fi servită la bordul avionului. În zori nu putuse dejuna, fiind prea emoționată. Acum, o încerca un uşor sentiment de neliniște, generat de vederea celor patru pasageri care s-au prezentat ultimii la bord. Atunci i-a privit mai atentă şi i s-a părut că pe bărbatul mai brunet şi pe însoțitoarea lui i-a mai văzut. *"Când oare? Aaa! Da. S-a întâmplat aseară".* I-a observat într-un restaurant de pe insulă. Nu-şi putea explica sentimentul de neliniște care o încercase la vederea celor doi în avion. *"Să sperăm că avionul cu care zbor nu va fi deturnat"*, încercă ea să-şi alunge sentimentul de neliniște.

Zborul era ceva normal şi pentru **echipajul format din cinci persoane** al companiei aeriene *"Charter Frabajos Hercos y Enlaus"* (TAE), trimis în Germania Federală pentru a prelua un avion al acestei companii. Toți erau îmbrăcați civil: căpitanul **Alberto Cerezo,** copilotul său **Jaime Deya**, inginerul de bord **Alberto Lopez** şi stewardesele **Pillar Diaz** şi **Elisa Van der Elst**. Pentru ei, această călătorie nu era decât un prilej de a observa la lucru un echipaj german.

Destinul a făcut ca toți aceştia şi ceilalți pasageri să se întâlnească în acest avion. Nu aveau nimic comun decât punctul de destinație – Frankfurt/Main, pe care aveau să-l atingă, însă, după o aventură dramatică.

Deturnarea

În jurul orei **13.30**, atmosfera paşnică de la bordul aeronavei ia sfârşit. Aceasta se afla **deasupra insulei Elba**. Majoritatea pasagerilor au terminat masa şi stau liniştiți în fotoliile comode. Unii încearcă să atipească. Deodată, în partea din

spate a avionului se aud strigăte. **Doi bărbaţi şi două femei năvălesc pe culoar** drept înainte, strigând, îmbrâncindu-i pe cei care le apar în cale. Dispar după perdeaua de la compartimentul de clasa întâi. Numai câţiva pasageri, din primele rânduri pot observa cum în mâinile celor patru au apărut pistoale şi grenade. Au impresia că trăiesc un coşmar.

Uşa de la cabina de pilotaj este împinsă cu brutalitate. Copilotul Viktor priveşte uluit în spate şi abia apucă să sară în faţa unui pistol care ţinteşte capul comandantului său. Însă nu mai apucă să facă nici un gest. Primeşte o puternică lovitură de picior, lateral în coaste,care-l doboară la podea. Doi bărbaţi au apărut în cabină. Au feţe crispate de ură, ţin pistoalele ameninţător înainte şi strigă:

- *Afară! Ieşiţi afară! Sunteţi deturnaţi! Sus mâinile!*

- *Dacă ridic mâinile, trebuie să las manşa şi atunci avionul se va prăbuşi,* spune căpitanul Schumann, deosebit de calm, fără a-şi întoarce măcar privirile. Numai muşchii umărului s-au observat când s-au contractat. Doar acest gest reflex şi degetele care s-au albit strângând manşa denotă tensiunea în care trăieşte evenimentul.

- *Tu, nu! Condu mai departe*, răspunde unul dintre cei doi. *Tu, afară!*, şi face un gest ameninţător cu pistolul spre Viktor. Acesta se supune şi iese din cabină, în compartimentul de clasa întâi, trecând pe lângă, cele două femei Apucă să vadă în mâinile acestora **grenade defensive şi câte un pistol**. Nici ele nu contenesc cu strigătele:

- *Mai repede, pui de târfă! Mai repede!*

Între timp, unul dintre piraţi îl ţine pe căpitanul Schumann sub ameninţarea pistolului. Acesta nu are altceva de făcut decât să piloteze în continuare aeronava. Atât Schumann, cât şi Viktor au fost pregătiţi pentru astfel de situaţii. Au învăţat că **primul lucru este să nu opună rezistenţă.** Dar una este să înveţi, să ţi se spună, şi alta este situaţia dramatică pe care o trăiesc acum. Amândoi ştiu că în mâinile lor se află soarta tuturor pasagerilor, cel mai mic gest necugetat putând da naştere unei catastrofe. Deocamdată, se supun amândoi.

La ora **13.50,** turnul de control din Milano anunţă:

- *L.H.-181 a deviat deasupra insulei Elba de pe ruta de zbor Mallorca-Frankfurt. Avionul cu indicativul Charly Delta se îndreaptă în direcţia Roma.*

Teroriştii preiau controlul

Totul s-a petrecut fulgerător. Pasagerii încă nu îşi dau seama de gravitatea situaţiei. Şi, când perdeaua se dă la o parte, ceea ce văd îi umple întâi de mirare, apoi de consternare şi, în cele din urmă, de groază paralizantă. Privesc îngroziţi spre culoarul central. Cu mâinile la ceafă, împinşi de două femei şi un bărbat, pasagerii de la clasa întâi, copilotul Viktor şi stewardesele merg spre coada avionului, unde sunt înghesuiţi unii într-alţii.

- *Nu mişcaţi!* - strigă, în engleză, bărbatul: *Trageţi toate transperantele*! Una din stewardese, cu voce tremurândă, traduce ordinele în germană şi spaniolă. Pasagerii sunt împietriţi. Încă nu le vine să creadă că realitatea crudă cu care sunt confruntaţi le periclitează tuturor viaţa. În mintea lor, persistă un singur gând: *"Ce*

este? Ce se întâmplă ?" La viitor nici nu pot să se gândească. Toți tresar când, din difuzòare, răsună cuvintele celui rămas în cabina piloților:

- Doamnelor și domnilor! Vă vorbește noul comandant al avionului, ***Mahmud, șeful organizației*** **"Martirul Haşimeh"**. *Executați toate ordinele fără excepție, evitați eroismul inutil. Orice nesupunere va fi pedepsită cu executarea imediată*!

Liniștea deveni totală, pentru a fi întreruptă din nou:

- Suntem ***luptători pentru pace****, se aud din difuzoare cuvintele celui din cabină. Cerem eliberarea tovarășilor noștri din închisorile din Germania Federală și Turcia.*

Mahmud nu anunță ce se va întâmpla cu ostatecii dacă această cerere nu va fi satisfăcută..Dar el nu trebuie sa spună mai multe: armele din mâinile complicilor săi și figurile lor amenințătoare vorbesc de la sine.

Preluarea controlului asupra avionului și pasagerilor a început cu o precizie care denotă planificarea în amănunțime a fiecărei acțiuni. Pistoalele continuă să fie îndreptate amenințător spre capetele stewardeselor și a copilotului Viktor. Din nou răsună vocea lui Mahmud:

- Luați toate bagajele de mână și veniți să le depuneți, unul câte unul, în compartimentul de clasa întâi!

Începe o procesiune care este cu atât mai lugubru cu cât se desfășoară în cea mai deplină liniște. Însă, această liniște îi enervează pe teroriști.

- Mișcați-vă mai repede! Mai repede!

Odată depășite primele minute de groază, între pasageri începe să se manifeste solidaritatea umană, care apare ori de câte ori o colectivitate umană se află în pericol. Este cu atât mai impresionantă cu cât se desfășoară sub amenințarea armelor. Unul câte unul, pasagerii se ridică de pe locurile lor, își iau bagajele de mână cu care s-au urcat în avion și se îndreaptă spre compartimentul de clasa întâi. La trecere, fiecare este controlat. Bătrânii sunt ajutați de cei mai tineri. Prin scurte priviri, ostatecii se îmbărbătează unii pe alții. Un bătrân este găsit cu actele de identitate asupra sa. Primește un pumn in plină figură. Se clatină dar nu cade. Un firicel de sânge începe să i se prelingă printre buzele-i strânse. Nu spune nimic dar privirea lui este grăitoare. Calm, plin de demnitate, își scoate batista, își tamponează gura și nările, după care se îndreaptă spre locul său. În trecere, este atins pe neobservate de mai mulți ostateci. Sunt gesturi simple, dar pline de îmbărbătare. Numai când se așează pe locul lui, pe obraji încep să i se prelingă câteva lacrimi. Nu sunt lacrimi de durere, ci lacrimi generate de rănirea orgoliului și, mai ales, de neputința de a reacționa.

"Mesaj de pericol ! Nu răspundeți !"

Căpitanul Schumann cunoștea toate rutele avioanelor deasupra Marii Mediterane, chiar pe ore. Uitându-se pe furiș la ceas știa că acum, undeva în spatele său, la o altitudine mai mare cu patru mii de picioare, zbura un Boeing-737 al companiei la care lucra, al cărui punct terminus era Berlinul de Vest. Trebuia să încerce.

Cu un gest firesc își ajustă căștile căptușite și microfonul amplificator îi mângâie obrazul aproape lipindu-i-se de buze. *"Bun"*, gândi în sinea lui, privind pieziș

spre Mahmud. *"Văd că este absorbit de studierea unei agende. Hai să încerc!"*. Comutatorul fiind pe emisie, apăsă pe buton şi transmite cu o voce înceată, dar calmă:

- *Aici zborul 181. Mesaj de pericol! Am fost deturnaţi de patru teroriştiînarmaţi cu pistoale şi grenade. Nu răspundeţi!,* şi cu un gest neglijent trecu comutatorul pe recepţie. Zgomotul uşor, produs de motoarele avionului estompară complet cele transmise. Apoi, calm, se aplecă spre panoul din faţă manevrând câteva butoane.

- Ce *faceţi?* - răsună vocea stridentă a lui Mahmud, care îşi trecu agenda în mâna stângă, iar dreapta cu pistolul ameninţător spre el.

- *Control de rutină la câteva repere,* răspunse căpitanul, aruncând o privire nevinovată spre el.

- *Ai grijă! La cea mai mică mişcare suspectă, te împuşc! Avionul poate fi condus şi de copilot. Atâta lucru ştiu şi eu.*

- *Bineînţeles!*, răspunde Schumann, îndreptându-se în fotoliu. Un simţământ de fericire îl cuprinse. Reuşise să transmită. Era o victorie...

Pe aeroportul Fiumicino, Roma

La cererea teroriştilor, luând legătura cu turnul de control şi dirijare a circulaţiei aeriene din Roma, explicând că este un caz de forţă majoră, **avionul deturnat primeşte aprobarea pentru a ateriza pe aeroportul Fiumicino.** Comandantul aeroportului, organele aeroportuare, poliţia metropolitană şi unitatea antiteroristă *"Capete de piele"* sunt puse în alertă de către ministrul de Interne.

În turnul de control al aeroportului, mesajul transmis fusese recepţionat. Panica este un lucru necunoscut în astfel de locuri. Cei aflaţi în încăpere, comandantul aeroportului, şeful traficului, operatori, controlori, toţi fără excepţie fură cuprinşi de tulburare, dar o tulburare stăpânită. Numai gesturile, devenite mai rapide, trădând o îndelungată experienţă, exprimau sentimentul de nelinişte, tulburare şi chiar groază de ce s-ar putea întâmpla. În rest, vocile erau la fel de calme, impersonale.

- *Fiţi atenţi!* - se adresă comandantul aeroportului celor prezenţi în încăpere. *Nici o ştire să nu răzbată în aerogară. Nu avem nevoie de panică. Fiecare să-şi continue treaba de care răspunde. Şi pentru Dumnezeu, ar fi bine ca cineva să se îngrijească de ţigări, cafea şi răcoritoare. Prevăd că vom avea granguri pe capul nostru şi va trebui să lucrăm în draci. Problema va fi de durată, iar la venirea schimbului nimeni nu pleacă fără aprobarea mea. Orele care vor urma vor fi de pomină. Mai avem 12 minute,* încheie privind la ceasul de pe perete.

Şi, la **ora 14.45,** avionul deturnat **aterizează pe aeroportul Fiumicino.** După oprirea motoarelor, în interiorul acestuia liniştea deveni stăpână absolută. Ostatecii îşi desfac centurile de siguranţă, dar rămân pe locurile lor. Din cauza transperantelor coborâte, nu cunosc aeroportul pe care au aterizat. Dar nici intenţiile teroriştilor. Toate privirile se îndreaptă spre cei trei, care au ocupat locuri strategice, de unde pot supraveghea întregul interior al avionului. Majoritatea cred că aici este punctul terminus al aventurii lor.

Începe vânătoarea teroriştilor

În această zi de joi, **la Bonn,** "Comandamentul de criză", format din reprezentanți ai guvernului federal şi experți ai siguranței, sub conducerea ministrului de Interne, discută de ore întregi acțiunile viitoare în cazul răpirii lui Schleyer. În spatele uşilor închise, se discută probleme care nu pot fi date publicității, pentru a nu periclita investigațiile. Guvernul federal a hotărât o interdicție severă a ştirilor cu privire la acest caz. Ziariştii, în goana lor după senzațional, trebuie să se mulțumească doar cu presupuneri şi speculații. După discuțiile din "Comandamentul de criză", agenda de lucru a ministrului de Interne nu este epuizată. Urmează o nouă şedință. În drum spre ea, ministrul de Interne primeşte ştirea în legătură cu avionul deturnat, ştire alarmantă care răstoarnă toate planurile. Încă nu se ştie nimic. Îl macină o întrebare obsedantă: *" Există vreo legătură între răpitorii lui Schleyer şi cei care au deturnat aeronava ?".*

La **ora 16.50,** ministrul de Interne vest-german ia legătura cu omologul său italian, pe care-l imploră:

- Nu permiteți decolarea avionului. Încercați să opriți acest lucru!

Dar evenimentele se precipită. Zece minute mai târziu, centrala punctului de control din Roma comunică, cuvânt cu cuvânt, cele transmise prin microfon de conducătorul teroriştilor, care se numea "Căpitanul Mahmud": *"Avionul companiei Lufthansa se află sub controlul nostru. Grupa pe care o reprezint cere eliberarea a* **13** *tovarăşi aflați în închisorile vest-germane şi turce. Luptăm împotriva organizațiilor mondiale imperialiste..."* Urmează lista celor **13** teroriști a căror eliberare se cere. La Bonn, oraşul obişnuit cu situațiile de criză, telefoanele sună fără întrerupere. Ministrul de Interne roagă încă o dată guvernul italian să oprească cu orice preț decolarea avionului. Însă, exact la **13** minute după această convorbire telefonică, la **ora 17.50,** din Roma se comunică: *"L.H.-181 a decolat fără permisiune".*

Între timp, stațiile radio şi televiziune au transmis ştirea referitoare la deturnarea aeronavei. Treptat, îngrijorarea pune stăpânire pe opinia publică internațională.

La **ora 19.55,** purtătorul de cuvânt al guvernului federal, secretarul de stat **Boling,** comunică ziariştilor *"'Ministrul federal de Interne declară că spre Cipru a decolat un avion cu experți ai Serviciului criminalistic federal şi membri ai unității antiteroriste GSG-9".* Despre aceştia din urmă nimeni nu auzise nimic.

Vânătoarea teroriştilor a început.

Pe aeroportul din Larnaca (Cipru)

La **ora 20.28,** avionul deturnat **aterizează pe Aeroportul din Larnaca.** Anterior, atât ministrul de Interne, cât şi cel de Externe dăduseră câte un telefon comandantului aeroportului, **cu ordinul categoric de a împiedica decolarea avionului,** în cazul in care acesta ar fi aterizat.

Imediat după aterizare, avionul este înconjurat de maşini ale pompierilor şi alte autovehicule grele, concomitent cu blocarea tuturor pistelor. În acest caz, căpitanul Schumann transmite următorul mesaj turnului de control:

- Zborul 181 către turn. Vă vorbeşte căpitanul Schumann, comandantul aeronavei. Comandantul Mahmud cere retragerea imediată a tuturor maşinilor. De asemenea, alimentarea avionului şi permisiunea pentru a decola. În caz contrar, acesta va fi aruncat în aer! Terminat.

Autorităţile cipriote cedează ameninţărilor teroriştilor. Degeaba ambasadorul vest-german la Nicosia l-a implorat pe şeful poliţiei să aducă trăgători de elită pentru a sparge cauciucurile avionului. **Degeaba Zacharis, reprezentantul OEP, l-a rugat pe şeful teroriştilor să elibereze măcar copiii şi femeile.** La **ora 22.50**, avionul deturnat, care între timp a fost realimentat, **decolează spre Beirut**. Unde nu primeşte aprobarea pentru aterizare. Se îndreaptă **spre Damasc**, unde, de asemenea, nu i se permite aterizarea.

Între timp, avionul special de urmărire aterizează în Cipru. Apoi redecolează şi aterizează pe aeroportul unei baze americane din Creta.

VINERI, 14 OCTOMBRIE 1977

Aterizare forţată

După miezul nopţii, pentru avionul deturnat se închid, rând pe rând, aeroporturile din Bagdad şi Kuweit. Începe odiseea unui zbor rătăcitor, cu schimbări de direcţie...

În avion, domneşte o linişte totală. Deşi târziu, ostatecii nu pot dormi. Li s-a transmis ordinul de a nu vorbi. Gânduri neliniştitoare le dau târcoale. Cele mai neliniştite sunt cele şapte mame, despărţite de copiii lor. **Birgit Rhol** îşi zice în sine: *"Pe teroristul care stă în cabină piloţilor, care strigă la noi prin microfon şi îmi inspiră teamă, îl numesc, în mod critic, Conducătorul. Bănuiesc că viaţa noastră, a tuturor, depinde de el. Şi îl rog: cruţă-ne! Nu ţi-am făcut nimic! Cruţă viaţa copilului meu. Acesta nu pricepe nimic din felurile şi intenţiile tale politice. Trebuie să ai şi tu o inimă".* Dar ea nu-şi dă seama că teroriştii, în special şeful lor, nu cunosc limbajul femeilor, al mamelor. Sunt total nepăsători faţă de suferinţele şi groaza pe care o provoacă. Chiar cu câteva minute înainte, Mahmud a strigat, cu cinism, în microfon:

***- Copiii au privilegiul de a muri primii**, dacă se va ajunge la acest stadiu!*

Aceste cuvinte au provocat, atunci, o nouă teroare în rândul ostatecilor. Instantaneu, toţi şi-au îndreptat privirile spre cel mai apropiat copil, însă cei vizaţi sunt complet neştiutori. Şi-au dat seama că s-a întâmplat ceva, dar vârsta nu-i ajută să înţeleagă pericolul ce planează asupra lor.

În interiorul avionului, frigul a devenit tot mai pătrunzător. Femeile cer cuverturi, care sunt imediat distribuite. Este **ora 00.52**, când "Landshut-ul" aterizează **pe aeroportul din Bahrein**. Imediat, Mahmud transmite organelor aeroportuare cererile de sale privind eliberare a teroriştilor din închisorile vest-germane

şi turce, precum şi de alimentare a avionului. Directorul aeroportului dă curs ultimei cereri. Avionul este alimentat, pentru ca la **ora 2.35** să decoleze din nou. Direcţia: necunoscută...

"Landshut-ul" zboară în **direcţia Dubai**, al cărui aeroport se închide **la ora 03.45, toate pistele fiind blocate.** Staţia turnului de control, deşi fixată pe frecvenţa avionului deturnat, nu răspunde la apelurile acestuia.

Avionul survolează emiratul Dubai. La un moment dat, căpitanul Schumann comunică în eter:

- Nu mai avem combustibil decât pentru o oră.

Nici un aeroport nu răspunde. Alarmanta ştire este înregistrată şi la Comandamentul de criză din Bonn...

În turnul de control al aeroportului din Dubai, mai mulţi bărbaţi şi-au îndreptat binoclurile spre cerul pe care apar primele semne ale unei noi zile. Sunt cu toţii neliniştiţi dar hotărâţi să nu permită aterizarea avionului deturnat. Deodată, unul dintre ei scoate o uşoară exclamaţie şi întinde braţul spre direcţia nord-vest. Instantaneu, binoclurile se îndreaptă spre direcţia indicată. În zare, apare silueta binecunoscută a unui avion. Lămpile de poziţie se văd clar. Este "Landshut-ul" care începe să se rotească deasupra aeroportului. Toţi se uită la ceas. Este aproape **ora 5**. Nimeni nu scoate un cuvânt, însă se gândesc la acelaşi lucru: *"Avionul mai are combustibil doar pentru câteva zeci de minute de zbor. Nu are timp să ajungă pe alt aeroport. Ce vor face teroriştii?"* Parcă pentru a răspunde acestui gând, în difuzorul din turn se aude vocea enervată a unui bărbat:

- Aterizăm!

Atât. Însă este suficient. Boeing-ul mai execută o rotire, după care se apropie tot mai mult de pista centrală. În maximum cinci minute va atinge pista. În această situaţie, bărbatul care răspunde de această misiune uită ordinul sever al şefului statului şi, pentru a evita o catastrofă înfiorătoare, retrage toate maşinile de pe pistă. Este puţin trecut de ora 5 când avionul deturnat rulează încet pe pista principală şi se opreşte la o bună distanţă de clădirea aeroportului. Imediat, este înconjurat de maşini care, însă, se opresc la o distanţa respectabilă, deoarece şeful teroriştilor a anunţat:

- Nimeni nu are voie să se apropie de avion! În caz contrar, tragem! Vreau să negociez numai cu persoane autorizate.

Din turnul de control i se răspunde:

- Persoanele autorizate trebuie să sosească.

Arma secretă a Cancelarului

În această dimineaţă de vineri, la redacţiile ziarelor *"France Soir"*, *"Frankfurter Rundschau"* şi la reprezentanţa din Beirut a agenţiei britanice *"Reuter"* sosesc ştiri dintr-o singură sursă privind conţinutul scrisorii adresate guvernului federal de către teroriştii care au deturnat avionul şi de comando-ul "Siegfried Hausner", răpitorii lui Schleyer. Este un ultimatum care expiră duminică, 16 octombrie, ora 8 GMT. Cercul vicios s-a închis: **între teroriştii care au deturnat aeronava şi răpitorii lui Schleyer există o legătură directă.** În camera de lucru a "Comandamentului de criză",

situată la etajul 11 al Ministerului de Interne, ministrul a dormit doar câteva ore pe un pat de campanie. La **ora 10** se întruneşte "Comandamentul de criză", sub conducerea lui. După aceasta şedinţă, se întruneşte şi Cabinetul.

Hotărârea se ia greu: dacă guvernul federal cedează cererilor comunicate de teroriştii, va salva viaţa ostatecilor din avion şi a preşedintelui Patronatului. Însă, experienţa a dovedit că teroriştii eliberaţi se întorc în scurt timp în patrie şi devin şi mai odioşi. De data aceasta, **nu mai poate fi vorba de nici-o cedare**. Politicienii de la Bonn, care nu au fost niciodată mai uniţi ca acum, hotărăsc să nu cedeze.

Cancelarul federal este sprijinit de conducătorii opoziţiei şi îşi ia răspunderea se nu cedeze ultimatumului dat de teroriştii. Cu această hotărâre principală, guvernul federal trimite în Dubai un bărbat prea puţin cunoscut de opinia publică. Se numeşte **Jürgen Wischnevski,** secretar de stat la cancelarie, însărcinat cu misiuni speciale, omul de legătură cel mai important al guvernului federal cu lumea arabă. Recunoscut pentru puterea lui de convingere, tactul său dibaci şi elocvenţa sa verosimilă, este desemnat mâna dreaptă a cancelarului vest-german în această acţiune. Va încerca să discute cu guvernul Emiratelor Arabe şi cu cei patru teroriştii pentru a salva viaţa ostatecilor.

În această misiune nu este singur. În avionul special cu care călătoreşte spre Dubai se mai află reprezentanţi ai Serviciului criminalistic federal şi doi bărbaţi tăcuţi: şeful Departamentului TE (terorism) şi comandantul unităţii GSG-9, **colonelul Wegener**. Acesta din urmă este în legătură permanentă şi directă cu oamenii săi din avionul special, momentan aflaţi în Creta, şi cu cartierul general de la Saint Augustin, din apropiere de Bonn. Toţi reprezintă armata secretă a cancelarului vest-german în aceasta acţiune temerară.

SÂMBĂTĂ, 15 OCTOMBRIE 1977

În aceeaşi nesiguranţă trec noaptea şi o bună parte a dimineţii de sâmbătă.

La **ora 11.25,** căpitanul Schumann, cu încuviinţarea lui Mahmud, ia legătura cu cancelarul federal. Politicienii din Bonn nu cedează.

După lăsarea întunericului, ministrul Apărării al Emiratelor Arabe Unite, Mohammed Ben Raschid, încearcă un truc pentru capturarea teroriştilor. Ratează.

DUMINICĂ, 16 OCTOMBRIE 1977

Mai trec o noapte şi o dimineaţă pentru ostateci. La **ora 12.19**, în turnul de control al aeroportului din Dubai se primeşte o înştiinţare lapidară:

- *Decolăm*!, după care aeronava deturnată începe să ruleze pe pistă şi decolează. Direcţia - necunoscută.

Pe rând, aeroporturile din Oman, Yemenul de Sud şi Aden refuză aterizarea. La **ora 15.55,** "Landshut-ul" aterizează lângă o pistă de pe aeroportul din Eden, **direct pe nisip**. O adevărată performanţă din partea celor doi piloţi. Imediat este înconjurat de tancuri şi zeci de soldaţi care, la ameninţarea teroriştilor se retrag până la distanţa de 100m.

Asasinarea căpitanului Schumann

Imediat după aterizarea forțată, pentru căpitanul Jürgen Schumann începe un adevărat calvar. Este chemat, de mai multe ori, în cabina piloților şi discută între patru ochi, cu şeful teroriştilor. Ce au discutat cei doi bărbați, atât de diferiți din toate punctele de vedere, nu se va şti niciodată. Însă, pasagerii au observat ura teroriştilor față de Schumann, care creştea odată cu trecerea timpului. Uitaseră că, datorită extraordinarei aterizări, îi datorau viața. Teroriştii **îl obligă să meargă în pas de defilare pe culoar** şi-l amenință cu pistolul când ezită. Imaginea acestui om atât de deosebit, care se supune atâtor umilințe, numai pentru a nu periclita viețile care i-au fost încredințate, îi îndârjeşte pe ostateci. Mulți bărbați îşi strâng pumnii a neputință şi privesc în jos. Numai teroriştii rânjesc.

Terminându-se umilințele la care este supus, Schumann se aşează frânt pe un fotoliu. Femeia de lângă el, o doamnă mai în vârstă, îi mângâie uşor mâna dreaptă. Îl priveşte cu lacrimi în ochi dar are puterea să zâmbească. Căpitanul se uită cu recunoştință la ea şi, parcă prinzând puteri, se ridică şi se îndreaptă spre locul în care cei doi terorişti - aşezați lângă uşă - privesc afară. Ostatecii din preajmă aud distinct discuția care se poartă între ei, în limba engleză:

- *Ce vrei?* - întreabă Mahmud. *Nu ți-a fost de ajuns* ?

- *Nu este vorba de mine. Vreau să te previn asupra unui lucru, căpitane Mahmud...*

- *Să mă previi? Mă amenințI ?*

- *Nu m-ai înțeles bine, continuă Schumann calm, privindu-l drept în ochi. Ți-ai dat seama că am aterizat direct pe nisip. Cred... Nu sunt sigur că avionul nu a suferit stricăciuni.*

- *Tu eşti de vină. De ce ai aterizat forțat ?*

- *Ştii prea bine că nu mai aveam combustibil. Ne-am fi prăbuşit. Tu ai cerut acest lucru. Ai uitat? Acum trebuie să verific avionul. Şi aceasta nu o pot face decât din exterior. Răspund de el şi vreau să ştiu în ce stare se află.*

La început, Mahmud îi susține privirea. Spre sfârşit, ruşinat parcă, priveşte afară. După câteva clipe, întreabă:

- *Trebuie neapărat* ?

- *Dacă mai vrei să decolăm, trebuie neapărat să ştiu în ce stare se află...*

- *Bine! Dar ai grijă. Voi fi cu privirea pe tine. La cel mai mic gest suspect, te împuşc! Te-am avertizat...*

Permițându-i-se să coboare, căpitanul Schumann începe să cerceteze partea exterioară a avionului. Însă, se uită mereu spre soldații care, de la distanță, privesc la mişcările lui. Făcându-şi mâinile pâlnie la gură strigă:

- *Sunt căpitanul Schumann. Aş dori să vorbesc cu un reprezentant al guvernului federal,* şi face câțiva paşi spre militari. Vocea lui Mahmud îl țintuieşte locului:

- *Vino înapoi! Arunc avionul în aer*!, şi în mâna lui vede o grenadă.

În această situație, cu umerii căzuți, puțin frânt de spate, cu paşi înceți şi obosiți, Schumann se întoarce. Când apare în cadrul uşii, toate privirile se îndreaptă

spre el. Şeful teroriştilor spumegă de furie. Cu faţa schimonosită de ură, Mahmud se adresează ostatecilor:

- *Căpitanul a vrut să fugă. A vrut să vă părăsească. Pentru aceasta va muri. Voi numi un tribunal revoluţionar.*

Scena este atât de macabră şi de neconceput, încât martorii oculari vor avea nevoie de mult timp pentru a reda cu exactitate acest moment de groază. Pentru că, realmente, au fost momente de groază.

- *Vino aici! În genunchi, căpitane Schumann, în faţa tribunalului revoluţionar!* - strigă Mahmud. Schumann este obligat să îngenuncheze lângă intrarea în compartimentul de clasă întâi. Îşi îndreaptă privirile neputincioase spre ostatecii care au încremenit.

- *Sus mâinile!*-îi ordonă Mahmud, care stă în faţa lui cu pistolul dezasigurat în mâna dreaptă. *Ai cerut ca să cobori să verifici avionul ?*

- *Da,* răspunde slab căpitanul.

- *Ai profitat de această ocazie ca să încerci să vorbeşti cu autorităţile?*

- *Da.*

- *Deci, eşti un trădător! Răspunde, eşti vinovat sau nu ?*

- *Nu, pentru că...* dar căpitanul nu a mai apucat să termine. Mahmud îl loveşte cu atâta putere, încât capul lui se izbeşte de canatul uşii. Faţa pe care o privesc acum ostatecii nu o vor uita toată viaţa lor. Este marcată de oboseala nopţilor nedormite, de stresul la care a fost supus. Ochii îi sunt puternic încercănaţi, iar buzele livide.

- *Vinovat sau nevinovat?*-strigă Mahmud şi îşi îndreaptă pistolul spre capul celui îngenunchiat.

Căpitanul Schumann vrea să spună ceva, deschide gura, dar se răzgândeşte. Ţeava pistolului fixează fruntea sa.

- *Nevinovat*, spune cu glas sugrumat.

A fost ultimul cuvânt rostit de bravul căpitan. Glonţul pornit din ţeava pistolului, al cărui trăgaci a fost apăsat cu toată ura de către Mahmud, îl loveşte **drept în frunte**. Corpul cade uşor, într-o parte. Sub el, mocheta începe să se coloreze în roşu.

Cele două teroriste izbucnesc în râs. Surâzând, Mahmud îşi aprinde o ţigară, trece liniştit peste cadavru şi intră în cabină. Ostatecii au încremenit. Nu le vine să creadă că scena la care au fost martori s-a petrecut aievea. Pentru a nu vedea odioasa crimă, mamele au acoperit ochii copiilor cu palmele. Brigit consideră drept minune că, în timpul execuţiei, ea şi fiul ei au stat în ultimele rânduri. Însă, împuşcătura au auzit-o foarte clar. De asemenea, şi strigătul unui bărbat *"'Oh, Dumnezeule!"* Groaza a paralizat-o şi pe ea. Îşi strânge mai tare copilul la piept, gândind: *"De ce nu pot plânge? Teama şi groaza m-au amuţit. Cât timp a fost căpitanul printre noi m-am simţit în siguranţă. Acum totul s-a terminat. Cine urmează să fie împuşcat?"*

Pilotul spaniol Alberto nu este un om sensibil. Dar şi el se gândeşte acum: *"Gata! Totul s-a terminat. Nu mai avem nici o speranţă ".*

Cele trei stewardese plâng în hohote. Până la asasinarea căpitanului, au fost atât de curajoase. Însă, acum nu se mai pot stăpâni.

În aceste clipe de groază şi deznădejde toţi gândesc la fel: *"Dacă scap din acest infern, voi povesti întregii omeniri cine a fost acest om care a murit pentru noi."*

Acum zace neînsufleţit pe culoarul din mijloc şi ostatecii şi-au pierdut orice speranţă. Tot mai mulţi dintre ei ridică mâinile. Trebuie să meargă la toaletă. În aceste mici încăperi, cu miros insuportabil, vomită cu scârbă ...

Puţin înainte de miezul nopţii, spre avionul deturnat se îndreaptă o cisternă.

Însă, înainte, şefului teroriştilor i s-a comunicat: *"Primiţi combustibil doar dacă după alimentare dispăreţi imediat"*...

În aceeaşi incertitudine, nesiguranţă şi teroare trec zilele de sâmbătă (15), respectiv duminică (16 octombrie 1977).

LUNI, 17 OCTOMBRIE 1977

Pe aeroportul din Mogadiscio

În jurul orei **1.00,** aşezat pe locul fostului său comandant, Viktor este obligat să decoleze sub ameninţarea pistolului din mâna lui Mahmud. Toate aeroporturile sunt alertate şi îşi blochează pistele de aterizare. **Nimeni nu vrea să permită aterizarea avionului deturnat.**

După survolarea teritoriilor mai multor state, aeronava se îndreaptă spre Somalia. **Ajuns deasupra capitalei, Mogadiscio, Mahmud ameninţă autorităţile că, în cazul în care nu primeşte aprobarea pentru aterizare, va provoca prăbuşirea avionului peste cel mai aglomerat punct al oraşului.** În urma acestei ameninţări, primeşte aprobarea şi "Landshut-ul" aterizează pe aeroportul din Mogadiscio. După câteva minute, aterizează şi avionul special cu ministrul secretar de stat Wieschnevski şi însoţitorii săi. Imediat după aterizare, Mahmud transmite turnului de control că, **dacă termenul ultimatumului nu este respectat, avionul va fi aruncat în aer.**

Ceea ce se întâmplă în avionul deturnat, după cele transmise, demonstrează intenţia teroriştilor de a merge până la capăt. Aleg un ostatec care să-i ajute. După mai multe încercări zadarnice, reuşesc să deschidă o trapă şi **aruncă pe pistă cadavrul lui Schumann**, ca pe un gunoi al demenţei, al aşa-numitei revoluţii în numele căreia luptă. Ostatecii au privit scena aruncării cadavrului cu revoltă. Multe femei încep să plângă. Bărbaţii îşi strâng involuntar pumnii, mulţi scrâşnesc din dinţi a neputinţă. Apoi, **Mahmud aruncă pe pistă o geantă de voiaj cu toate actele ostatecilor** şi anunţă la microfon:

- *Vă voi face o mare favoare aruncând actele voastre de identitate afară, pentru ca să se ştie cine a murit aici. Va fi o mare înmormântare.*

Puţin mai târziu apare cu o geantă de voiaj pe umăr. Se uită la ostateci, rânjeşte, scotoceşte în interiorul acesteia şi scoate câteva calupuri de dinamită pe care le roteşte deasupra capului, strigând:

-Avem o cantitate uriaşă. Toţi vom muri!

Top Secret guvernamental

În această dimineață, **în fața cancelariei din Bonn s-a adunat o mulțime de oameni**. Printre ei sunt rudele şi prietenii ostatecilor, cărora nimeni nu le-a impus să facă această călătorie. Au venit **din toate colțurile Germaniei federale**, iar acum cer să vorbească cu cancelarul federal. Amărăciunea, neputința şi chiar revolta i-a cuprins pe mulți dintre ei.

Însă, **cancelarul federal, Helmut Schmidt**, conduce şedința "Comandamentului de criză" care va hotărî eliberarea în forță a ostaticilor. Nimeni nu are voie, însă, să afle hotărârea luată în urma dezbaterilor. Hotărârea trebuie să rămână secretă. Aceasta pentru a nu eşua totul. O singură ştire ajunsă la urechile ziariştilor şi paginile tuturor cotidienelor vor fi pline de presupuneri. Ar urma televiziunile, posturile de radio. De aici şi până ca teroriştii să fie la curent cu intențiile guvernului federal, nu ar fi decât un pas.

Însă, politicienii îşi dau seama că trebuie să le spună ceva celor adunați în fața Cancelariei: femeilor îngrijorate de soarta soților; micuțului Mike pe a cărui pancardă stă scris: "*Domnule cancelar federal! Vreau s-o recapăt pe mama!*"; micuței blonde purtând o pancardă cu textul: "*Domnule cancelar vreau să o revăd pe mama!*" şi tuturor aflați într-o încordare aşteptare.

În cele din urmă, **apare secretarul de stat Eriech Haar, de la ministerul Transporturilor,** care le vorbeşte în numele cancelarului federal. Reuşeşte să-i convingă că, în Mogadiscio, guvernul federal va face totul pentru eliberarea ostatecilor. Şi din nou răzbat cuvintele "GSG-9" - unitatea antiteroristă. Nu se ştie cine sunt dar, prinzând încredere, mulțimea pleacă din fața Cancelariei.

Apel emoționant

Până la expirarea ultimatumului a mai rămas puțin timp. Stewardesa Gaby Dillman, cu aprobarea lui Mahmud, intră în cabina piloților, priveşte visătoare locul gol al căpitanului Schumann şi, după câteva clipe, ia microfonul în mână. Cheamă turnul de control din Mogadiscio. Mâinile nu îi tremură. Cu câteva minute mai înainte a luat sedative. Vocea ei răsună clar şi răspicat: .

- Mă numesc Gaby Dillmann şi fac parte din echipajul acestui avion. Pentru ultima oară mi s-a permis să vorbesc cu dumneavoastră. Sper că veți înțelege ce spun şi veți transmite tuturor persoanelor competente, mai ales cancelarului federal, cele spuse. Ştim că acesta este sfârşitul. Suntem prea tineri pentru a muri, iar cei în vârstă prea nepregătiți pentru asta. Dar, probabil, e mai bine să murim decât să trăim într-o lume în care viața omului nu are nici un preț.

Apelul emoționant al tinerei fete, maturizată în urma evenimentelor, este auzit şi în cabina avionului special al ministrului secretar de stat de către un bărbat căruia vocea fetei îi este foarte familiară. **Gaby este logodnica copilotului**.

Mesajul transmis s-a înțeles şi în turnul de control al aeroportului. Un ofițer din poliția somaleză încearcă, încă o dată, să ofere drum liber teroriştilor în cazul în

care îi eliberează pe ostateci. Însă, în microfon nu se aude decât râsul sarcastic al lui Mahmud. Într-un acces de amabilitate, spune:

- Retrageți-vă autovehiculele de pe pistă. Nu vrem ca în timpul exploziei să provocăm şi alte pagube.

Autoritățile de pe aeroport se conformează şi retrag toate autovehiculele.

"Undă verde" de la Cancelar

Preşedintele Somaliei, generalul Barré, este de acord ca avionul special cu luptătorii antiterorişti să aterizeze pe aeroportul din Mogadiscio şi, totodată, să intervină pentru eliberarea ostatecilor. Până acum nu a luat o hotărâre clară, deşi a purtat o convorbire telefonică, mai lungă de o oră, cu cancelarul federal Schmid Această aprobare este transmisă imediat trimisului special. Răsuflând uşurat, ia imediat legătura cu Creta şi ordonă avionului special cu luptătorii antiterorişti să decoleze. A primit mână liberă. Dar răspunderea care apasă pe umerii săi este uriaşă. Printr-un şiretlic, reuşeşte să obțină **prelungirea ultimatumului până a doua zi, ora 1.30 GMT.**

În interiorul avionului special se află **şaizeci de bărbați**, cu vârsta cuprinsă între 25 şi 40 ani. Se pregătesc pentru "botezul focului", "botez" care va avea loc în Mogadiscio, la 4.400 km depărtare de patrie. Sunt **cei mai pregătiți din RFG pentru a lupta împotriva terorii brutale.** Pentru această intervenție, s-au pregătit timp de cinci ani. Nimeni nu auzise încă de ei. Acum sunt pregătiți să-şi rişte viețile pentru salvarea ostatecilor. Aşteaptă numai ordinul pentru a interveni.

La ora 17.30 avionul cu luptătorii antiterorişti aterizează pe aeroportul din Mogadiscio, la circa 2.000 m în spatele avionului deturnat. Din interiorul acestuia, nimeni nu observă acest lucru. Soldați bine înarmați, din armata somaleză, înconjoară întreaga suprafață a aeroportului, făcând un baraj de netrecut.

Concomitent cu aceasta, **clădirea aeroportului se transformă într-un spital.** Medici, sanitari şi infirmiere aşteaptă să intervină. Nimic nu este trecut cu vederea. Peste tot, se văd oameni mişcându-se, însă, atât din interior, cât şi din exterior, nu se aude nici un zgomot. Totul se desfăşoară **într-o liniște desăvârşită**. După terminarea acestor pregătiri, fiecare rămâne la locul său. Mulți dintre ei se roagă. Gândurile, speranțele tuturor se îndreaptă spre luptătorii antiterorişti vest-germani.

La câteva minute după **ora 22:00**, membrii şi tehnicienii specialişti din unitatea antiteroristă îmbracă veste antiglonț şi îşi pun căştile de protecție. Costumele speciale, ochelari negri prevăzuți cu infraroşii, căşti care le acoperă aproape întreaga față, le dau înfățişarea unor extratereştri. Fac o ultimă verificare a armamentului din dotare. Nimeni dintre ei nu este neliniştit, atmosfera este destinsă. În cuvinte puține, dar la obiect, comandantul le prezintă din nou particularitățile terenului în care vor acționa şi pe care l-au cercetat înainte. Fiecare pas, fiecare gest, fiecare unghi de tragere a fost repetat de zeci de ori, până când cooperarea dintre cei care vor participa nemijlocit la acțiunea de intervenție funcționează cu precizia unui ceasornic. Fiecare ştie ce are de făcut. Comandantul are o încredere nemărginită în ei, dar unele întrebări nu-i dau pace: *"Ce situație vor găsi la bordul avionului? Cum sunt dispuşi teroriştii? Vor trebui făcuți inapți de luptă, fără a*

periclita viețile ostatecilor?" Aceste lucruri nu pot fi stabilite dinainte. Se mizează foarte mult pe faptul că teroriştii au scăzut vigilența.

O avangardă formată din specialişti tehnicieni este trimisă spre avionul deturnat. Nici un zgomot, nimic nu trădează înaintarea acestor bărbați, care îşi riscă viețile într-o încercare temerară. De ei depind multe. Se târăsc pe pământul acoperit de nisip, cald încă de la razele soarelui, care a strălucit toată ziua. Înaintarea lor se aseamănă cu cea a unor feline la pândă, înainte de a se arunca asupra prăzii pe care au ales-o. Au ajuns deja pe betonul dur al pistei. Fără nici o comandă se opresc toți din înaintare şi stau câteva minute nemişcați. Numai ochii, îndreptați spre avion, trădează că sunt ființe vii. În rest, chiar de la mică distanță, par mici movilițe de nisip. După un timp îşi continuă înaintarea şi ajung sub burta şi aripile avionului. Câțiva dintre ei se ridică brusc şi **montează aparate ultrasensibile de ascultare**. Îşi ajustează căştile pe cap şi ascultă cu încordare. În avion este liniște, nimeni nu pare să fi observat apropierea lor. Zâmbesc uşor şi fac gesturi liniştitoare spre colegii lor, luptătorii propriu-zişi, care, întinşi pe burtă îi privesc încordați. De semnalul lor depinde continuarea acțiunii. Mâna dreaptă întinsă, cu pumnul strâns şi degetul mare ridicat în sus îi linişteşte pe toți. Totul este în ordine. Douăzeci de minute mai târziu, şeful grupului de recunoaştere transmite comandantului:

- *Ostatecii din avion sunt calmi.*

La fel de neauziți, încep apropierea de avion conducerea grupului, trăgătorii de elită şi ceilalți luptători. Se apropie în grupuri mici, înaintează încet, cu trupurile încordate, gata în orice moment să atace. În jurul orei **23.20**, fiecare şi-a ocupat locul în dispozitiv. Cei din echipa de ascultare fac în permanență semne liniştitoare că cei din avion nu i-au simțit. Pe la ora **23.30**, cei din echipa de ascultare comunică:

- *Mişcare în cabina de pilotaj!*

Totul decurge, până acum, conform planului. Toți aşteaptă momentul critic: vor înghiți oare teroriştii momeala? Şi dacă da, câți dintre ei se vor năpusti în cabina de comandă şi vor privi pe geamuri, distrăgându-li-se atenția? Cei din echipele de asalt au nevoie doar de câteva secunde pentru a ataca prin surprindere.

La **ora 23.50,** la 100 m în fața avionului, soldații somalezi aruncă pe un rug ridicat în ascuns, canistre cu benzină cu cifra octanică cea mai ridicată. Luptătorii antiteroriști sunt liniştiți şi camarazii lor somalezi au acționat fără a fi simțiți de teroriști. Uriaşe limbi de foc țâşnesc brusc în sus. Lumina lor se răsfrânge în cabina piloților, unde în acest moment, Mahmud şi una dintre complicele lui se ridică şi privesc afară. Deci, doi dintre teroriști au căzut în capcana care le-a fost întinsă. Mai sunt doi. Oare unde sunt dispuşi ?

MARȚI, 18 OCTOMBRIE 1977

Secundele magice

La **ora 0.05,** în căşti se aude comanda mult aşteptată:

- *Go! Go!* , semnal dat de colonelul Wegener.

Comanda îi pune pe toți în mişcare. Într-o liniște desăvârşită, scări de aluminiu, flexibile, prevăzute la capete cu benzi de cauciuc, sunt fixate pe aripile avio-

nului. Comandantul este printre primii care se cațără fulgerător pe aripa avionului. Patru tehnicieni specialiști îl urmează uluitor de repede. În câteva secunde, reușesc să deschidă ușile (în caz contrar - și aceasta era prevăzut - ele ar fi fost aruncate în aer). În secundele următoare, comandantul ordonă:

- *Foc magic!* - și, în aceeași clipă, înainte de a se stinge sunetele comenzii, specialiștii aprind și aruncă **grenadele de consternare.** Precizia mișcărilor și sincronizarea acestora uluiește pur și simplu. O lumina orbitoare cuprinde scena fantomatică, din interiorul avionului, concomitent cu producerea unui zgomot asurzitor. Atât ostatecii, cât și teroriștii, luați prin surprindere, sunt pur și simplu zăpăciți. **În avion, năvălesc luptătorii antiteroriști,** strigând:

- *Jos capul! Aruncați-vă la podea*!

În fracțiuni de secundă trebuie să-i depisteze pe cei patru teroriști. Totul se petrece fulgerător. Mahmud și complicea lui ies în fugă din cabina piloților, își dau seama că au căzut în cursă și își scot pistoalele. Nu mai apucă să facă nici un gest. Tirul precis al luptătorilor nimeresc în plin corpurile lor, numai în punctele vitale. Ca într-o scenă reluată cu încetinitorul, corpurile lor cad fără zgomot la podea. Mahmud se prăbușește chiar pe locul unde, în urmă cu mai multe ore, l-a asasinat pe căpitanul Jürgen Schumann.

Al doilea terorist este hotărât să-și vândă scump pielea. Deși grav rănit, reușește să amorseze două grenade și să le arunce. Brațul său este însă slăbit și grenadele se rostogolesc sub scaunul din apropiere unde explodează fără a răni pe nimeni grav. Din ușa întredeschisă a unei toalete, unde a surprins-o atacul, ultima teroristă continuă inutil lupta. Fără a ochi pe cineva anume, apasă pe trăgaci și nimerește un luptător în gât (acesta nu va muri).

Atât de repede și surprinzător se petrece totul, încât ostatecii nu înțeleg, la început, ce se întâmplă. Orbiți de lumina puternică și exploziile puternice ale grenadelor de consternare, rămân câteva secunde paralizați, pentru ca apoi să sară de pe locurile lor. O doamnă, în vârstă de 56 ani, avea să declare mai târziu ziariștilor:

- *La început am crezut că acum totul s-a terminat. Ne omoară, mi-am zis. Apoi am auzit cuvinte germane și am știut că suntem în afara oricărui pericol.*

În fața trenului de aterizare sunt întinse, cu fețele în sus, cadavrele celor **trei teroriști uciși** în acțiunea de eliberare a ostatecilor. Ochii lui Mahmud sunt ațintiți spre cerul plin de stele. Mâna stângă stă întinsă lângă corpul complicei sale.

Un singur bărbat se apropie de avionul înconjurat și sever supravegheat de luptătorii antiteroriști. I se face loc, cu respect. Privește corpul de aluminiu, găurit în mai multe locuri, cabina de pilotaj, ale cărei geamuri sunt sparte. Pe furiș, își șterge lacrimile. Deși cu capul descoperit, salută în poziție de drepți. Este ultimul său omagiu pe care îl aduce bravului său căpitan. Viktor aude, ca prin vis, comanda:

- *Drepți! Pentru onor, prezentați arm'!*

Toți luptătorii au luat poziție de drepți. Bărbații care au îmbrăcat cămașa morții țin neclintite armele în mâinile lor puternice. Fețele le sunt încremenite, privirile fixate asupra lui Viktor. Pe acest câmp de luptă, se prezintă onorul celui care a fost căpitanul Jürgen Schumann, asasinat în timpul zborului rătăcitor...

Capitolul IX

OPERAȚIUNEA EMPAIN

Răpirea

La 23 ianuarie 1978, un comando răpeşte, în apropierea domiciliului său din Paris, pe baronul Eduardo-Jean Empain, proprietarul unuia dintre cele mai mari grupuri industriale din Europa Occidentală.

Născut la 7 octombrie 1937, acest om de afaceri este descendentul uneia din cele mai puternice "dinastii" ale industriei vest-europene, fiind preşedintele grupului franco-belgian *"Empain-Schneider"*, cu o cifră de afaceri de **22 miliarde franci francezi** şi un personal angajat de **130.000 de persoane** (atunci). Afacerile grupului prezidat de acest tânăr baron au diverse ramificaţii - de la siderurgie la construcţii mecanice, industrie nucleară, construcţii navale, electronică şi electricitate. Totodată, posedă importante poziţii economice în Canada, în sectoarele imobiliar şi minier.

Metoda folosită în această acţiune teroristă nu a avut nimic original: **o camionetă a dublat automobilul în care se afla baronul, iar o motoretă l-a stopat.** Cu iuţeala fulgerului, din camionetă sar doi indivizi mascaţi care, împreună cu motociclistul, neutralizează şoferul baronului şi, sub ameninţarea armelor, **îl obligă pe baron să urce în camioneta care dispare în trafic.**

Ulterior, poliţia alertată de şoferul baronului, care şi-a revenit, începe o "vânătoare" de proporţii uriaşe: **în numai 48 ore, sunt verificate 300.000 de autovehicule, identitatea a peste 450.000 de persoane şi sunt percheziţionate 12.400 de locuinţe.** Însă, ampla acţiune poliţienească nu duce la nici un rezultat. Imediat ce răpirea a devenit publică, **zeci de telefoane anonime revendică această acţiune**, pretinzând eliberarea baronului în schimbul a multor milioane de franci.

Calvarul baronului Empain

Imediat după răpire, baronul este transportat în camionetă. apoi, pe o străduţă necirculată, pus în portbagajul unui automobil şi dus la primul sediu al detenţiei sale. Aici, mâinile şi picioarele şi sunt legate, de asemenea este legat de gât cu un lanţ, pe cap i se vâră un sac, după care este împins într-un mic cort situat, la rândul său, într-o cameră dintr-un apartament.

Toate acestea sunt executate de nişte **indivizi mascaţi cu glugi**. Zăcând în micul său cort, baronul aude, din când în când, ameninţări proferate pe rând de răpitorii săi, care se ţin de nas pentru a nu li se recunoaşte vocea.

"Dacă-ţi scoţi sacul, te ucidem!" (nici nu ar fi putut face acest lucru). Şi pentru a demonstra că nu glumesc, a doua zi, ostaticului **i se taie cu un cuţit prima falangă a degetului mic de la mâna stângă.** Singurul ajutor pe care-l primeşte de la răpitorii săi, sunt cele câteva antibiotice care i se dau. În rest, trebuie să se îngrijească singur. Urmează un scenariu cu care se va obişnui: **fotografia în**

culori developată instantaneu şi scrisoarea scrisă de mână pentru membrii familiei sale.

Baronul Empain va petrece **o lună** întreagă în această "închisoare" de pânză, aşezată la rândul ei într-o altă "închisoare", maltratat şi ţinut într-o beznă totală. Frigul şi foamea îi seacă puterile. Lângă salteaua de cauciuc care pierde aer şi pe care trebuie s-o umfle singur, din două în două ore, teroriştii îi pun un vas pentru necesităţi fiziologice.

După o lună va fi transferat, tot în portbagajul unei maşini, **la o altă adresă**, unde va rămâne timp de **zece zile, după care este mutat într-un alt apartament**. Aici, regimul de detenţie i se îmbunătăţeşte: poate să se spele de două ori pe zi, să citească ziarele şi revistele care i se dau. În toată această perioadă, răpitorii au acţionat psihologic asupra membrilor familiei Empain şi asupra responsabililor grupului industrial, intercalându-şi telefoanele cu lungi perioade de tăcere.

Primul contact

Prima persoană contactată de teroriştii este Jean-Jacques Berry, cel mai apropiat colaborator al baronului. La trei zile de la răpire, acesta primeşte un mesaj în care i se ordonă să se ducă la depozitul de bagaje din gara Lyon. Acolo, i se înmânează **un mic colet** în care descoperă cu groază o sticluţă cu formol în care era falanga amputată, două fotografii care-l înfăţişau pe baron, buletinul de identitate al acestuia şi o scrisoare. Scrisoarea îi dădea mai mare bătaie de cap: în ea, ca preţ de răscumpărare, se solicită o sumă exorbitantă - **80 milioane franci**. Ajuns la birou, primeşte un telefon de la răpitori, cărora le explică imposibilitatea de a face rost de mai mult de 30 milioane franci francezi, bani gheaţă. Atunci, telefonul este închis. Timp de peste o lună, răpitorii nu mai dau nici un semn de viaţă.

În acest timp, la Ministerul de Interne, **şase persoane** analizează modul de operare al răpitorilor şi mesajele acestora. În jurul ministrului de Interne, **Christian Bonnet,** şi al directorului său de cabinet, **Jean Paolini**, 58 ani, se află patru bărbaţi: **Pierre Somveille,** 57 ani, prefect de poliţie, unul din cei mai buni specialişti francezi în "afaceri murdare"; **Robert Pandraud**, 52 ani, director general al poli-ţiei naţionale; **Maurice Bouvier**, 50 ani, directorul general al poliţiei judiciare **şi Jean Ducret,** 58 ani, directorul poliţiei judiciare din Paris. Cei şase bărbaţi ajung la o singure concluzie: răpitorii fac parte din lumea interlopă. Această certitudine îl determină pe Robert Pandraud să exclame: *"Dacă este vorba de rău famaţi, putem deja intui cum vor acţiona... "*

Se pare că măsurile luate de Poliţie nu convin răpitorilor. Următoarea cerere a acestora este să dispară barierele care blochează întregul Paris, inclusiv periferiile. *"Înseamnă că sunt încă în Paris"*, conchide Pierre Somveille. Însă, cercetările nu duc la nici un rezultat.

Pentru a arăta că nu este de acord să cedeze, Statul major de criză trimite răpitorilor un mesaj codificat: Gerard Berger, purtătorul de cuvânt al ministerului, face unele declaraţii presei care nu provoacă nici o suspiciune ziariştilor, dar care

au o mare importanță pentru răpitori. Printre altele, spune: *"Controlul va fi întărit"*, şi nu *"Controlul strict al circulației este menținut"*, cum declarase zilele trecute.

Regiuni întregi sunt controlate. Semnalări din sudul Franței ori din Italia sugerează posibile piste, iar directorul poliției judiciare din Paris examinează sutele de dosare ce se adună pe birourile comisarilor **Ottavioli** şi **Leclerc**.

Pretenții la preț redus...

Al doilea contact are loc la ora trei noaptea, când un medic care locuieşte pe strada Guynemer, în aceeaşi clădire cu **Robert Badinter,** unul dintre avocații grupului Empain, este trezit. Vocea de la telefon îi ordonă să se ducă să-l cheme pe vecinul său, avocatul Badinter. Medicul refuză în această situație, răpitorii îl sună direct pe avocat şi îi cer să ridice un mesaj care este ascuns în spatele extinctoarelor de la parcarea din strada Soufflot. Avocatul îl anunță pe colegul său **Jean Denis Bredin**, după care anunță şi poliția. La locul indicat este găsit **un mesaj** în care, de data aceasta, răpitorii pretind o sumă de răscumpărare mai mică: **17 milioane de franci elvețieni**, adică circa 42 milioane franci francezi. În mesaj, mai este indicat directorul uneia din băncile grupului care va trebui să se ducă cu banii pentru răscumpărare **în localitatea Mégeve, la hotelul Mont-d'Arbois,** unde locuia baronul când se ducea la schi. Acolo, să aştepte, în hol, un nou mesaj al răpitorilor.

Calea refuzului până la capăt

În această fază, situația diferitelor părți implicate este diferită. Ministrul de Interne şi Statul major de criză au o singură cale de urmat: **calea refuzului până la capăt**. Aceasta, din mai multe motive. Pe de o parte, termenul de 48 ore fixat de teroriști între predarea sumei şi eliberarea ostaticului nu oferă nici o garanție, pe de altă parte, intermediarul solicitat de teroriști, expus riscului ca, la predarea banilor, să fie luat, la rându-i, ostatic. Nu era lipsită de importanță nici posibilitatea ca, după predarea banilor, baronul să fie ucis. Aceasta numai pentru faptul că l-ar fi văzut la față pe vreunul dintre răpitori. În contextul acestei situații şi a posibilităților analizate, poliția adoptă două hotărâri. Prima: să împiedice cu orice preț plătirea sumei cerută ca răscumpărare şi să înlocuiască intermediarul cu un om al ei. În al doilea rând, să nu se preocupe prea mult de ceea ce ar putea crede familia şi apropiații grupului Empain. Adoptarea acestor două măsuri generează o alta: instituirea unui control şi o supraveghere atentă asupra membrilor familiei Empain şi a celor din conducerea Corporației.

Familia, izolată de acțiunile poliției, este nevoită să trăiască zile care i se par interminabile, în care orele de groază şi neliniște alternează cu ore de speranță. Singurul sprijin sunt sfaturile bătrânului **Max Fernet,** 60 ani, fost director al poliției judiciare, care le menține speranța.

Grupul Empain anunță că **Réne Eugen** îl înlocuieşte pe baron *în "perioada absenței sale"*, desemnând totodată un negociator pentru tratative cu răpitorii.

De cealaltă parte, răpitorii - căutând să reducă la minimum riscurile interceptărilor poliției - continuă să trimită mesaje, căutând interlocutori tot mai diverşi. Pentru aceasta, apelează la agenda cu adrese a baronului sau îi cer, pur şi simplu, diverse numere de telefon. În felul acesta, încearcă să abordeze cele mai suspuse persoane din grupul Empain, ca: **Jean-Jacques, generalul Albert Buchalet**, marele finanțist **Raymond Vuillez** ş.a. Însă, toate mesajele sunt interceptate de poliție.

Între timp, grupul Empain a pregătit suma pentru răscumpărare şi acceptă s-o predea poliției. Aceasta se pregăteşte pentru întâlnirea de la Mégeve, pe care, însă, o consideră doar o manevră de sondare a terenului şi a situației.

"Teroriştii sunt profesionişti !"

În acest moment, intră în scenă **Jean Mazzieri**, 38 ani, inspector-şef al Brigăzii criminale. De origine corsicană, afişând întotdeauna un aer calm, un tată liniştit de familie, acesta va juca rolul momelii. El este cel care-l va înlocui pe negociatorul familiei Empain.

În ziua şi la ora stabilită, Jean Mazzieri, având asupra sa doi saci umpluți cu hârtie – prețul răscumpărării, **47 kg de bancnote** au fost închise într-un seif al poliției –, se duce **la Mégeve** şi se aşează într-un fotoliu, în holul hotelului. În jurul localității şi în împrejurimi, **Brigada antiteroristă** şi "*G-men*" de la Biroul central de luptă împotriva banditismului au organizat un dispozitiv de control şi supraveghere foarte minuțios, având la dispoziție şi două elicoptere, gata în orice moment să decoleze. **Toți cei care par cât de cât suspecți sunt fotografiați pe ascuns.** Acest lucru este facilitat şi de faptul că hotelul este legat de oraş şi de helioportul din apropiere de o singură şosea. Însă, nici în holul hotelului, plin de turişti, nici în împrejurimi, teroriştii nu-şi fac apariția.

O lună mai târziu, cu prilejul investigațiilor, se va afla că **cei doi răpitori ai baronului, frații Caillol, se aflau la câțiva paşi de polițişti**, dar nici măcar nu şi-au dat seama de imensul dispozitiv adoptat.

Contactul nereuşit l-a determinat pe unul din polițişti să afirme: "*Este vorba de profesionişti*", afirmație bazată pe următoarele argumente: tehnica utilizată de răpitori, grija lor pentru cele mai mici amănunte, mesajele telefonice foarte scurte, meticulozitatea măsurilor de precauție.

De la Ana la Caiafa...

În această situație, ministrul de Interne şi Statul său major hotărăsc să adopte o altă tactică: arestarea unui singur membru al grupului de răpitori, oricât de neînsemnate ar fi poziția şi rolul său.

La **11 martie**, teroriştii dau un nou semn de viață. De data aceasta, **la Lyon**: într-o cutie poştală lasă câteva scrisori, o legitimație a baronului şi dau un telefon anonim poliției, anunțând o falsă răpire.

Timpul trece. Poliția are răbdare. Ştie că într-o zi tot va da cineva un semn de viață şi se va prezenta pentru ridicarea sumei pretinse.

Următorul contact stabilit de răpitori este făcut pe data de **17 martie,** când aceştia telefonează unui om de afaceri din Bruxelles, prieten al baronului. Fiind anunțat, grupul Empain refuză să negocieze în Belgia şi cere ca întreaga operațiune să se desfăşoare în Franța. În această situație, răpitorii pretind să ia legătura cu un reprezentat de mâna a doua, o persoană care să nu bată prea tare la ochi. Pentru a doua oară, Jean Mazzieri îşi reia rolul de "negociator". Încep tatonările acestuia.

"Prima zi - va povesti un comisar de la Brigada antiteroristă - *teroriştii ne-au supus unui examen special, pentru a fi siguri că emisarul nu este urmărit. I-au făcut un adevărat itinerar de război".*

Pseudo-funcționarul grupului Empain, Mazzieri, primeşte un birou într-una din numeroasele clădiri ale grupului. **Miercuri, 22 martie, la amiază**, răpitorii îl sună la telefon, cerând să vorbească cu *"domnul Mazaud"*. Este pseudonimul pe care Mazzieri şi l-a luat, la sugestia colegilor săi. Acesta ridică receptorul şi interpretează la perfecție rolul funcționarului copleşit de evenimente, care ascultă, fără entuziasm, de ordinele superiorilor săi. Răpitorii sunt prudenți şi de data aceasta. Încep prin a-l interoga despre consorțiul Empain, despre diferiți directori şi despre activitatea sa profesională. Răspunsurile par a fi sincere şi nu trezesc suspiciuni. La rândul său, "Mazaud" cere o dovadă că baronul este încă în viață. Răpitorii îi fixează o întâlnire **la parkingul de la Saint-Germain des Prés**, unde va descoperi o scrisoare scrisă de baron, şi în care acesta se referă la un articol apărut în "Le Monde" din 22 martie, intitulat *"Tânăr ucis de un polițist care încearcă să-l aresteze".*

În continuare, răpitorii îi cer să închirieze o maşină "Peugeot 504"şi îi ordonă să se aprovizioneze cu mărunțiş, hârtie, stilou şi o hartă a Parisului cu periferiile sale. I se specifică că nu are voie să poarte nici impermeabil, nici pălărie, iar sacii cu bani să fie aşezați pe bancheta din spate a automobilului. Plecarea în "raliu" **joi, 23 martie, orele 15.00,** din fața restaurantului Fouquet's, de pe Champs-Elysées.

"Mazaud" dă dovadă de un calm extraordinar, stăpân pe toate mişcările sale. Respectă toate ordinele primite. Însă, va purta permanent asupra sa, în buzunarele jachetei, două emițătoare minuscule, cu care va ține permanent legătura cu colegii săi. La rândul ei, poliția îşi ia măsuri de siguranță. Temându-se ca "Mazaud" să nu fie interceptat de-a-lungul itinerarului şi ucis, pregăteşte **20 de vehicule şi motociclete**, cu misiunea de a se afla permanent în preajma lui. Colegii săi, cu care va ține legătura, sunt instruiți să facă totul pentru a nu-l pierde din vedere, a-l apăra şi a nu se lăsa văzuți de răpitori.

"Raliul" începe. "Mazaud" primeşte un telefon, prin care i se ordonă să se ducă la barul "Murat", de unde este trimis la hipodrom. Apoi, i se ordonă să coboare într-o stație de metro şi să caute într-un coş de hârtii. Aici, "Mazaud" găseşte un mesaj sigilat prin care i se ordonă să urce din nou în automobil şi să se îndrepte imediat spre autostrada de Vest, utilizând un itinerar cu sens unic.

"Mazaud" ajunge la **Porte d'Orléans**, intră în **cafeaneaua *"Le Rond-Point",*** unde primeşte un telefon, cel mai extravagant dintre toate. I se ordonă să coboare cu automobilul în parkingul subteran de la Porte d'Orleans, să ajungă la nivelul

patru, să oprească automobilul, să se urce pe acoperiş şi să ia un mesaj ascuns printre tuburile de încălzire centrală.

"Emisarul" grupului Empain execută întocmai toate instrucţiunile primite. În noul mesaj, găseşte alte ordine: trebuie să se învârtă în jurul pieţei, apoi să se oprească la **kilometrul 11, punctul A26**, pe autostrada de sud. Acolo, sub o piatră, va găsi un nou mesaj. Acesta constă dintr-o hartă mică, pe care este indicat următorul itinerar. În josul hărţii, găseşte un mesaj, prin care răpitorii îl anunţă că au cronometrat timpul necesar parcurgerii acestui nou itinerar, şi-l invită să nu piardă vremea.

La capătul itinerarului, "Mazaud" soseşte **la Antony** unde, într-un parking situat de-a-lungul căii ferate, găseşte un automobil "Renault-12" pe care răpitorii l-au furat pentru el. Cheile maşinii se află sub covoraş. În felul acesta vor să se convingă că maşina cu care a călătorit până acum este "curată". La bordul noului automobil se află un aparat de radio. Precaut, "Mazaud" se hotărăşte să nu mai vorbească în interiorul maşinii. Până acum, a păstrat o permanentă legătură cu colegii săi, care nu l-au părăsit nici o clipă.

În interiorul noii maşini, găseşte ultimul mesaj, prin care i se ordonă să se întoarcă pe autostradă, după care să se ducă din nou la **barul *"Murat"***. Ajuns acolo, primeşte un nou telefon: *"Bravo, v-aţi descurcat foarte bine! Acum, repede spre hotelul Hilton, la Orly. Aşteptaţi noi instrucţiuni în hol".*

Ajuns în holul hotelului, primeşte un alt telefon, ultimul din acea zi: *"Foarte bine, dar acum e prea târziu, e* ***ora 20.30****, iar străzile Parisului nu sunt sigure la ora asta. Recuperaţi-vă maşina, întoarceţi-vă acasă. Ne întâlnim din nou, tot aici,* ***mâine la ora 17.00. Noapte bună!*** *"*

Cu aceasta, peripeţiile zilei respective se termină. Însă, spre stupefacţia tuturor, la recuperarea maşinii, **sacii cu "bani" se găsesc tot pe bancheta din spate**. Urmează o seară şi o noapte în care, teroriştii pe de o parte, şi poliţia de cealaltă parte, meditează asupra zilei care s-a scurs: poliţiştii şi "Mazaud" pentru a se întreba dacă au trecut "examenul", iar teroriştii pentru a stabili dacă intermediarul este o persoană de încredere.

Agonie şi extaz

Incertitudinile din partea poliţiei persistă până a doua zi, când, la ora 17.00, răpitorii îl cheamă la telefon pe "Mazaud". Poliţiştii răsuflă uşuraţi: se pare că teroriştii sunt siguri de intermediar. Mesajul telefonic îl pune din nou în mişcare pe inspectorul Mazzieri. Conform instrucţiunilor primite, face un scurt ocol **la aeroportul Orly**, revine la hotel, unde primeşte un alt telefon*: "Duceţi-vă la kilometrul b-12 de pe autostradă. Acolo veţi găsi un bilet".* "Mazaud" porneşte şi se opreşte la locul indicat.

Din acest moment, intervin două situaţii – în aparenţă lucruri obişnuite, lipsite de importanţă – care riscă, fiecare în parte, să oprească şi să dea peste cap întregul mecanism al poliţiei, care până în acel moment a funcţionat perfect. Prima: un camion cu macara se opreşte în spatele automobilului în care se găseşte "Mazaud", iar şoferul coboară şi se apropie de acesta. Intenţionează să-şi ajute confratele pe

care-l crede în pană. La pândă, polițiștii cred că este vorba despre unul dintre teroriști. "Mazaud" intuiește adevărul, coboară și începe un scurt dialog:

- *Plecați imediat de aici!* - îi spune șoferului.
- *Dar dumneata ai o pană...*
- *Nu!*
- *Dar atunci de ce te-ai oprit aici?*

În timp ce se poartă acest scurt dialog, cu capetele acoperite de glugi și cu câte un pistol mitralieră, teroriștii apar de undeva, din spate. Urmează scurte priviri de o parte și de alta. Teroriștii ezită să-l ia cu el și pe șoferul care s-a oferit să-l ajute pe "Mazaud". În acest moment al încordării, apare a doua situație: **oprește un alt camion al depanării**, al cărui șofer, văzându-și colegul în dificultate, dorește să-l ajute. Teroriștii cred că cei doi șoferi sunt polițiști. Sar repede în mașina lui "Mazaud" care demarează în viteză. Polițiștii pornesc în urmărire. La fel și cei doi șoferi cu mașinile de depanare. Automobilul cu "Mazaud" și cei doi teroriști oprește în fața unei porți închise a gardului "anti-zgomot" al autostrăzii. În spatele lor, opresc mașinile poliției (am uitat să specific că mașinile acestora erau "camuflate"). Văzându-se descoperiți, unul din teroriștii din mașină deschide focul. Șoferii de pe cele două mașini de depanare nu mai înțeleg nimic. Deodată, poarta se deschide brusc și apar alți doi teroriști, care, la rândul lor, deschid focul asupra polițiștilor. Aceștia apar din toate părțile. În schimbul de focuri, doi inspectori, **René Berroux**, 29 ani, și **David Laihengue**, 41 ani, sunt răniți. Cei doi teroriști din mașină coboară, iar unul dintre ei este ucis pe loc. Rănit, celălalt strigă: *"Opriți focul! Nu mai trag!"*. Ceilalți doi dispar în spatele zidului, după ce au închis poarta. Șoferii celor două mașini ale depanării sunt îngroziți: au impresia că asistă la o răfuială între două bande de gangsteri (toți polițiștii erau în civil).

Cei doi teroriști, Daniel Duchaueau, 39 ani – mort și Alain Caillot, 36 ani – rănit, figurează în cartoteca specială a banditismului francez. Internat în spital, Alain este operat, iar peste două zile, la ora 15.00, începe să fie interogat. În cele două zile, polițiștii s-au ocupat de interogarea tuturor cunoștințelor lui Alain și de căutarea fratelui său, dispărut în urma schimbului de focuri.

Teroristul capturat înțelege rapid situația în care se găsește: răscumpărarea nu va fi plătită, iar **dacă baronul este ucis, va fi condamnat la închisoare pe viață.** În această situație, cu o voce calmă, care-i uimește pe anchetatori, propune: *"Pot să fac în așa fel încât baronul să fie eliberat"*.

Încep discuțiile asupra modului în care să le telefoneze complicilor săi. Caillot dorește să le telefoneze de la un telefon public. Polițiștii nu sunt de acord. I se propune să folosească, la alegere, unul din cele **400 de telefoane ale prefecturii de poliție**. În cele din urmă, Caillot alege linia directă a inspectorului Pierre Ottavioli. Își trage telefonul pe genunchi, se întoarce, se ascunde în spatele biroului și, timp de un sfert de oră, formează o serie de numere false, pentru ca, pe neașteptate, să strige:

- *Nu vorbiți! Nu vorbiți! Aici Alain. Sunt la poliție. Am încheiat un acord cu ei. Nu vor plăti niciodată prețul cerut, au ordin din partea guvernului. Trebuie să-l eliberați pe baron!*-după care închide telefonul și declară:

- Perfect. Peste cel mult două ore baronul va fi liber...

Într-adevăr, **trei ore mai târziu, baronul Empain este lăsat în fața gării Porte d'Ivry**. În mână are zece franci. Își smulge gluga de pe cap, și încă dezorientat, coboară treptele metroului care-l duce spre libertate...

Capitolul X

"GENERALE DORIT, NIMICEŞTE LIBIA !"

În **decembrie 1980**, se bănuia că preşedintele Libiei, colonelul Gaddafi, are în dotare bomba atomică şi o poate folosi oricând împotriva Israelului, iar aceasta era pe cale de a declanşa un conflict nuclear...

Gaddafi – pericolul atomic !

Ceasul bizantin al mănăstirii Crucea bătea **ora 9.30,** când apăru automobilul negru, cu antene, al lui **Menahem Begin**. Înconjurând clădirea Knesset-ului, maşina se opri în faţa intrării pe unde se pătrundea la Preşedinţia Consiliului. Patru tineri săriră din maşină. Îmbrăcaţi mai elegant, ar fi putut trece drept o echipă de reprezentanţi comerciali. Dar în loc de serviete ori mape, stilouri şi carnete, uneltele lor de lucru erau câte un pistol-mitralieră UZI, trei încărcătoare de rezervă şi câte un aparat de radio emisie-recepţie.

Escortat de garda sa, Menahem Begin pătrunse în holul plin de o mulţime de ţărani bătrâni, îmbrăcaţi în gandură neagră şi turbane albe. Subsolurile Preşedinţiei Consiliului conţineau registrele de stare civilă ale unei Palestine de mult dispărută, Palestina otomană a copilăriei lor. Begin se strecură printre ei, salutând amabil şi se îndreptă spre uşa blindată care despărţea serviciile administrative de restul clădirii. Înainte de a ajunge la etajul întâi, mai trecu de o serie de grilaje metalice manevrate electric. Acolo, într-o sală, îl aştepta **Cabinetul, adunat în şedinţă extraordinară.**

Begin nu spusese nici unuia dintre miniştri motivul acestei convocări urgente. Apoi, încrucişându-şi braţele, cu înfăţişare gravă şi cu o voce mai înfundată ca de obicei, alegându-şi cu grijă cuvintele, el descrie situaţia: **Gaddafi era în posesia bombei atomice şi oricând putea lovi Israelul.**

Nici o altă mărturisire, nici o ameninţare nu ar fi putut provoca o asemenea stupoare care-i cuprinse pe cei prezenţi. **De la înfiinţarea sa, supravieţuirea Israelului se sprijinea pe doi stâlpi strategici: sprijinul Statelor Unite ale Americii şi certitudinea că, în caz de criză de grad suprem, Israelul era singurul stat din Orientul Apropiat posesor al armei nucleare** (fapt pe care nu l-a recunoscut niciodată). Şi acum, câteva fraze zdruncinară această încredere...

Sabia lui Damocles

- Nu putem trăi după bunul plac al unui nebun înarmat cu bombe atomice! Nu avem de ales.

Aceste cuvinte, pronunţate cu o voce puternică şi fermă, răsunară ca un trăznet în rândul auditorului. Omul îşi subliniase cuvintele cu o lovitură de pumn în masă. Cămaşa deschisă lăsa să se vadă un tors puternic. Faţa bronzată accentua albul părului său abundent.

Benny Renan era unul dintre cei cinci eroi autentici ai Israelului, membri ai cabinetului. General de paraşutişti în timpul războiului, sărise în fruntea trupelor sale în spectaculoasa operaţiune a traversării Canalului de Suez, care dusese la încercuirea Armatei a III-a egiptene. Ministru al Construcţiilor, era unul dintre cei mai înfocaţi partizani ai programului de colonizare evreiască a teritoriilor cucerite în 1967.

Cu mersul legănat al paraşutiştilor, el făcu înconjurul mesei. Se opri în faţa unei fotografii mărite care acoperea aproape un perete întreg din sala Consiliului. Nimic nu putea ilustra mai bine vulnerabilitatea Israelului, decât această panoramă cuprinzând, dintr-o singură imagine, o întreagă zonă a globului, de la Marea Neagră la Marea Roşie, de la Mediterană la golful Persic. În această imensitate, Israelul nu era decât o insuliţă minusculă. Ranan fixă fotografia cu o privire tragică:

- Condiţiile existenţei noastre sunt total date peste cap. Este suficient să arunce o bombă aici. Degetul său arătător indica regiunea Tel Aviv-ului. Şi aici... Trei bombe şi ţara nu va mai exista!

Se întoarse spre colegii săi. Voce sa puternică, vestită pe câmpul de luptă, scăzu cu câteva registre:

- Ce valoare va mai avea viaţa noastră, spuse el grav, dacă ştim că, în orice clipă, un fanatic care cere de ani de zile sângele nostru ne poate distruge? Nu! Nu aş putea să trăiesc cu această sabie a lui Damocles de asupra capului! Şi dumneavoastră?...

Făcu o pauză, conştient de cuvintele sale, după care continuă:

- Patruzeci de secole de persecuţie ne-au învăţat măcar ceva. Evreii trebuie să reziste împotriva oricâtor ameninţări. Prieteni, trebuie să-l lichidăm pe acest dement. Fără să pierdem un minut. Înainte de a se înălţa soarele pe cer...

- Poate există o altă soluţie!

Aceste cuvinte liniştitoare făcură ca toate capetele să se întoarcă spre un tip solid, cu părul roşu şi faţa pistruiată. **Generalul Yacov Dorit,** în vârstă de 40 ani, era comandatul şef al forţelor armate israeliene de apărare.

- Am putea încerca să-l răpim pe Gaddafi. O operaţiune fulger asupra cazărmii Azziza. Îl ducem cu elicopterul pe o plajă pustie şi-l transferăm la bordul unei vedete.

- Ar fi posibil ?

- Cu condiţia să acţionăm prin surprindere şi foarte repede, afirmă încrezător Dorit.

- Yacov!

Dorit se întoarse spre omul mărunţel care-l strigase de la capătul mesei. **Colonelul Yuri Avidar conducea Shin Beth-ul.**

- Gaddafi nu este la Bab Azziza. Aseară, legătura noastră din Tripoli ne-a comunicat că a dispărut de 48 de ore. Nu ştim de unde să-l luăm.

- Deci, s-a isprăvit, suspină Ranan.

- Să presupunem că am accepta să negociem evacuarea coloniilor, sugeră Yuri Avidar. Abandonarea lor nu înseamnă, totuşi, sfârşitul Israelului! Şi oricum, majoritatea cetăţenilor sunt împotriva existenţei acestor colonii.

- Nu coloniile sunt în joc, replică Ranan calm. *Dar ţara noastră poate trăi alături de Gaddafi înarmat cu arma atomică? Eu spun că nu! Fiecare minut pe care-l pierdem în discuţii fără rost ne apropie de distrugere. Trebuie să acţionăm imediat, înainte să ne împiedice cineva. Dacă aşteptam cu braţele încrucişate, putem să ne luam adio de la Judeea, de la Samaria şi de la Ierusalim.*

Voind să asculte toate părerile, Menahem Begin urmărise discuţiile fără intervină. El se întoarse spre un tânăr ministru, cu alură sportivă. Fost pilot de vânătoare, **ministrul Apărării, Aryeh Salamon,** era tatăl forţelor aeriene ale Israelului şi unul dintre principalii făuritori ai victoriei din 1967.

- Aryeh, există o alta soluţie militară în afară de o acţiune nucleară preventivă, care să-l poată opri pe Gaddafi ?

- Din nenorocire, nu! Nu avem mijloace să organizăm o debarcare convenţională la 1.000 km de coastele noastre...

Război atomic decis de un vot...

Begin se gândea. Toate privirile erau îndreptate spre acest om, care ţinea în mâinile sale destinul Israelului.

- Am trăit un holocaust. Nu vreau să trăiesc sub al doilea. Cred că nu avem de ales!

- Dumnezeule, se cutremură colonelul Avidar. *Nu ne va mai rămâne nici un prieten pe lume!*

- Nu avem prieteni azi. Nu am avut niciodată. De la faraoni la Hitler, poporul nostru a fost întotdeauna condamnat de Dumnezeu şi de Istorie să trăiască singur.

Figura lui Begin era tragică. Puse la vot. Numărând mâinile care se ridicau, se gândea la acea după-amiază de mai, cu 33 ani în urmă, când **şefii poporului evreiesc votaseră cu o majoritate de un vot, crearea statului Israel. Aceeaşi majoritate mizerabilă câştigă şi azi. Se adresă Comandantului şef:**

- Generale Dorit, NIMICEŞTE LIBIA!

Armele ultimei şanse

Imediat după ordinul dat de Beghin, generalul Dorit merse la un telefon special din încăperea alăturată. Acest telefon îl punea în legătura directă cu Centrul militar al Israelului, instalat la 50 metri sub "Pentagonul" său de la **Nakyria**, între străzile Leonardo da Vinci şi Kaplan, din Tel Aviv.

- "Zidurile din Jericho", anunţă Dorit ofiţerul de serviciu.

Acest nume codificat declanşa legătura ce exista zi şi noapte între cei 27 de ofiţeri superiori ai forţelor de apărare şi Marele Cartier General. Că erau pe terenurile de tenis, în inspecţie la unităţile din deşertul Neguev, sau în braţele vreunei iubite, în orice clipă, fiecare din cei 27 de ofiţeri era obligat să aibă la îndemână un telefon sau un beeper, putând emite şi recepţiona pe unde scurte. Fiecare avea nume codificat, care era înnoit de un ordinator în a patra zi a fiecărei

luni, cu un altul dintr-o listă de flori, fructe sau animale. Fiecare trebuia să cunoască pe dinafară numele codificat al celorlalți.

Generalul Dorit ieşi din clădirea Preşedinției Consiliului, îndreptându-se spre unul din cele două vehicule, riguros identice, care însoțeau permanent maşina sa. Abia se aşează în cabină, că pe pupitrul de comandă începură să clipească o serie de lumini. Cei 26 de subordonați erau la post, aşteptând ordine. Din clipa în care Begin îi dăduse ordinul să nimicească Libia, se scurseseră exact **trei minute**.

La centrul Comandamentului Militar, o femeie în mini-jupă kaki deschise seiful aflat în dreapta ofițerului de serviciu. În interior, se aflau mai multe teancuri de plicuri de diferite culori. **Fiecare teanc corespundea unui potențial inamic al Israelului.** Israelienii ştiau prea bine că, în caz de criză, nu aveau timpul necesar să pregătească planurile unei riposte. **Aceste plicuri conțineau planurile de atac clar împotriva oricărei țări susceptibilă să amenințe existența Israelului.** Culoarea plicurilor corespundea celor două opțiuni alese: **opțiunea A**, concentrarea bombardamentului atomic asupra localităților civile; **opțiunea B**, asupra obiectivelor militare.

Femeia luă plicurile purtând numele "***Aubre***", **pentru Libia**, şi le puse pe masa ofițerului de serviciu. Acesta le deschise şi transmise, prin radio, generalului Dorit conținutul lor. **Tot ce avea nevoie să cunoască Comandantul şef era consemnat în aceste plicuri:** frecvențele radarurilor, timpul raidului - calculat la secundă - o descriere detaliată a apărării antiaeriene libiene, ultimele fotografii de recunoaştere etc.

Conform instrucțiunilor lui Menahem Begin, **Dorit ceru pregătirea opțiunii B**, însă, datorită lungimii coastei libiene, avioanele aveau de străbătut lungimi diferite, unele de peste 1.000 km. **Libia fiind în afara razei de acțiune a rachetelor israeliene Jerico B, concepute să transporte focoase nucleare la 1.000 km, atacul trebuia să fie executat de avioane Phantom.** O precauție capitală consta în a sustrage escadrilele ecranelor radar inamice. **Radarurile libiene nu puneau probleme deosebite.** Dimpotrivă, complicații serioase riscau să creeze cele ale navelor forței a VI-a americane. Pentru aceasta, generalul Dorit ordonă ca la aeroportul Ben Gurion să fie pregătit "Hassida" pentru decolare imediată.

"***Hassida***" era numele codificat al unui Boeing-707, vopsit în culorile liniei aeriene EL-AL. Asemănarea cu un avion de transport se oprea la uşa avionului. Interiorul acestuia era înțesat cu echipament electronic. Israelul a fost prima țară din lume care a pus la punct tehnicile permițând împiedicarea radarurilor inamice de a urmări zborul unui avion. Aceasta, datorită instrumentelor de la bordul acestui aparat.

Când vehiculul-radio al generalului Dorit ajunsese în **câmpia Soreq,** la jumătatea drumului, totul era pregătit. În mai puțin de **20 minute**, deplasându-se în viteză printre dealurile din Iudeea, pregătise primul atac nuclear preventiv din istorie. Nu mai rămânea decât o ultimă sarcină să găsească un nume codificat pentru acest bombardament. Ofițerul de la centrul Comandamentului propuse unul pe care Dorit îl acceptă imediat. Era "***Operațiunea Mespha***", ca un omagiu adus locului biblic din Israel, în care trăznetul lui Yahwe provocase deruta filistienilor.

*

Imensitatea cenuşie a nisipurilor se întindea la nesfârşit. Pe alocuri, pata întunecată a vreunei turme de capre, piatra albă a vreunui mormânt de nomad, corul vreunei familii de beduini destrămau monotonia peisajului. Caravanele antichităţii trecuseră pe aici ca şi triburile lui Israel, revenind din exilul lor din Egipt. **Aici, în trei tuneluri lungi, săpate sub deşertul Neguev, copiii Israelului modern depozitau, de peste 10 ani, maşinării îngrozitoare: armele ultimei lor şanse – bombele atomice.** La câteva secunde după ce Centrul Comandamentului Militar fusese alertat, lumini roşii începură să se aprindă şi să se stingă pe ecranele de control al fiecărui tunel, declanşând automat un concert de avertizare sonore. Acest apel antrena o agitaţie generală. Abandonând partidele de şah, redactarea corespondenţei ori lectura, zeci de bărbaţi se repeziră în tuneluri...

8 minute şi 43 de secunde trecuseră între apelul avertizoarelor sonore şi clipa în care prima încărcătură pătrundea în ascensorul ce conducea la avioanele Phantom.

Aceste bombe reprezentau ultima etapă a unui program nuclear, care avea aproape vârsta Israelului. La originea acestor eforturi se afla primul preşedinte al Israelului, Chaim Weizmann, un strălucit savant sionist. Ascultându-l sfaturile, în ciuda numeroaselor opoziţii din sânul guvernului David Ben Gurion, neîmblânzitul fondator al statului evreiesc angajase Israelul pe calea înarmării atomice. **Primul său sprijin în acest sens fusese Franţa** care, sfidându-şi aliaţii anglo-americani, se lansase ea însăşi într-un program independent de înarmare nucleară. Nemaiavând acces la tehnologia ordinatoarelor americane, **francezii au făcut apel, pentru anumite calcule, la creierele Institutului Weitman din Rehovot**, la periferia Tel-Aviv-ului. **Israelienii le-au comunicat, totodată, un procedeu de fabricare a apei grele. În schimb, Franţa le-a permis să participe la încercarea primei sale bombe atomice în Sahara,** favoare care scutea Israelul să mai facă o experienţă. În sfârşit, **în anul 1957, francezii acceptaseră să-i vândă un reactor experimental, funcţionând cu uraniu natural**: un reactor despre care savanţii celor două ţari ştiau că el va putea produce într-o zi plutoniu de uz militar. **Însuşi Ben Gurion alesese locul instalaţiilor atomice: o bucată din deşertul Neguev, izolat şi uşor de apărat, situat la 10 km de satul său Side Boker**. Locul se numea **Dimona,** în amintirea oraşului care se aflase acolo pe vremea nabateenilor. Guvernul hotărî să ascundă adevăratul scop al acestei uzine, prezentând-o ca fiind una textilă. Cupola argintie, ridicându-se din nisip, fusese supranumită ***"Fabrica de pantaloni Ben Gurion"***.

Revenirea lui Charles de Gaulle la putere în Franţa, în mai 1958, pusese în mod brutal capăt cooperării nucleare franco-israeliene. Pentru un naţionalist ca de Gaulle, programul nuclear al Franţei nu o privea decât pe Franţa. **Israelul rămânea cu cunoştinţele teoretice, necesare construirii unei bombe atomice, dar fără uraniul îmbogăţit sau plutoniul necesar.** A găsit, însă, în locul cel mai neaşteptat, o uzină cu aspect jalnic, situată la periferia oraşelului Apollo din Pennsylvania, la 50 km de Pittsburg - "Nuclear Materials and Eouipement Corporation" (**NUMEC** - Societate de materiale şi echipament nuclear). Înfiinţată în 1957 de un înfocat sionist, **Salman Shapiro,** fabrica combustibil nuclear şi recupera uraniu puternic îmbunătăţit, reprelucrând deşeuri provenite de la sub-

marinele nucleare americane. **Din 1960 până în 1967, dispăruse de la NUMEC un total inimaginabil de 250 kg de uraniu pentru uz militar.** CIA avea să descopere, ulterior, că **mai mult de jumătate din această cantitate**, suficientă pentru a fabrica un întreg arsenal, **ajunsese în deşertul Neguev**. Această deturnare pare să se fi realizat **cu acordul preşedintelui Johnson**. Toate anchetele întreprinse pentru a descoperi condiţiile dispariţiei acestei cantităţi s-au soldat cu eşec. Când directorul CIA i-a adus preşedintelui Johnson dovada că parte se află în Israel, el a fost rugat să oprească toate cercetările şi să nu mai împărtăşească nimănui descoperirea sa.

A doua generaţie de arme nucleare ale Israelului s-a născut datorită plutoniului extras din combustibilul ars în reactorul de la Dimona, cu ajutorul unei instalaţii de prelucrare. Această instalaţie a fost construită începând cu anul 1967 **(pentru a-şi procura minereu de uraniu spre a alimenta reactorul de la Dimona, serviciile secrete israeliene au organizat, în decembrie 1968, "dispariţia" a 229 tone de pudră de uraniu de la bordul navei Sheersberg, ce naviga între Anvers şi Genes).**

La sfârşitul anului 1970, aceste eforturi au făcut ca Israelul sa fie a şasea putere nucleară din lume.

Trădare la vârf

- Opreşte! Îmi trebuie ţigări!

Yuri Avidar, şeful serviciului de informaţii al Armatei israeliene, îi ceruse ofiţerului să oprească pe bulevardul Jaffa, din Ierusalim. Sări din maşină şi intră într-o tutungerie din colţul străzii. În loc să se înapoieze imediat la maşină, se îndreptă spre direcţia opusă, unde, la circa 30 metri, se afla o cabină telefonică. Avidar cunoştea pe dinafară numărul de telefon al celui cu care vroia să vorbească. Înainte de a forma numărul, îşi aprinse o ţigară. Mâinile îi tremurau. Simţi picături de sudoare pe frunte. Voi să introducă o fisă dar ezită. *"Dumnezeule, nu am să reuşesc"*, îşi spuse în gând. Întredeschise uşa cabinei pentru a respira aer proaspăt. Îl cuprinse o dorinţă irezistibilă de a pleca. Pentru a se calma, îşi fuma ţigara, aspirând adânc. Apoi, hotărât, introduse fisa în aparat **şi formă numărul Ambasadei Franţei din Tel-Aviv.**

*

La auzul semnalului, tinerii piloţi ai forţelor aeriene israeliene, care priveau televizoarele, săriră din confortabilele lor fotolii. Trei semnale: misiune-aer-sol. Două semnale ar fi însemnat o alarmă aer-aer. Îşi luară căştile şi vestele galbene de salvare, traversară curtea alergând şi se adunară în clădirea Comandamentului escadrilei. În aceeaşi clipă, primele vagonete transportând bombele atomice erau dirijate în adăposturile în care Phantom-urile aşteptau la capătul unei piste subterane care ieşea în deşert. Instruirea echipajelor nu dura decât câteva minute, timp în care li se comunică piloţilor frecvenţele de radio în caz de urgenţă şi dispoziţiile de zbor pe care trebuiau să le respecte, pentru ca atacul să fie perfect sincronizat.

Locotenent-colonelul Glora Laskov, şeful escadrilei, unul dintre cei mai vechi piloţi din Israel, primi ca obiectiv uriaşa bază aeriană de la Uba ben Nafi, fosta instalaţie americană Wheelus, la periferia oraşului **Tripoli.** Celorlalţi piloţi li se încredinţaseră ca ţinte bazele aeriene de la **Benghazi, Tobrouk, Al-Adm** şi **Al-Awai,** precum şi bazele militare din aceste locuri.

Ca trei sferturi din piloţi, Laskov, în vârstă de 55 ani, era ţăran de origine. În timpul celor 15 ani de serviciu în elita forţelor armate israeliene, luase parte la două războaie şi acumulase peste 3.000 ore de zbor. Antrenamentul sau era atât de perfecţionat, pregătirea sa pentru orice misiune atât de desăvârşită, încât nici unul din muşchii feţei nu tresăriră la auzul că nu mai era vorba de un exerciţiu, ci de a lansa **bombe atomice de 20 kilotone,** asupra unor obiective inamice adevărate.

Având de parcurs cea mai lungă distanţă, Laskov trebuia să decoleze primul. Pornise deja spre avion când, deodată, fu copleşit de enormitatea misiunii sale. Se întoarse spre tinerii piloţi din escadrilă. Feţele lor păreau să reflecte spaima - care-i cuprinse brusc. Pietrificat, căută să le spună ceva. Dar înţelese ca nici un cuvânt nu se potrivea unei împrejurări atât de dramatice. Se mulţumi să-şi ridice casca cu un surâs trist, ca şi cum ar fi urat noroc tuturor. Apoi, cu paşi hotărâţi, dispăru în ascensor.

Trecuseră numai 54 minute de când generalul Dorit ieşise din sala Consiliului de Miniştri, pentru a telefona Comandamentului. Era **ora 10.22.**

Moscova: "Anulaţi operaţiunea !"

Menahem Begin îşi scoase ochelarii, îşi sprijini fruntea în mâini şi-şi masă uşor sprâncenele. Era un semn al profundei disperări de care era cuprins primul ministru al Israelului:

- *Cum au aflat?* - nu înceta el să repete copleşit.

Nici o altă ţară nu luase atâtea măsuri de precauţie pentru a-şi apăra forţa de atac nucleară cu o asemenea carapace de secret. De la războiul din Kippur, toate procedurile privind eventual folosire a forţei nucleare fuseseră amănunţit analizate, controlate, examinate de ordinatoare, astfel încât nici un semn relevant să nu poată fi descoperit prin sateliţi, ca nici o convorbire compromiţătoare să nu poată fi interceptată de mijloacele de supraveghere electronică.

Cu toate acestea, **la nici o oră de când dăduse ordinul de atacare a Libiei, Menahem Begin primise un telefon de la ambasadorul Franţei.** Cu vocea sugrumată de emoţie, **diplomatul francez îi transmisese un ultimatum al Kremlinului, ameninţând Israelul cu represalii nucleare imediate,** în cazul în care nu anula pe loc agresiunea împotriva Libiei.

- *Cum putuseră ruşii să acţioneze într-un mod atât de fulgerător?* - se întreba Begin. El le cunoştea **tradiţionala încetineală şi inerţia la începutul oricărei crize internaţionale.** Ştia chiar, prin intermediul serviciilor sale secrete, că şefii de la Kremlin erau îngrijoraţi de multă vreme de pericolul pe care-l implica încetineala cu care luau hotărâri în caz de criză. În mod curios, această dictatură rigidă devenea un fel de democraţie în perioadele de încordare internaţională. **Dacă, în**

Statele Unite ori Franța, unde un om putea decide declanşarea unui holocaust nuclear, cel puțin 9 din cei 24 de membri ai Comitetului Central al Partidului Comunist Sovietic trebuiau să aprobe, în scris, orice intervenție militară. Amenințarea de a nimici Israelul necesitase, desigur, acest gen de consimțământ. Cum putuseră să-l obțină atât de repede? Decât numai dacă fuseseră informați încă de la început...

Şi dacă era un bluf al ruşilor? Dacă vroiau să procedeze la fel ca Hruşciov? Dar avea el, oare, dreptul să sacrifice existența țării sale numai pe baza unei asemenea presupuneri?

Se duse la fereastră. Cu umerii şi mai lăsați, cu inima obosită şi îngrozită, contemplă colinele Judeeii, monumentele Israelului modern, clădirea Knesset-ului în forma de pagodă, clădirile Universității ebraice, cupola albă a Muzeului din Ierusalim scânteind în soare. Pe o înălțime, dincolo de câmpul vizual, se înfățişa monumentul la care ținea cel mai mult: *"Cortul amintirii"*. Acolo ardea o flacără eternă în memoria victimelor persecuției naziste, printre care se aflau şi majoritatea membrilor familiei sale. **Begin jurase, pe altarul acestor victime, că poporul său nu va mai cunoaşte niciodată un holocaust.** Trebuia oare să rişte astăzi, să-şi trădeze acest jurământ? Pretenția Moscovei era tragic de simplă şi directă. Şi totuşi, Ranan avea dreptate: cum putea Israelul să trăiască sub amenințarea permanentă de a fi nimicit de un fanatic cum era Gaddafi? **Îşi dădea seama, însă, că dacă ruşii aflaseră, ultimatumul lor era real.**

Îmbătrânit brusc, cu moartea în suflet, Menahem Begin ridică receptorul telefonului...

*

Sub aripa avionului său, zburând la o altitudine de 50.000 de picioare în splendoarea argintie a cerului, locotenent-colonelul Laskov distingea imensitatea scânteietoare a Mediteranei. Nu percepea decât suflul regulat al măştii de oxigen. Cu mâinile pe comenzi, supraveghea instrumentele de bord care-l conduceau spre obiectiv cu viteză dublă față de cea a sunetului. Pe ecranul radarului, începeau să se deseneze contururile coastelor libiene, la mai puțin de 300 km. Peste nouă minute avea să fie deasupra oraşului Tripoli.

Un semnal țârâi în căşti: *"Shadrock... Shadrock... Shadrock"*, repeta o voce. Laskov oftă uşurat, aspiră adânc oxigen, apucă manşa şi-şi lansă avionul într-o alunecare pe aripă de 180°. Pământul Africii dispăru brusc de pe radar.

Operația "Mespha" fusese anulată...

Capitolul XI

ASASINAREA LUI ANWAR EL SADAT

La **6 octombrie 1981**, la **Cairo** se desfăşura **parada militară** prilejuită de marcarea împlinirii a opt ani de la Războiul din Octombrie 1973 împotriva Israelului - confruntare cunoscută ca războiul de *"Jom Kippour"*. Festivitatea se desfăşura **pe stadionul Medinet Nasr,** din cartierul Abbasiye, în faţa unei asistenţe de aproximativ **100.000 de persoane.** În tribuna oficială, se afla preşedintele Egiptului, **Anwar El Sadat**, alte personalităţi oficiale, membri ai corpului diplomatic, ziarişti, delegaţii străine.

Pe imensele platouri, defilează unităţi ale armatei de uscat, marinei şi aviaţiei. Prin faţa tribunei, trec mijloace purtătoare de rachete, tancuri, transportoare blindate, piese de artilerie, camioane încărcate cu soldaţi - toată elita armatei egiptene. Asistenţa primeşte cu aplauze şi ovaţii sosirea şi trecerea fiecărei coloane. A trecut deja o oră şi jumătate şi cei trei bărbaţi aflaţi pe podium, preşedintele **Anwar El Sadat**, vicepreşedintele **Husni Mubarak** şi ministrul Apărării, **Abu Ghazala**, nu obosesc salutând şi răspunzând cu zâmbete militarilor care trec prin faţa lor, dându-le onorul. Soarele devine din ce în ce mai arzător. Preşedintele Sadat îşi scoate căscheta şi o pune lângă el.

Pe imensa pistă de beton din faţa tribunei şi-a făcut apariţia, pe trei coloane, prima unitate de tancuri grele. Zgomotul lor umple întregul văzduh. Apoi, pe cerul senin apar primele reactoare, în celule de câte trei. Trec lăsând în urma lor o perdea de fum multicolor. Pe pistă trec acum transportoarele blindate ale infanteriei, iar imediat după ele se văd primele autocamioane. Fiecare transportor poartă câte o rachetă antitanc. Întreaga asistenţă urmăreşte, însă, desenul reactoarelor şi zborul lor impresionant.

13 - ora fatală

Este **ora 13.02**, când totul se precipită. **Unul dintre camioane se opreşte şi din el coboară trei militari.** Nimeni din asistenţă şi din garda preşedintelui nu reacţionează. **Toţi cred că apăruse o defecţiune**. Cu câteva minute înainte se defectase un camion şi o motocicletă, care au fost scoase repede din coloană.

Dar stupoare! **Din camionul oprit, ţâşneşte un al patrulea militar, înalţă pistolul mitralieră, ţinteşte spre preşedintele Sadat şi deschide focul. Ceilalţi trei militari fug spre tribună.** Unul aruncă o grenadă care nu explodează; o a doua grenadă îl loveşte în faţă pe generalul-locotenent Hafes, comandant de armată. Nici aceasta nu explodează. Încă două grenade sunt aruncate în faţa tribunei. Între timp, primul atacator a ajuns în faţa tribunei, lângă cordonul de militari, la numai patru metri de preşedinte, care este trântit la podea de către un membru al gărzii sale personale şi acoperit de trupul acestuia. Însă este prea târziu. **Primele gloanţe l-au nimerit pe preşedinte în gât, piept, la coapsă şi în genunchi.**

Teroristul care a tras primul este nimerit de gloanţele militarilor din cordon. Cu toate acestea, vrea să-i urmeze pe cei trei complici ai săi. Cade la mică distanţă de cordon, lovit în plin de alte şase gloanţe.

În haosul care domneşte la tribună, singurul care rămâne stăpân pe sine este **vicepreşedintele Mubarak**. Ca prin minune, acesta a fost **rănit doar la braţul stâng**. Ordonă să fie adus imediat un elicopter. Ministrul Apărării, cu faţa plină de sânge, se apleacă spre preşedintele Sadat, care zace într-o baltă de sânge. Majoritatea celor prezenţi îşi dau seama că este mort sau foarte grav rănit.

Sadat este dus în comă la spital. Pulsul abia i se mai simte, ochii nu mai prezintă reflexe. Din gură i se prelinge o dâră de sânge. O echipă alcătuită din cei mai buni medici depun eforturi disperate să-l readucă la viaţă. În ciuda oricărui tratament, **după 80 de minute de luptă cu moartea, inima preşedintelui Sadat a încetat să bată.**

Actul terorist a durat 59 de secunde.

Procesul

Cele **24 de persoane implicate în asasinarea preşedintelui Anwar El Sadat** au fost judecate şi condamnate de Curtea Marţială din Cairo. Procesul a durat trei luni şi jumătate.

Cinci inculpaţi au fost **condamnaţi la moarte:**

1. **Khaled Ahmed Chawky El Islambouly** - locotenent de artilerie, şeful comano-ului ;
2. **Abdel Salam Hassan –** librar;
3. **Atta Tayel Hamidou** – inginer;
4. **Hussein Abbas Mohamed**- luptător voluntar în gărzile patriotice de apărare, fost campion de tir;
5. **Mohamed Abdel Salam Farag** - inginer, considerat ideologul grupării.

Alţi cinci inculpaţi au fost **condamnaţi la muncă silnică pe viaţă**:

1. **Abdul El Zommor** - locotenent-colonel;
2. **Tarek El Zommor** - student la agronomie, văr cu primul;
3. **Mohamed Ibrahim Mohamed** - dentist;
4. **Ossama El Sayed Kassem** - student la Facultatea de istoria artelor;
5. **Salem Gayumi - decorator.**

De asemenea, **opt inculpaţi au fost condamnaţi la câte 15 ani de muncă silnică, trei la câte 10 ani de închisoare, iar unul la 5 ani. Doi inculpaţi**, printre care teologul orb Omar Abdel Rahami, au fost **achitaţi.**

Profesiile celor implicaţi în asasinarea preşedintelui egiptean relevă ramificaţiile organizaţiei care a pregătit şi pus în aplicare acest act terorist. Respectiv organizaţia **Frăţia Musulmană din Egipt**.

Asasinatul - comandat de KGB !

În **decembrie 1977**, pe când se afla la sediul din Bagdad al lui Wadi Haddad - care, alături de dr. George Hâbash, era conducătorul Frontului Popular pentru Eliberarea Palestinei (FPEP) -, lui **Ramirez Sanchez Ilici, alias Carlos, i se propune să-l asasineze pe preşedintele egiptean Sadat. Ordinul venea de la Iuri Andropov**, directorul K.G.B.-ului de atunci. Pe timpul acela, K.G.B.-ul nu prea ştia multe despre Carlos. Însă, în urma acţiunii teroriste de la sediul OPEC, din Viena (decembrie 1975), concepută şi condusă de Carlos, K.G.B. a tras o concluzie: oricine ar fi fost acesta şi orice cauză ar fi servit, el ar fi ascultat de oricine, dacă preţul i se părea pe măsură. Deşi îşi dădea seama că asasinarea unui şef de stat era o acţiune deosebit de riscantă, **Andropov s-a hotărât la aceasta pentru a-l servi pe Brejnev.** Devenit preşedinte al Uniunii Sovietice în **iunie 1977,** acesta urmărea cu deosebit interes evoluţia evenimentelor din Orientul Mijlociu, în special în statele din Golf, **fiind împotriva israelienilor. Iar declaraţia comună S.U.A.-U.R.S.S., din octombrie 1977,** în legătură cu problema israeliano-palestiniană, l-a determinat să ia în considerare drepturile naţionale ale palestinienilor cu mai multă înverşunare. Deşi declaraţia celor două superputeri a rămas doar pe hârtie, nefiind urmată de nici o iniţiativă comună, vizita întreprinsă de preşedintele egiptean Sadat în Ierusalim nu a rămas fără ecou. Spre stupefacţia lui Brejnev, a membrilor Politburo-ului, dar şi a lui Andropov, acesta a vorbit chiar în Knesset, lansând propria sa iniţiativă "*în dorinţa de a exista o pace durabilă, între Israel şi vecinii săi arabi!*".

Brejnev s-a îngrozit. **Ţinta lui era petrolul ieftin din Golful Persic şi controlul asupra aurului negru care mergea în Occident.** Sovieticii aveau controlul asupra Afganistanului, Yemenului de Sud şi relaţii apropiate cu celelalte ţări arabe din regiune. **Or, dacă Egiptul, cel mai puternic stat arab din punct de vedere militar, cerea pace, atunci şi restul lumii arabe ar fi putut urma aceeaşi cale. Iniţiativa preşedintelui egiptean trebuia stopată cu orice preţ.** Mai ales că între Israel şi Egipt s-ar fi putut încheia un acord. În octombrie 1977, Menachem Begin vizitase Egiptul. **Preşedintele Sadat se făcea vinovat de trădare. Chiar în ochii multora din lumea arabă, în special ai palestinienilor.**

Atunci, K.G.B.-ul a intrat în acţiune. Din ordinul lui Andropov, ofiţeri superiori K.G.B. au convocat o întâlnire la sediul din Bagdad al lui Haddad. Au participat, printre alţii, **Wadi Haddad, Abu Nidal** (responsabil al serviciilor de securitate şi spionaj ale O.E.P. şi Fatah, ulterior devenit conducătorul unei organizaţii teroriste) **şi Carlos.** Cei prezenţi, **în unanimitate, au fost de acord că preşedintele egiptean a trădat cauza arabă. Ofiţerii K.G.B. au oferit cinci milioane de dolari pentru asasinarea acestuia şi alte cinci milioane pentru asasinarea fiecărui lider arab care ar fi dorit să-i urmeze politica de pace.**

Carlos a refuzat pe loc propunerea, părăsind întrunirea şi plecând în Algeria, unde-şi avea adăpostul. Trebuie să subliniez că refuzul acestuia nu se datora nici unui ideal, nici vreunei cauze. Era realist şi instinctul de conservare îşi spunea cuvântul. Îşi dădea seama că-i lipseau mijloacele de a organiza şi lansa o tentativă de asasinat asupra preşedintelui egiptean. Teroriştii europeni care se aflau la dispo-

ziția lui nu ar fi fost capabili să participe la o astfel de acțiune. Iar în ajutorul arabilor nu-şi punea mari speranţe.

Wadi Haddad, deşi dispunea de posibilităţi pentru înfăptuirea asasinatului comandat de ofiţerii K.G.B., le-a dat următorul răspuns: *"Nu mă ocup de uciderea liderilor arabi"*. Ştia că nu mai avea mult de trăit (suferea de **leucemie**) şi dorea ca timpul cât i-a mai rămas de trăit să nu-i creeze probleme. De fapt, **la 1 aprilie 1978, a murit** într-un spital din Berlinul de Est.

Unele date privind această întâlnire au intrat în posesia serviciilor de spionaj egiptene. Cu o singură inadvertenţă: cum că Şacalul acceptase contractul în valoare de cinci milioane de dolari. **Aceste date au fost aduse la cunoştinţa preşedintelui Sadat**, care şi-a întărit măsurile de securitate, anulându-şi, în acelaşi timp, mai multe vizite în străinătate. Printre altele, **în decembrie 1978, trebuia să meargă la Oslo pentru a primi Premiul Nobel pentru Pace. A refuzat.**

Cel care a acceptat propunerea ofiţerilor KGB a fost Abu Nidal. Plin de entuziasm, acesta a contactat membri ai Frăţiei Musulmane din Egipt, pe teroriştii din Brigăzile Roşii italiene şi "celulele revoluţionare" germane. Pentru asasinarea preşedintelui Sadat a organizat **mai multe comploturi**. Însă, **toate au eşuat**. Spre exemplu, în **aprilie 1978**, un comando mixt de terorişti palestinieni şi europeni, douăzeci la număr, a fost arestat în Egipt. Comploturile şi tentativele s-au succedat, până în fatidica zi (6 octombrie 1981)...

Sadat - agent C.I.A.!

Nu este lipsit de interes să prezint cititorilor de ce preşedintele Sadat a întreprins acea vizită la Ierusalim, promovând pacea între israelieni şi arabi. **Pe timpul preşedinţiei lui Nasser, el a fost recrutat de C.I.A., intermediarul fiind cumnatul regelui saudit Faisal, Kamal Khadiam. Iar faţă de problema palestiniană, preşedintele Sadat a dus o politică duplicitară.** În 1971, când în Iordania regele Hussein a ordonat armatei sale să pornească războiul împotriva "gherilelor palestiniene", în discursul din 23 iulie, preşedintele Sadat l-a descris ca pe *"măcelarul mişcării de rezistenţă palestiniene"*, afirmând că *"va plăti scump pentru crimele lui"*. În acelaşi timp, **el conspira deja cu Henry Kissinger. Cei doi nu vroiau să vadă O.E.P.-ul restabilit ca forţă politică în Iordania. Vroiau să o vadă distrusă şi nu refăcută.** Şi în ceea ce priveşte Războiul din Octombrie 1973 asupra Israelului, deşi arabii au fost înfrânţi, în cercurile politice se spunea că *"egiptenii şi americanii au furat victoria de la arabi"* (problema fiind deosebit de vastă, pentru tratarea ei ar fi necesar de foarte mult spaţiu tipografic)... După cum am specificat în alte materiale, **problemele din zona Orientului Apropiat şi Mijlociu, în special problema palestiniană, au reprezentat creuzetul formării şi proliferării terorismului internaţional.** Atentatele teroriste executate de diferite comando-uri arabe în Europa erau aspru criticate de presa occidentală. Şi pe bună dreptate. Cea franceză nu s-a sfiit să-l critice chiar pe Yasser Arafat pentru comportamentul global al celor patru milioane de palestinieni din "ograda lui", când orice om cu mintea lucidă îşi dădea seama că acesta nu putea controla

întreaga populaţie palestiniană şi să acţioneze ca judecător, jurat şi executor în acelaşi timp. **Chiar preşedintele Sadat l-a acuzat de mai multe ori pe Arafat**. Iar pe preşedintele Libiei, Gaddafi, care sprijinea pe faţă problema palestiniană, Sadat l-a descris ca pe *"un criminal vicios, sută la sută bolnav şi posedat de un demon"...*

Capitolul XII

TERORIŞTII LOVESC NATO LA VÎRF!

Răpirea generalului Dozier

La 17 decembrie 1981, generalul de brigadă James Lee Dozier, în vârstă de 50 ani, şi şef de Stat Major-adjunct al forţelor terestre ale NATO din sudul Europei, este răpit de la domiciliul său din Verona de către un comando al *"Brigăzilor Roşii"*. Timp de 42 zile se va afla, ostatic, în mâinile teroriştilor.

În ziua amintită, generalul se pregătea să-şi petreacă după-amiaza acasă, alături de soţia lui. În cochetul apartament din **Verona,** amândoi desfăşoară activităţi cotidiene. La un moment dat, se aude ţârâitul soneriei. Generalul se îndreaptă spre uşă, o deschide şi se trezeşte în faţa a **trei "instalatori"**, care îi solicită să le permită verificarea instalaţiei sanitare. Fără să aibă nici o bănuială, Dozier le face loc să intre, după care închide uşa. În acel moment, unul dintre "instalatori" îl loveşte cu patul unui pistol în cap. Puţin ameţit, generalul cade, însă îşi revine foarte repede şi începe să se lupte cu cel care-l lovise, precum şi cu un al doilea, care-i sărise primului în ajutor. Alertată de zgomot, apare soţia lui spre care, cel de-al treilea "instalator" îşi îndreaptă pistolul. Văzând pericolul care-i ameninţă soţia, generalul încetează orice rezistenţă, spunând cu o voce calmă, care contrastează cu starea de agitaţie în care se găseşte:

- Draga mea, fă ce ţi se cere!

Sub privirile îngrozite ale soţiei, teroriştii **îl leagă pe general**, după care doi ies afară, pentru a reveni foarte repede cu **o ladă încăpătoare**, în care îl bagă imediat pe acesta. Lada este **transportată într-o camionetă**, care demarează spre o direcţie necunoscută.

Camioneta ajunge într-o piaţă şi se opreşte **în faţa unui bloc, la parterul căruia se află un supermagazin.** Viitoarea ascunzătoare este bine aleasă. Zona este foarte frecventată de miile de studenţi ai Universităţii padovene, iar piaţa din apropiere oferă aspectul unui adevărat furnicar. Mai mult, în faţa supermagazinului opresc zilnic zeci de camioane şi furgonete, în care sau din care se încarcă ori se descarcă diferite lăzi, ambalaje, pachete.

Ca atare, o camionetă oprită nu atrage atenţia. Îmbrăcaţi în salopete, teroriştii scot lada şi se îndreaptă spre intrarea blocului. Din cauza lipsei de aer, Dozier este aproape leşinat. Pentru a-l deruta complet, teroriştii introduc lada în lift şi încep să urce şi să coboare de mai multe ori pentru ca, în cele din urmă să se oprească la etajul doi. Aici, scot lada din lift şi intră într-un apartament a cărei uşă o găsesc deschisă. Îi întâmpină o tânără de 22 de ani. Este **Emanuela Franscela**.

Generalul Dozier este scos din ladă, **introdus într-un cort mic din camera din mijloc,** unde i se leagă o mâna şi un picior de un pat pliant. În acest cort, izolat de lumea exterioară, va sta **şase săptămâni**. Atunci când nu va fi "interogat" de terorişti, în urechi i se pun dopuri de ceară sau este forţat să asculte muzică la cască. Aceasta pentru a nu auzi ce se discută în preajma sa.

6.000 de poliţişti în alertă

Răpirea generalului Dozier a stârnit panică la Comisariatul de poliţie din Roma şi la ministerele de resort. În rândul membrilor care le încadrau, precum şi în rândul opiniei publice italiene, **şocul răpirii şi asasinării lui Aldo Moro, preşedintele Partidului Democrat-Creştin, încă nu se estompase.** Dar, de data aceasta, era vorba de un cetăţean străin. **Generalul Dozier era unul dintre cei mai influenţi americani care locuiau pe vremea aceea în Italia,** un înalt reprezentant al NATO. **Întreaga răspundere pentru răpirea lui revenea guvernului italian. Casa Albă a exercitat presiuni extraordinare asupra Poliţiei italiene şi asupra serviciilor sale secrete în scopul eliberării sale.**

Pentru descoperirea ascunzătorii în care era ţinut generalul - nu s-a exclus nici posibilitatea ca acesta să fi fost "transportat" peste graniţă - **guvernul italian a mobilizat mai mult de 6.000 de poliţişti şi membri ai forţelor speciale, sprijiniţi de experţi în lupta antiteroristă din Statele Unite şi R.F.Germania.** S-au executat recunoaşteri aeriene, controale rutiere în cadrul cărora au fost verificate mii de autovehicule şi stabilită identitatea a zeci de mii de cetăţeni. Au fost percheziţionate mii de case, cartiere întregi. În urma acestor acţiuni de mare anvergură, câţiva şefi ai Brigăzilor Roşii şi 70 de terorişti au fost capturaţi şi trimişi în spatele gratiilor. Au mai fost descoperite 16 depozite secrete de arme şi planurile viitoarelor acţiuni pe care teroriştii preconizau a le săvârşi.

Încă de la început, teroriştii au căutat să-i deruteze pe anchetatori. Spre exemplu, în urma unui telefon anonim primit la Comisariatul de poliţie din Roma, s-a anunţat că trupul generalului a fost aruncat într-un lac în apropiere de Pescaria. Drept urmare, câteva zile şi nopţi, pompierii au depus o muncă titanică pentru a seca lacul, ca să constate că....totul fusese **un truc** pentru a-i pune pe anchetatori pe o **pistă falsă.**

"Brigăzile Roşii" declară... război NATO

Între timp, presa italiană primeşte "comunicate" ale Brigăzilor Roşii care menţionează că *"interogatoriile generalului Dozier continuă"*. La **19 decembrie 1981**, în centrul Romei este descoperit ***"Comunicatul nr. 1"*** în care se arată că un mic nucleu armat al Brigăzilor Roşii *"a capturat şi închis pe generalul Dozier"*. La **22 decembrie**, *"judecarea şi executarea generalului Dozier"* sunt anunţate printr-un apel telefonic la biroul din Beirut al agenţiei italiene de presă ANSA. Informaţia este dezminţită de Pentagon.

La **27 decembrie** este găsit ***"Comunicatul nr. 2"*** care constă dintr-o fotografie reprezentându-l pe generalul american cu echimoze pe figură.

În cele două "Comunicate", Brigăzile Roşii l-au numit pe general *"porc yankeu"* şi au afirmat că **au declarat război NATO**. Până acum nu au pus nici un fel de condiţii pentru eliberarea generalului.

Al treilea "Comunicat" anunţă că generalul a fost condamnat şi executat, iar cadavrul se află la 50 km de localitatea Pescara, în munţii Abruzzi. Sunt întreprinse ample cercetări, însă fără rezultat.

În toată această perioadă, scandalul intern din Italia referitor la răpirea generalului Dozier se amplifică. Respingând acuzaţiile aduse autorităţilor italiene, **premierul Giovanni Spadolini** a declarat că *"NATO îşi are prevăzut sistemul de supraveghere care nu permite nici un amestec din afară"*.

Primele arestări

Între timp, vastele operaţiuni poliţieneşti întreprinse pe teritoriul Italiei nu au rămas fără rezultate. **Luni seara, 4 ianuarie 1982,** în Piaţa Spaniei din centrul Romei sunt **arestaţi doi terorişti cunoscuţi: Stefano Petrelli şi Eni Rocco,** aflaţi în urmărire încă din vara anului trecut. Cei doi terorişti au fost arestaţi în apropierea birourilor revistei *"Newsweek"* şi se crede că urmau să execute un atac sau o răpire, fie la sediile din Roma ale celor două publicaţii americane *"Newsweek"* şi *"The Post"*, fie la reşedinţele diplomatice din vecinătate sau chiar la hotelurile de lux din zonă. Alţi doi terorişti au scăpat prin fugă, după ce poliţia oprise maşina în care se aflau, în vederea unui control de rutină. În maşină, au fost găsite o puşcă-mitralieră, un pistol-automat, grenade de mână, cătuşe, bandaje, eter - un întreg arsenal folosit în acţiunile de răpire.

Cei doi terorişti arestaţi **s-au declarat deţinuţi politici, practică des uzatată de teroriştii arestaţi.** După un interogatoriu care a durat toată noaptea, surse ale poliţiei au declarat că cei doi aparţin celulei din Roma a Brigăzilor Roşii, celulă care a distribuit "Comunicatele". De asemenea, **teroriştii arestaţi au divulgat adresele mai multor locuinţe conspirative,** unde, în urma descinderii poliţiei, au fost arestaţi 10 terorişti, între care şi "creierul" Brigăzilor Roşii, fostul profesor universitar de criminologie, **Giovanni Senzani.** Mai sunt descoperite trei baze ale organizaţiei şi capturate importante cantităţi de armament şi documente: rachete portabile uşoare, aruncătoare de grenade, rachete antitanc, armament uşor şi o mare cantitate de muniţie.

Organizând o descindere de mari proporţii împotriva narcomanilor din Verona, poliţia i-a arestat, printre alţii, pe **Paolo Galatti**, fratele teroristului Michel Galatti, care îşi ispăşea pedeapsa în închisoare. Stefano Petrelli este confruntat cu Paolo Galatti, acesta din urmă recunoscând că este membru al Brigăzilor Roşii. În timpul confruntării celor doi, **pentru prima dată a fost rostit numele Emanuelei Frascella,** în vârstă de 22 ani, studentă la istorie, fiica unui renumit doctor, specialist în boli de plămâni.

Ultima salvare-Mafia !

Pentru găsirea şi eliberarea generalului Dozier, serviciile secrete americane şi italiene au făcut şi jocuri murdare. **CIA a colaborat cu Mafia americană, iar SID**

(serviciul secret italian) cu cea italiană. Aceste colaborări au fost trecute sub tăcere, opinia publică necunoscându-le.

Se ştie că Mafia italiană reprezintă un guvern invizibil, nu numai în Sicilia, ci în toată Italia. Celebrul serial *"Caracatiţa"* nu este o ficţiune. La fel, Mafia americană deţine o mare putere în Statele Unite ale Americii. Colaborarea serviciilor secrete cu aceasta durează din timpul celui de-al doilea război mondial. Atunci, serviciul secret naval american luase legătura cu celebrul criminal şi naş mafiot **Lucky Luciano**, care îşi ispăşea pedeapsa în închisoare. De aici, acesta a dirijat o parte din pregătirile de debarcare a armatelor Aliaţilor în Sicilia.Ca recompensă, el a fost graţiat, emigrând în Italia, unde şi-a continuat nestingherit activităţile ilegale. A fost o mare ruşine pentru serviciile secrete americane. Dar... **aşa se face şi se scrie Istoria. Prin jocuri murdare.**

Să intrăm, însă, puţin în culisele jocurilor murdare, în cazul răpirii generalului american Dozier. Vom vedea că lupta serviciilor secrete împotriva celor două Mafii, în realitate, nu corespunde modului în care este înfăţişată opiniei publice.

La 18 decembrie 1981, deci a doua zi de la răpirea generalului Dozier, Marcello Campioni, ataşatul militar italian de la ambasada din Washington a primit ordin de la SID să ia legătura cu capii Mafiei americane. Mediator a fost ales avocatul milanez Domenico Lombino. Acesta, având legături cu Mafia italiană, a fost prins, judecat şi condamnat. În 1981, după ce a ispăşit o pedeapsă de câţiva ani într-o închisoare din Italia, a fost eliberat şi a plecat în Statele Unite, unde a luat legătura cu un naş al Mafiei americane. Acesta locuia în Brooklyn, fiind cunoscut în lumea interlopă sub porecla de **Fatty.**

Ataşatul militar italian s-a întâlnit cu Lombino şi i-a promis o recompensă de 500.000 dolari dacă îl ajută. Acesta a fost de acord. Luând legătura cu naşul Fatty, cu persoane influente din Mafia americană şi cea italiană, peste câteva zile i-a telefonat lui **Armand Sportellini**, şeful compartimentului de operaţiuni din străinătate al serviciului de contrainformaţii italiene de la Roma. Între cei doi a avut loc următorul dialog:

- *Este ascuns în Padova*!
- *Cunoaşteţi adresa?*-îl întreabă Sportellini.
- *Nu o cunosc, dar ştiu pe cineva care ar putea să o afle.*
- *Luaţi legătura cu persoana respectivă.*
- *Nu pot.*
- *De ce ?*
- *Fiindcă este închis în penitenciarul San Vittore din Milano.*
- *De unde ştiţi?*
- *Este clientul meu.*
- *Cum îl cheamă ?*
- *Franchino Restelli.*
- *Bine. O să aranjez o întâlnire cu el.*
- *Unde ?*
- *Aici.*
- *Nu pot pleca în Italia pentru că acolo sunt urmărit.*

- Nu vă fie teamă. Veţi primi un nume şi documente corespunzătoare. Vă aştept mâine dimineaţă între orele 10 şi 11 în faţa Direcţiei Consulare de pe Avenue 5 din Manhattan.

Spaţiul tipografic fiind restrâns, nu voi intra în toate amănuntele acestei afaceri, deşi ele sunt relevante. Voi specifica doar că, **în urma nenumăratelor convorbiri telefonice purtate între CIA, FBI şi serviciile secrete italiene, telefoanele s-au "înroşit"**. Prudent, avocatul Lombino a cerut să i se garanteze că după ce-şi va încheia misiunea secretă în Italia să i se garanteze că se va putea reîntoarce în Statele Unite. **Această garanţie i-a fost dată chiar de către Ministerul de Justiţie american.**

Şi aşa, pe data de **23 ianuarie 1982**, pe aeroportul Kennedy din New York, s-a prezentat *"domnul Enrico Dimassi"* care, însoţit de ataşatul militar italian Campioni, s-a îmbarcat în avionul companiei Alitalia. Pe aeroportul Fiumicino din Roma au fost întâmpinaţi, atât de agenţi ai serviciului secret italian, de reprezentanţi ai CIA, cât **şi de trăgători de elită ai Mafiei italiene** care, neavând încredere în măsurile oficiale de securitate, se baza numai pe oamenii ei. **Mafiotul Restelli este scos din închisoare şi i s-a facilitat întâlnirea cu avocatul Lombino**. Totul sub supravegherea reprezentanţilor serviciilor secrete italiene, americane şi a reprezentanţilor Mafiei italiene. **Pe 27 ianuarie 1982, Restelli, teroristul condamnat la închisoare pe viaţă, a comunicat adresa exactă de pe via Pindelmonte**, respectiv apartamentul în care locuia Emanuela Frascella şi **unde era ţinut ostatic generalul Dozier.**

Happy-end în... 90 secunde

În această situaţie, s-a hotărât ca pentru eliberarea generalului american să intervină o echipă anticomando din *"Nucleul operativ al Centralei de Securitate"* (NOCS), unitatea antiteroristă italiană, ai căror membri luptători erau cunoscuţi de către specialişti sub porecla de *"capete de piele"*. **Data şi ora declanşării acţiunii de eliberare: 28 ianuarie 1982, ora 10.36 GMT.**

Comando-ul antiterorist a acţionat la risc: nu se ştia dacă generalul mai este în viaţă. Atacul a fost pregătit cu minuţiozitate. Iniţial, se hotărâse ca acţiunea de eliberare să aibă loc noaptea, însă ideea a fost respinsă imediat din cauza faptului că viaţa ostaticului ar fi fost periclitată în schimbul de focuri care s-ar fi produs. Nici în zorii zilei nu se putea acţiona, teroriştii putând sesiza uşor apariţia membrilor comando-ului în piaţa pustie. Toate acestea au dus la hotărârea ca atacul să fie declanşat spre amiază.

În dimineaţa zilei amintite, cu tot frigul pătrunzător, câţiva bărbaţi, purtând căciuli de ski, din lână, au ocupat locurile strategice din apropierea bulevardului Via Pindelmonte şi din împrejurimile ei. Stau nemişcaţi până la **ora 11.30** (ora locală), când piaţa se animă brusc: **80 de poliţişti în uniformă** se împrăştie în toată piaţa şi la încrucişările străzilor. Fără a da vreo explicaţie, dirijează circulaţia auto şi pietonală spre alte artere, îi obliga pe cei de la volan - care staţionau în aşteptare – să-şi părăsească maşinile, pe pietoni şi cumpărători să părăsească piaţa.

Concomitent, apare o echipă de "constructori", cu un buldozer şi mai multe utilaje, care încep să, facă un zgomot infernal.

La câteva minute după ce piaţa a rămas pustie, o autodubă se apropie în viteză şi opreşte brusc lângă blocul la parterul căruia se afla un supermagazin. Autoduba nici nu se opreşte complet şi din ea se revarsă **10 luptători din forţele speciale antiteroriste**. Unul dintre aceştia blochează intrarea în supermagazin, iar ceilalţi **nouă** îşi continuă în coloană fuga spre intrarea blocului. Totul se desfăşoară fulgerător. Martorii oculari, în special poliţiştii şi cumpărătorii din supermagazin, nu apucă să vadă decât câteva siluete care fug "mâncând pământul". Dispar în bloc.

Membrii comando-ului urcă în fugă cele 20 de trepte până la etajul doi. Nu se aude nici un zgomot. Un luptător, fost campion la haltere, sparge uşa apartamentului, dintr-o singură lovitură şi năvălesc în interior. În micul hol al apartamentului, un terorist rămâne blocat şi nu apucă să schiţeze nici un gest. Un alt luptător, cu o singură lovitură de karate aplicată în creştet, îl anihilează. Ca fulgerat, teroristul cade la podea. În camera din mijloc, un alt terorist tocmai îndreaptă un pistol prevăzut cu amortizor spre micul cort din mijloc. Nu mai apucă să apese pe trăgaci: un luptător îl loveşte cu patul armei în cap. Cade şi el. Alţi trei terorişti, între care tânăra de 22 ani, nu au timp să schiţeze nici un gest. Luptătorii au îndreptat ameninţător armele spre ei. Ochii necruţători, care se văd printre crăpaturile cagulelor negre, grăiesc de la sine. Teroriştii se predau. **În cort, legat de patul pliant cu un lanţ, este găsit generalul american Dozier. Viu.**

Acţiunea de eliberare a durat **nouăzeci de secunde**. Nouăzeci de secunde în care luptătorii din această unitate de elită au repurtat un succes răsunător împotriva Brigăzilor Roşii.

500.000 USD-un premiu "evaporat"!

După eliberare, generalul Dozier a fost **transferat la baza americană din Fort Knox, statul Kentucky.** Avocatul Domenico Lombino aştepta să primească recompensa promisă - jumătate de milion de dolari. Nu a primit nimic. **Suma s-a pierdut în labirintul birocratic al serviciului secret italian,** provocând un mare scandal. Însă, Italia a fost şi este renumită pentru scandalurile din toate sferele, inclusiv cea politică, în urma cărora sunt demişi miniştri şi cad guverne întregi. În acest climat, era greu ca cineva să fie impresionat, ori să-l intereseze de ce un avocat cu o reputaţie proastă nu a încasat suma promisă drept recompensă pentru serviciile sale. Dezamăgit, acesta s-a întors în Statele Unite. Prin urmare, **poliţia italiană, precum şi agenţii serviciilor secrete nu au avut nici un merit în ceea ce priveşte descoperirea ascunzătorii în care generalul american era ţinut ostatic. Totul revine Mafiei italiene**. Însă, nici un serviciu secret - italian sau american - nu a recunoscut colaborarea cu aceasta. Mai mult, s-a susţinut că **suma de o jumătate de milion de dolari a fost împărţită între agenţi ai serviciului secret italian...**

Mafiotul Restelli, cel care a furnizat informația de bază, a fost transferat la o închisoare din Palermo, unde i s-au oferit condiții mai bune de detenție. Ataşatul militar italian din Washington a fost transferat la Khartum.

În urma acțiunii fulgerătoare a luptătorilor antiteroriști, opinia publică italiană a început să jubileze. Mai ales că **în spatele gratiilor se aflau peste 2.000 de teroriști**. Mulți cetățeni își închipuiau că, în urma acestei reuşite a luptătorilor antiteroriști, în Italia se va instala liniştea şi calmul, iar terorismul va fi eradicat. Lucru ce nu s-a întâmplat. Din contră, el a crescut în intensitate, devenind o componentă a unei societăți care suferă de o gravă injustiție socială.

Capitolul XIII

YITZAK RABIN – UN DECES... ANUNȚAT

"Voi merge cu sacrificiul până la capăt, pentru ca să vină, în sfârşit, şi vremea Marelui Israel, de la mare până în Iordania".

(Jurământul tinerilor integrişti terorişti din gruparea EYAL, la asasinarea lui Yitzak Rabin)

Shin Beth - "rateu" sau complicitate?

"Nu regret nimic. Am acționat singur și din porunca Domnului", a fost explicația oferită de **Yigal Amir,** care, la **4 noiembrie 1995,** l-a asasinat pe primul-ministru **Yitzak Rabin.** Aceleaşi cuvinte puteau fi rostite de membrii grupărilor de extremişti islamici, responsabili pentru atentatele comise în ultimii ani în Franța ori de teroriştii-sectanți ai lui Shoko Asahara, care au comis atentatele cu gaz sarin, sau de teroriştii altor grupări de sorginte religioasă.

După asasinarea lui Yitzak Rabin, SHIN BETH - echivalentul israelian al F.B.I.-ului, recunoscută ca *"prima poliție antiteroristă din lume"*, fiind considerată *"cea mai eficace în domeniu"*-, descoperă, spre stupoarea dar şi spre ruşinea sa că, **de mai mult de doi ani, mai mulți integrişti terorişti, grupați în "Grupul EYAL", îşi propuseseră atât asasinarea lui Rabin, cât şi a lui Shimon Perez. Ştiau că primul-ministru Rabin primise mai multe scrisori de amenințare dar nu se aşteptau la această descoperire.**

Sionismul religios – drumul sigur spre Apocalipsă...

Pentru a se înțelege cum s-a ajuns aici, trebuie să mă refer, în linii generale şi în limitele modeste ale cunoştințelor mele, la situația politică din zona Orientului Mijlociu până la atentatul terorist pe care-l prezint în acest capitol.

În Israel, existau două orientări:

- **sionismul politic** - crearea şi recunoaşterea statului Israel de către vecinii săi, prin *"pace contra teritorii"* (recunoaşterea Israelului s-a realizat, "pace contra teritorii" - parțial);

- **sionismul religios,** căruia îi poate corespunde şi noțiunea de *"fundamentalism evreiesc"*.

Acest termen este mai puțin familiar cititorilor decât "fundamentalismul islamic". Ca atare, pentru înțelegerea lui, voi expune câteva idei din lucrarea *"Dumnezeu îşi ia revanşa"* de Gilles Kepel, sociolog francez, cercetător atent şi bine documentat al vieții societăților de pe mapamond. Astfel, autorul susține că: *"Între 1975-1990, mişcările de afirmare a identității religioase au cunoscut o mutație importantă. Într-un interval de 15 ani, au reuşit să transforme deruta adepților lor în fața crizei modernității în proiecte de realcătuire a lumii,* ***punând Textele Sacre la temelia societăților viitoare.***

Apariţia acestor mişcări s-a produs pe fondul unei secătuiri a certitudinilor născute din progresul ştiinţific şi tehnic al anilor '50. Acolo unde barierele sărăciei, banilor sau alienării prin muncă păreau a da îndărăt, s-au instalat explozia demografică, epidemia SIDA, poluarea şi crizele energetice, tot atâtea flageluri care-şi găseau cu uşurinţă locul într-un tablou apocaliptic. Totodată, marele mesianism ateu al secolului XX, comunismul, care-şi pusese amprenta asupra celor mai multe utopii sociale, intra în agonie, pentru a sucomba în toamna anului 1989, odată cu dărâmarea Zidului Berlinului, simbolul său prin excelenţă.

Mişcările creştine, evreieşti sau musulmane se înscriu într-o dublă perspectivă, ele definesc mai întâi confuzia şi dezordinea lumii, reînviind un vocabular şi categorisiri ale gândirii aplicate la universul contemporan. Apoi, elaborează proiecte de transformare a ordinii sociale, spre a se pune de acord cu poruncile sau valorile Bibliei, ale Coranului ori ale Evangheliilor, singurele garantate, conform interpretării lor, ale instaurării unei lumi a Dreptăţii şi Adevărului.

În Orientul Mijlociu, se deschid perspective revoluţionare dar ***marea revoluţie a anilor '70 nu va fi a adepţilor lui Marx ori Lenin, ci proclamarea republicii islamice a Iranului,*** *pe care nimeni n-o prevăzuse...Veritabilul musulman* (conform tezelor fundamentaliştilor islamici - n.a.) *trebuie să rupă cu* ***jahiliya"*** (termen care desemnează, în vocabularul islamic, perioada de "ignoranţă" anterioară propovăduirii profetului Mahomed în Arabia şi care e utilizat pentru a caracteriza societăţile secolului XX, ce apar fundamentaliştilor contrare esenţei Islamului - n.a.).

Iar **dr. Cristian Negureanu,** în lucrarea *"Fenomenul paranormal în cotidian"*, subliniază: *"O situaţie asemănătoare se petrece şi în lumea evreiască, anii '70 fiind marcaţi de o mişcare de* **techuvah** *(termen care înseamnă «întoarcere la iudaism» şi «pocăinţă», adică întoarcerea la respectarea integrală a legii evreieşti sau halà-cha)".*

Adepţii sionismului religios ("fundamentalismul evreiesc") **au substituit noţiunea juridică de stat al Israelului, conceptului biblic de pământ al Israelului** (Eretz Israel), **care legitima ocuparea teritoriilor în numele pactului între Dumnezeu şi Poporul Ales.**

După războiul din 1967, frontierele controlate de statul Israel coincid aproximativ cu cele ale pământului biblic al Făgăduinţei. Istoricii evrei afirmau că: *"Războiul de Şase Zile a apărut ca moment de tranziţie de la israelitate la iudaitate"*. Iar **Moshe Dayan**, pe atunci ministru al Apărării, a spus: *"Cine n-a fost credincios, a devenit azi"*. Se referea la faptul că, după şase zile de luptă, de la o stare de precaritate şi adâncă îngrijorare, Israelul trecea la una de satisfacţie euforică în faţa amploarei succeselor militare. Cisiordania, Sinai şi Golan erau ocupate, iar armatele ţărilor arabe se aflau într-o derută totală.

Aducând sub control israelian cele mai importante ţinuturi ale geografie biblice şi realizând redobândirea frontierelor ideologice dintre Israel şi Pământul Israelului, **războiul din 1967 a creat condiţii favorabile intrării în competiţie a grupărilor şi mişcărilor partidelor religioase.**

În contextul noului stat, sioniştii, fie ei chiar şi necredincioşi, erau, fără să se ştie, purtătorii unui mesianism al mântuirii: statul Israel era instrumentul

inconştient al voinţei divine. O foarte originală realizare în practică a suprapunerii noilor frontiere ale statului pe cele ale Pământului biblic al Făgăduinţei. Şi chiar dacă victoria se datora în totalitate forţelor armate ale statului laic, ea a îngăduit resurecţia unui evantai de valori religioase pe care naţionalismul le ţinuse de-o parte. Pentru adepţii sionismului religios (fundamentalismul evreiesc), armata statului sionist laic fusese, fără să ştie şi închipuindu-şi că urmăreşte obiective pur militare, executanta unui plan divin.

La un pas de un nou război mondial !

La **6 octombrie 1973**, teritoriile cucerite de Israel sunt atacate prin surprindere, din două părţi: **armata egipteană** traversează canalul de Suez, respinge apărarea israeliană pe linia Bar-Lev şi pătrunde în Sinaiul ocupat. În Golan, **armata siriană** realizează acelaşi lucru. Evreii tocmai sărbătoreau Yom Kippur-ul şi Israelul are nevoie de ceva timp pentru a reacţiona. Deşi rănit în orgoliul său, contra-ofensiva israeliană reprezintă un nou succes: trupele nu-şi opresc înaintarea decât **la 101 kilometri de Cairo**. Şi aceasta, la presiunile exercitate de marile puteri occidentale, aflate, culmea, în alianţă cu Israelul. În acest context, **în februarie 1974, ia naştere mişcarea GUSH EMUNIM**, care va elabora o concepţie asupra Israelului viitor: substituie noţiunea de stat al Israelului cu cel de Pământ al Israelului (Eretz Yisrael), deşi depăşeşte concepţia sionismului laic.

În concepţia acestei mişcări, s-a încheiat, pentru eternitate, un pact între Dumnezeu şi Poporul Ales, în virtutea căruia încheierea oricărei păci sau pact ori tratat este fără valoare, pentru că e încheiat de neevrei. Pe acest temei, **se opune oricărei încercări de a ceda fie chiar şi un milimetru din acest inalienabil Pământ al Israelului** (Eretz Israel). Iar pentru a-şi atinge scopul, mişcarea GUSH EMUNIM va declanşa **o politică voluntaristă** care se materializează prin implementarea de colonii în teritoriile ocupate. În felul acesta, ea face **presiuni directe asupra puterii politice**, spre a o constrânge să ducă o politică de "redutizare de sus", a cărei manifestare constă în **imediata anexare a teritoriilor ocupate,** iar **ţelul final - transformarea Israelului într-un stat guvernat de Halakha (Legea evreiască), ce va duce treptat la Mântuire.**

Implicându-se în politică (deşi nu se consideră un partid politic propriu-zis şi nici măcar o organizaţie structurală, cu activişti înregistraţi), mişcarea GUSH EMUNIM reprezintă **facţiunea cea mai radicală**. Reuşeşte să determine alegerea în Knesset a unora dintre conducătorii săi, pe listele partidelor cu o ideologie apropiată. Dar obiectivul său, proclamat de la început, este acela de a instaura deplina suveranitate israeliană pe întregul cuprins al Pământului Israelului (Eretz Yisrael). Aceasta înseamnă, în primul rând, **opoziţie faţă de orice retragere din teritoriile ocupate**. Mai mult, colonizarea în continuare a acestor teritorii, spre a asigura *"perenitatea dominaţiei evreieşti"*.

Şi nu este lipsit de importanţă să subliniez că aceasta mişcare şi-a făcut apariţia pe scena politică într-un moment de derută a societăţii israeliene: datorită ofensivei arabe din octombrie 1973 şi luarea prin surprindere a poporului evreu,

elitele politice laburiste de la putere şi-au pierdut legitimitatea care le susţineau încă din 1948. Iar guvernul părea a-şi fi pierdut capacitatea de iniţiativă şi era, în acelaşi timp, obiectul unor puternice presiuni internaţionale, ce urmăreau a-l determina să facă anumite concesii teritoriale.

Îndată ce a ajuns la putere, primul-ministru **Menahem Begin** a declarat solemn, chiar pe locul implantărilor Gush: *"Vom avea multe alte Elon Moreh"*, conferind, în felul acesta, legitimitate statală politicii de implementare.

Dar buna înţelegere dintre Gush şi Menahem Begin nu avea să dureze. În toamna anului 1977, Sadat efectuează vizita sa istorică la Ierusalim. Urmează acordurile de la Camp David, apoi **tratatul de pace din 1979**, toate considerate de militanţii mişcării GUSH EMUNIM ca o capitulare în faţa goyimilor.

Ca urmare a tratatului încheiat cu Egiptul şi a retragerii israeliene din Sinai, grupările ultranaţionaliste radicale şi mişcarea GUSH EMUNIM participă la *"Mişcarea pentru stoparea retragerii din Sinai"*. Aceştia iniţiază **şi un proiect de dinamitare a moscheelor situate pe esplanada Templului de la Ierusalim**, care însă nu a fost pus în practică. După opinia unor experţi de la *Harvard Center for International Affairs*, **dacă dinamitarea moscheelor ar fi fost dusă până la capăt, s-ar fi declanşat al treilea război mondial.**

Grupările ultranaţionaliste radicale vedeau în semnarea tratatului de pace de la Cairo şi retrocedarea Sinaiului o rupere a unei părţi din Pământul Făgăduinţei promis Poporului Ales. Şi atunci, nu trebuia oare împiedicată, prin orice preţ, semnarea tratatului? **Gideon Ara**, universitar israelian, desăvârşit cunoscător al mişcării GUSH din chiar interiorul ei, vorbind despre proiectul de dinamitare a moscheelor arăta: *"Căpeteniile **underground**-ului socoteau că dinamitarea «abominaţiei» (Moscheea din Stâncă şi moscheea Al Aqsa) ar împinge sute de milioane de musulmani la Jihad, fapt ce **ar incendia întreaga omenire, aruncând-o într-o ultimă confruntare**. Vedeau în aceasta din urmă confruntarea războiului dintre Gog şi Magog, cu toate implicaţiile sale cosmice. **Victoria Israelului la sfârşitul acestei probe a focului, atât de îndelung aşteptate, ar putea pregăti calea venirii lui Mesia".***

Semnele unei... morţi anunţate

În prezent, a crescut ponderea în parlamentul israelian a partidelor politice reprezentând pe cei numiţi în ebraică *HAREDIM* (literal – *"tremurători"* sau *"cei ce se tem de Dumnezeu"*). Ele au o componenţă indispensabilă oricărei coaliţii guvernamentale şi obligă pe celelalte partide să le plătească acum sprijinul. **Cele două mari coaliţii,** cea de stânga - sub conducerea laburiştilor - şi cea de dreapta - sub conducerea Likud-ului -, **nu au majoritate absolută pentru a guverna. Ca urmare, caută sprijinul partidelor haredim**. Iar acestea, fără a recunoaşte legitimitatea statului sionist Israel, îşi negociază sprijinul la preţul cel mai ridicat cu putinţă. Cum ar fi: substanţiale angajamente ale guvernului, care să le îngăduie să-şi consolideze influenţa asupra maselor mereu crescânde ale

adepților lor, multiple subvenții pentru instituțiile lor de învățământ religios, o politică a locuințelor în favoarea "locatarilor credincioşi" etc.

Se pare că divergențele cu ocazia retrocedării de către Israel a unor teritorii se vor accentua: între evrei şi arabi pe de o parte, şi între "fundamentalişti" şi laici, pe plan intern, pe de altă parte. Câteva exemple:

- În **martie 1994**, într-o serie de aşezări evreieşti din Cisiordania ocupată a fost **difuzat**, de persoane rămase neidentificate, afirmă surse ale poliției israeliene, **un pseudo-certificat de deces pe numele primului ministru Yitzak Rabin.** Certificatul menționa, drept cauză a decesului, sinuciderea, şi purta înscris pe el cuvintele: *"Poziția cercurilor israeliene ostile oricăror concesii față de arabi în cadrul procesului de pace este ilustrată de declarația lui Noam Federman: «Sunt total de acord cu mesajul conținut în foaie, pentru că politica domnului Rabin este de sinucidere»".* Şi consider că nu este lipsit de interes ca cititorii să afle că Noam Federman a fost purtătorul de cuvânt al mişcării rasiste antiarabe Kach, declarată ilegală în februarie 1995.

- **În legătură cu încheierea tratatului de pace cu Siria, în cabinetul israelian există mari divergențe**. Când şeful de Stat Major israelian, generalul **Ehud Barak**, a declarat la Washington, că: *"din punct de vedere militar este preferabil ca Israelul să rămână pe Platoul Golan, chiar în cazul păcii cu Siria"*, ministrul israelian de Externe de atunci, **Shimon Peres,** a ripostat că pacea cu Siria este posibilă numai o dată cu retragerea de pe platoul Golan. Pe de altă parte, Siria cere Israelului să se angajeze într-o retragere totală din Golan înainte de a vorbi de pace. În schimb, Israelul cere Damascului să se angajeze la semnarea unui acord privind un schimb de ambasadori, înainte de a vorbi de retragerea din Golan.

- **La începutul anului 1995, sute de palestinieni au cerut integriştilor să-l "ucidă" pe liderul Organizației pentru Eliberarea Palestinei (OEP).** Agențiile AFP şi EFE au transmis că sloganuri în acest sens au fost scandate în timpul unei manifestări, desfăşurate într-o tabără de refugiați din sudul Libanului, ca urmare a ciocnirilor violente inter-palestiniene din fâşia Gaza. Televiziunea italiană relata că mişcarea integristă Hamas a afirmat că autoritățile palestiniene conduse de Arafat sunt "ilegitime". Purtătorul de cuvânt al Hamas, **Choche**, a afirmat că *"Arafat nu este decât un simplu executant al ordinelor lui Rabin".*

- La începutul anului **1995,** a apărut cartea *"Ruta Oslo"*, scrisă de Abu Mazen, unul dintre principalii negociatori palestinieni ai acordurilor de la Oslo. Acesta susține că trimisul special al lui Rabin, Ephraim Shen, a cerut liderilor OEP să favorizeze, discret, votul arabilor israelieni în favoarea Partidului Muncii. Ca urmare, în Israel, s-a declanşat un mare scandal politic între Partidul Muncii, condus de premierul de atunci Yitzhak Rabin şi Partidul Likud al ex-premierului Yitzhak Shamir.

Asasinul era pregătit de... Shin Beth

În contextul situației prezentate - situație cunoscută, nu numai în Israel ci şi în cancelariile Marilor Puteri şi în cercurile serviciilor secrete ale acestora - **apare de neînțeles faptul că Shin Beth nu luase măsuri de protecție dintre cele mai**

drastice pentru a-l proteja pe primul-ministru. Este de neconceput ca un atentator având asupra lui - în buzunar - un pistol să se apropie de o "ţintă" protejată de *"cea mai eficace poliţie antiteroristă din lume"* şi să tragă asupra ei trei gloanţe. Nu se pot admite scuze de genul: **Yigal Amir a fost format, pregătit chiar de Shin Beth** (a fost gardian la Ambasada Israelului din Riga). **Este de neînţeles cum acest asasin s-a plimbat printre maşinile oficiale, în văzul agenţilor de securitate, chiar lângă tribuna oficială.** Şi, la **ora 21.25**, pe data de **4 noiembrie 1995**, când Yitzhak Rabin coboară de la tribună, lui Amir nu-i rămâne decât să facă un singur gest: să întindă mâna şi să înfigă **trei gloanţe "dum-dum"** în spatele celui care a strâns mâna lui Arafat, pecetluind pacea.

De asemenea, **este inexplicabil cum membrii *"Grupului Eyal"* nu figurau pe listele de suspecţi ale poliţiei şi serviciilor secrete.** Mai ales că aveau destule motive în acest sens. În momentul ratificării acordurilor de la Oslo II, aceştia au luat cu asalt casa deputatului **Alex Goldfabe**, pentru a-l împiedica să voteze pacea. Deci, un motiv pentru a fi arestaţi sau măcar trecuţi pe lista suspecţilor. **Mai târziu, Shin Beth ignoră informaţia unui ziarist de la postul de radio israelian care a reuşit să se infiltreze în grupul *"Eyal"*.** Ei nu puteau concepe existenţa unui inamic "din interior" (adică nu puteau concepe ca un evreu să omoare alt evreu).

Apoi, atunci când poliţia primeşte o informaţie "caldă" pe care o transmite Shin Beth-ului, afacerea este clasată, *"informaţia fiind prea nesigură pentru a fi exploatată"*. Era vorba de **Shiomi Haveli**, militar în rezervă, militant de extremă dreapta, care **află de la logodnică că *"Yigal Amir îl va ucide pe Rabin"*.** Pentru a transmite informaţia poliţiei inventează o legendă: *"Eram în toaletă, când am surprins conversaţia unui tânăr evreu iemenit, micuţ, slăbuţ. Mi-am dat seama că este student la Barllan, că avea o armă şi că urmează să-l asasineze pe Rabin"*.

După cum am specificat, **informaţia care a ajuns la Shin Beth a fost ignorată.** Arestat ulterior, militarul în rezervă va declara: *"Nu-l puteam denunţa direct pe Yigal, căci un trădător merită moartea"*.

Pentru obţinerea de informaţii, legea israeliană autorizează maltratarea celor arestaţi, suspectaţi de terorism. Şi, în urma interogării lui Haggai Amir, fratele lui Yigal - cel care l-a asasinat pe Rabin - organele Shin Beth-ului află lucruri stupefiante. Printre altele că, **din august 1993** - când Rabin şi Arafat au semnat acordul de pace de la Oslo - şi până la asasinarea primului, **acesta fusese de 8 (opt) ori ţinta asasinilor din grupul *"Eyal"*.** Interogat, fratele lui Yigal a mărturisit totul.

La vremea respectivă, pe marginea acestui act terorist s-au făcut nenumărate supoziţii. Nu mi-am propus să le reiau. Am căutat să prezint cititorilor un aspect mai puţin cunoscut, şi care nu a fost mediatizat: contextul în care el s-a produs.

Capitolul XIV

ALGERIA – O ŢARĂ DE RISC MAXIM

Patru asasini în acţiune

Alger. Sâmbătă, 24 decembrie 1995, la ora **10.00 GMT (11, ora locală)**, pe **aeroportul Boummediene**, cu 15 minute înainte de decolare, de **aeronava Airbus A 300** a companiei franceze **Air-France**, se apropie un grup de patru persoane. Sunt îmbrăcaţi în uniformele specifice lucrătorilor de la sol. Sub pretextul că trebuie facă o nouă verificare a paşapoartelor pasagerilor urcă pe scara mobilă. Poliţistul algerian de la uşa avionului se uită la ei, dar... când aceştia ajung în dreptul lui, doi îl imobilizează pe loc, iar un al treilea **îl omoară imediat, cu două gloanţe trase cu sânge rece în cap**. În mâinile celor **patru bărbaţi** apar pistoale mitralieră. Pătrund în aeronavă iar pasagerii îi privesc cu groază. Unul dintre cei patru rămâne în uşa avionului, doi îndreaptă ameninţător armele asupra pasagerilor, ordonând ca nimeni să nu mişte, iar al patrulea se îndreaptă în fugă spre cabina piloţilor. **Avionul este imobilizat la sol, la circa 300 metri de clădirea aeroportului,** aripa care adăpostea sala de aşteptare. În realitate, **cei patru aparţineau Grupului Islamic Armat (GIA),** una din mişcările islamice cele mai radicale din Alger. Este organizaţia fundamentalistă care se declară *"împotriva oricărui dialog cu junta tiranică militară şi împotriva reconcilierii de orice fel cu reprezentanţii guvernului"*. Cei patru aparţineau comando-ului autointitulat *"Cei ce semnează cu sânge"* sau *"Braţul înarmat al lui Allah"*, conduşi fiind de **Abdallah Yahia**, *"un indivíd de o cruzime extremă"*, după cum îl caracterizează Abderahmane Neziane Cherif, ministrul de Interne algerian. El locuia în **cartierul Eucalyptos**, la marginea Algerului, cartier cunoscut pentru localurile sale în care s-au pus la cale cele mai multe asasinate. La bordul avionului **sunt luaţi ostatici 227 de pasageri şi 12 membri ai echipajului.** Ei trebuiau să decoleze la ora 10.15 GMT (11.15 - ora locală) - în continuare voi specifica ora producerii evenimentelor raportate doar la ora locală - şi să aterizeze pe aeroportul Orly, din Paris, la ora 13.25.

Pentru specialiştii în domeniul terorismului contemporan acest act terorist nu a constituit o surpriză. De mai mulţi ani, Algeria era considerată o ţară nesigură, una din ţările cele mai vizate de atacurile fundamentaliştilor islamici. Acestora le-au căzut victime mii de poliţişti şi militari, sute de intelectuali liberali şi chiar preşedintele statului. **Algeria era măcinată de un adevărat război civil soldat cu moartea a peste 25.000 de persoane.** Cu toate acestea, autorităţile algeriene nu erau preocupate în mod deosebit de securitatea instalaţiilor portuare, a aeroporturilor sau a obiectivelor ori locurilor predispuse a deveni ţinta unor atacuri teroriste.

Franţa devenise ţinta nr.1 a mişcării integriste algeriene de când a început să susţină partidul de guvernământ algerian împotriva opoziţiei fundamentaliste.

Organele aeroportuare anulează toate zborurile, clădirea aerogării este evacuată şi sunt anunţate autorităţile algeriene şi franceze. Concomitent, încep tratativele cu teroriştii, în urma cărora, **la ora 15, sunt eliberaţi 19 ostatici**: 10 femei, 4 copii şi un bărbat. **La ora 19.30, teroriştii mai eliberează un adolescent**. Brusc, fără nici un motiv, tratativele intră în impas. **La ora 20, teroriştii execută un ostatic**: pe Bui Jiang To, un diplomat vietnamez, consilier comercial al Ambasadei nord-vietnameze din Alger, în vârsta de 45 ani. Terminându-şi misiunea la post în "ţara infernului", acesta se înapoia în ţară. **Corpurile celor doi (şi al poliţistului ucis) sunt aruncate pe pistă, lângă roţile avionului.** Coşmarul a început atât pentru ostatici, cât şi pentru autorităţile algeriene şi franceze. Teroriştii au demonstrat că nu sunt porniţi pe joacă.

La nivel guvernamental, la Paris se desfăşoară o activitate febrilă. Se constituie "Comisia de criză", iar **premierul Edouard Balladur**, aflat cu familia la odihnă la Chamonix, se înapoiază în capitală. Luând legătura cu omologul său algerian, declară că *"vor fi luate toate măsurile pentru a-i ajuta pe ostatici"*. Autorităţile franceze se simt obligate sa intervină, deoarece, pe lângă faptul că aeronava aparţinea Franţei, **printre ostatici erau şi 40 de cetăţeni francezi.**

Acţiunile şefului comando-ului sunt imprevizibile. În urma unor scurte negocieri, acesta **mai eliberează 63 de ostatici: numai femei şi copii.**

Duminică, la ora 8.15, şeful teroriştilor cere autorităţilor franceze să-i elibereze pe Abassi Madoni şi Ali Belhadji, doi dintre conducătorii Frontului Islamic al Salvării, deţinuţi în închisorile din Algeria. Încep alte tratative, fără nici un rezultat. Teroriştii îşi pierd răbdarea şi, la **ora 21.31**, deschid una din uşile avionului şi trag o rafală spre clădirea aeroportului, după care **mai execută un ostatic**. De data aceasta un francez: pe **Yannick Beugnet**, unul din bucătarii Ambasadei franceze în Algeria. Această nouă execuţie pune capăt răbdării premierului francez care, spre miezul nopţii, transmite guvernului algerian că *"Franţa doreşte ca avionul să aterizeze pe teritoriul francez imediat, cu toţi pasagerii"*. Ca urmare, Algerul îşi dă acordul şi, **luni, la ora 2, avionul decolează, iar la ora 3.33 aterizează pe aeroportul Marigane din Marsilia**. Teroriştii considerau ca o simplă escală tehnică Marsilia, intenţionând să-şi continue zborul spre Paris. După aterizare, **ei cer ca avionul să fie alimentat, cerere refuzată de autorităţile aeroportuare.** Contactul între autorităţile franceze şi terorişti este întrerupt.

La filmare, 4 morţi şi 25 de răniţi...

Autorităţile franceze nu sunt dispuse să cedeze pretenţiilor emise de teroriştii. Pentru început, suspendă temporar legăturile maritime şi aeriene cu Algeria. **Premierul Edouard Balladur este iniţiatorul acţiunii pentru salvarea ostaticilor şi anihilarea teroriştilor.** Încă de la începutul declanşării crizei, a dispus alerta unităţii antiteroriste **GIGN** (Groupe d'Interventions de la Geandarmerie Nationale - Grupul de Intervenţie al Jandarmeriei Naţionale), unitate necunoscută

opiniei publice. După aterizarea avionului capturat de teroriști, un Airbus identic cu acesta având la bord luptătorii antiteroriști, aterizează pe același aeroport (Marsilia), la o depărtare care să nu trezească suspiciunile teroriștilor.

Această unitate a fost **creată în 1974**, iar în urma unor antrenamente dure, luptătorii ei au devenit specialiști în bătălia contra terorismului și a terorii brutale. Pregătirea lor este continuă și dispun de cel mai modern armament și cele mai rapide mijloace de deplasare. Deși unitatea își are sediul în regiunea pariziană, **în maximum 100 de minute, aceștI luptători pot acționa în oricare punct de pe teritoriul național. Timp de 20 ani, au acționat într-un anonimat total,** fiind necunoscuți de marele public și chiar de unele organisme guvernamentale. În acest timp, au participat la mai multe acțiuni contra unor grupări teroriste, **eliberând 350 de ostatici și operând peste 550 de arestări.** Acum, au primit ordinul să acționeze pe aeroportul din Marsilia. **Comandantul lor, maiorul Denis Favier,** în vârstă de **35 ani** (atunci), ocupa această funcție din 1992, fiind un strălucit absolvent al Academiei Militare de la Saint-Cyr.

La **ora 9.50,** teroriștii lansează un **ultimatum pentru ora 10.00**: cer realimentarea avionului și permisiunea de decolare. În caz contrar, vor executa alți ostatici. Însă, fără nici un motiv clar, **la ora 10.30, renunță la ultimatum**. În această situație, autoritățile franceze reîncep negocierile, cerând eliberarea tuturor ostaticilor. **Teroriștii cer să se organizeze o conferință de presă internațională, pe care autoritățile franceze o acceptă pentru ora 13:00.** În jurul orei **12.30,** pirații aerului **mai eliberează doi ostatici.** Autoritățile franceze își dau seama că aceștia încep să cedeze. Întrerup legătura radio cu ei, iar prefectul regiunii Marsilia dispune evacuarea aeroportului, inclusiv a reprezentanților mass-media.

Planul de intervenție al luptătorilor antiteroriști este elaborat. Teroriștii deschid, se pare, fără motiv, focul asupra turnului de control și dirijare a circulației aeriene iar, la ordinul lui Yahia, echipajul aduce avionul până în apropierea aeroportului.

La ora 17.15, luptătorii antiteroriști declanșează atacul. Trăgătorii de elită **ucid pe loc doi teroriști,** iar în partea din față avionului este simulată o diversiune. Ușile avionului sunt aruncate în aer, iar prin cea din față sunt aruncate grenade de consternare. Avangarda luptătorilor pătrunde în avion și este **ucis al treilea terorist.** Toboganele pneumatice din stânga-față și dreapta-spate sunt acționate și ostaticii încep să părăsească aeronava, fiind recuperați pe pistă de alți luptători. Unul dintre piloți a sărit pe geamul din cabina de comandă direct pe pistă. Timp de **10 minute**, în interiorul avionului are loc **un intens schimb de focuri** între ultimul terorist și luptătorii care au pătruns înăuntru. Până la urmă și acesta este ucis. **În schimbul de focuri au fost răniți 13 pasageri, 9 luptători antiteroriști și 3 membri ai echipajului.** Aceasta a dovedit **o oarecare ineficiență** a trăgătorilor antiteroriști, o oarecare ezitare. După pătrunderea în avion, nu mai aveau de doborât decât două ținte. Dar... datorită prezenței cameramanilor, **în premieră mondială, atacul antiteroriștilor francezi a fost prezentat pe principalele canale de televiziune din lume.**

Prefectul regiunii Marsilia nu permite reprezentanților mass-media să ia legătura cu ostaticii eliberați, care sunt încă sub impactul rezultat în urma inter-venției luptătorilor antiteroriști și stresului suferit timp de 50 ore. Circa 50 de ambulanțe năvălesc pe pistă și se organizează un centru de triere a celor răniți și șocați.

Final negru: 4 preoți asasinați "la schimb"...

La 24 de ore după eliberarea ostaticilor şi uciderea celor patru terorişti, **patru preoți catolici au fost asasinați într-un prezbiteriu din Alger de un comando format din 6 terorişti.** Potrivit martorilor oculari, pentru a pătrunde în incinta prezbiteriului situat într-un cartier liniştit din oraşul Tizi Ouzou, cei 6, înarmați cu pistoale mitralieră kalaşnikov, **s-au dat drept polițiști**. Acest act terorist **a fost revendicat de Grupul Islamic Armat,** ca *"o măsura de represalii după moartea celor 4 camarazi"*. Într-un comunicat publicat în cotidianul "Al-Hayat", care apare la Londra şi este difuzat şi la Beirut, **conducătorul GIA - Abou Abed Al Rabman Amin a afirmat că oamenii săi *"vor continua exterminarea creştinilor care poartă crucea..."***

Urmările se cunosc. Datorită nenumăratelor atentate, inclusiv împotriva europenilor care lucrează în Algeria, dar şi a turiştilor care se încumetă să o viziteze, Algeria este cotată ca una din țările de risc maxim .

Capitolul XV

RECEPȚIE CU... TERORIȘTI LA LIMA

Un act terorist previzibil

Înainte da a trece la prezentarea acestui act terorist, am cugetat foarte mult şi asta din mai multe considerente. **Acțiunea de la Lima (Peru) reprezintă**, contrar părerii multora, **cel mai senzațional act terorist comis prin ocuparea reşedinței unui diplomat cu luare de ostatici.** Printre aceştia, s-au aflat nume sonore pe scena politică peruană: lideri de partid, parlamentari şi foşti miniştri, rude ale preşedintelui Alberto Fujimori, ambasadori ori diplomați din zeci de țări acredidați la Lima. Datorită acestui fapt, el a fost **intens mediatizat** de mass-media scrisă şi audiovizuală din întreaga lume. Persoane mai mult sau mai puțin avizate (inclusiv din România) i-au făcut radiografia oră de oră, zi de zi. **Guvernele peruane şi japoneze, implicate direct, nu au cedat pretențiilor emise de teroriști. Şi bine au făcut.** Nedumerirea mea a pornit de la **neputința autorităților peruane de a rezolva criza ostaticilor. O puteau face din prima zi, acționând în forță,** dacă aveau luptători antiteroriști pregătiți anume pentru rezolvarea unor asemenea cazuri. Puteau apela la adevărați profesioniști din alte țări, care au rezolvat, prin intervențiile lor curajoase şi spectaculoase, acte mult mai complexe. Privitor la acest act terorist, părerile analiştilor şi ale profesioniştilor au fost împărțite. Dar **nicăieri**, şi aceasta spre nedumerirea noastră principală, pentru care ne-am hotărât să prezentăm acest caz, **nu am întâlnit o analiză a situației care a generat producerea actului respectiv.** Din cauză că, şi în țara noastră a fost intens mediatizată, nu vom insista asupra lui. Ne vom axa pe situația social-economică din Peru, care a generat producerea lui. Poate vom fi acuzați de cinism dar aceasta este realitatea. **Cauzele producerii lui sunt specifice pentru multe state**. După umila noastră părere, acest act terorist trebuia să se producă. Dacă nu atunci, altă dată şi în alt loc din Peru. **El este rezultatul mişcării de gherilă care macină societatea peruană de câțiva ani buni. Mişcare ce, la rândul ei, se datorează sărăciei în care se zbate poporul şi inegalităților din societatea peruană.** Prin aceasta, nu vrem să fim greşit înțeleşi: nu ridicăm în slăvi asemenea acțiuni şi suntem în total dezacord cu ele. Dar în situația pe care o vom prezenta în continuare, actele teroriste sunt **inevitabile**. O dată şi o dată, ele se produc...

Peru are o populație de **24 milioane de locuitori**, circa 90% fiind concentrați în regiunile de coastă şi în Sierra, fiind formată din amerindieni (urmaşii incaşilor): 49% metişi, 33% creoli, 12% negri şi mulatri. Până la producerea acestui act terorist, Peru a cunoscut **o perioadă de instabilitate politică (4 lovituri de stat) şi o puternică influență a militarilor (din cei 10 preşedinți, 7 au fost generali).** La 3 august 1968, puterea este preluată de un guvern revoluționar al forțelor armate, condus **de Juan Velasco Alvarado,** care întreprinde o serie de reforme economice şi sociale. La 30 august 1975, îi succede **generalul Morales Bermudez**, care îi continuă programul şi lansează ***"Planul Tupac Amaru"*** (după numele unui celebru

şef de trib). Dar, **din 1977**, începe **o perioadă de recesiune** şi o scădere a exporturilor, ceea ce conduce la creşterea datoriei externe şi la adoptarea unor **măsuri de austeritate, întâmpinate cu revoltă de majoritatea populaţiei.** Aceasta continuă şi în anii următori iar sărăcia cuprinde un număr tot mai mare de oameni. Diferenţele şi **inegalităţile** dintre o mână de oameni bogaţi şi marea majoritate a populaţiei se accentuează. Când **Alberto Fujimori** preia conducerea statului, situaţia este dezastruoasă. **În cei şase ani de guvernare, până la comiterea actului terorist, nu a întreprins nici o reformă în sprijinul populaţiei şi nu a abordat problema sărăciei.** Mai mult, a determinat guvernul să iniţieze reforme economice radicale, care, este adevărat, au readus Peru în comunitatea financiară mondială, scoţând economia din haos. Dar, **cerinţele impuse de Fondul Monetar Internaţional şi alte organisme internaţionale au fost atât de drastice, încât au lovit din nou în populaţia săracă.** Nici o reformă nu a avut impact asupra sărăciei. Salariile au rămas foarte mici, iar şomajul în creştere.

Conform statisticilor puse la dispoziţie de guvern - contestate de grupările sociale, mai puţin de cei bogaţi - **peste 47% din populaţie era afectată de sărăcie, iar aproximativ 19% trăia la limita sărăciei.** În **Lima**, locuiesc cel puţin **6 milioane** de oameni. Dintre aceştia, **aproape jumătate trăiesc în bidonville-uri, în jurul capitalei, în condiţii mizere.** Apa lipseşte aproape în totalitate. Grămezile de gunoaie de la marginea Limei sunt scormonite de mii de oameni în căutare de hrană, iar pe străzile metropolei cerşetorii fac parte din peisajul cotidian. Copiii străzii, cu miile.. Aceeaşi situaţie se întâlneşte şi în principalele oraşe: Trujilo, Arequipa, Gallao, Chiclayo, Piuro şi Cuzeo.

Cea mai dramatică situaţie se întâlneşte, însă, în provinciile din junglă, în special în provincia Gallao **şi pe platourile înalte**, unde amerindienii şi ţăranii peruani trăiesc în comunităţi izolate, la limita subzistenţei. Nimeni nu se interesează de ei, sunt **complet izolaţi de civilizaţie şi analfabeţi.** Un diplomat occidental, acreditat la Lima, spunea: *"Atunci când călătoreşti în provincie este ca o întoarcere într-un secol trecut. Nu ştiu cum pot trăi aşa, complet uitaţi - o viaţă foarte, foarte grea. E imposibil, cineva nu va tolera asta şi va exista o revoltă".*

Iar **sociologul Guillerom Rochubru,** de la Universitatea Catolică din Lima referindu-se la starea de sărăcie a populaţiei, spunea: *"Este un element important, printre numeroşii factori care duc la crearea unei mişcări revoluţionare".*

Peru – război de gherilă şi... recepţii

Şi, amândoi au avut dreptate. Nemulţumirile maselor s-au concretizat în **războiul de gherilă, ce îşi are începuturile în anul 1980**, iar de atunci a fost dus continuu. Au luat naştere organizaţii revoluţionare, între care cele mai cunoscute sunt: gruparea maoistă ***Sendero Luminoso*** (Aleea Luminoasă) şi Mişcarea Revoluţionară ***Tupac Amaru*** (MRTA), o organizaţie, de gherilă comunistă pro-cubaneză. Însă, pe parcurs, prin modul lor de acţiune, acestea **au devenit organizaţii teroriste** cu ramificaţii în Bolivia, Ecuador şi Columbia.

Mişcarea Revoluţionară Tupac Amaru (**MRTA**) **a fost fondată la 1 martie 1982**, condusă fiind de Victor Polay Campos. În **1992**, preşedintele **Fujimori**, reuşind să-i aresteze liderii, **decapitează cele două organizaţii.** Victor Campos este arestat şi condamnat la închisoare pe viaţă. Alţi 300 de "camarazi" ai săi sunt arestaţi, fiind condamnaţi la ani grei de închisoare. Locul liderului a fost luat de **Nestor Fortunato Cerpa Cartolini, alias *"tovarăşul Evaristo"*,** născut la 11 august 1953. În 1979, s-a făcut "remarcat" conducând un **atac armat asupra unei fabrici** (ce-o fi avut cu ea ?), atac soldat cu numeroase victime. Atunci, în schimbul de focuri cu poliţia, a fost capturat, condamnat şi a executat o pedeapsă de **11 luni închisoare**!!! Eliberat, a mai condus câteva acte teroriste, fiind condamnat în contumacie de şapte ori. Din 1990, conduce Coloana Nord-Est a organizaţiei, care numără câteva sute de membri.

Datorită intervenţiilor hotărâte ale Poliţiei şi ale altor organe, cele două organizaţii "se dau la fund", pentru ca, **la începutul anului 1996, să-şi facă din nou apariţia.**

Mai trebuie făcută o precizare. În timp ce situaţia social-politică din Peru era cea descrisă mai sus, pe scurt, **în Capitală se ţineau lanţ recepţiile, dineurile şi mesele festive**, prilejuite de diferite aniversări, mai mult sau mai puţin importante. Luxul era exorbitant, risipa de alimente prilejuite de toate acestea sfidând un popor întreg.

La ambasada Japoniei, chelnerii erau teroriştI !

Marţi, 17 decembrie 1996, la ora 20.35 (miercuri dimineaţa, ora 3.35, ora Bucureştiului), **reşedinţa din Lima a ambasadorului Japoniei**, situată în cartierul rezidenţial San Isidoro, **a fost ţinta celui mai senzaţional act terorist cu luare de ostatici**. În timpul recepţiei organizate de **ambasadorul Amrihisa Aoki, în cinstea Zilei Naţionale a Japoniei** (ziua de naştere a împăratului Akihito), un comando format din **27 membri** ai Organizaţiei Tupac Amaru, a luat cu asalt reşedinţa ambasadorului. Toţi invitaţii la recepţie, cu excepţia unuia care a reuşit să fugă printr-o fereastră a unei băi, în număr de **420** (conform ziarului peruan *"La Republica"*, era vorba de **458**) au fost **luaţi ostatici**. Între aceştia se aflau **nume sonore pe scena politică peruană**: Carlos Hermoza Maya - ministrul Justiţiei, Francisco Tudela - ministrul Afacerilor Externe, Roberto Munante - ministrul Agriculturii, generali, consilieri guvernamentali şi zeci de diplomaţi acreditaţi la Lima. Alături de aceştia se afla **şi mama preşedintelui Fujimori**, Matsue Fujimori de Fujimori **şi sora acestuia** - Juana Fujimori. **Acţiunea a fost condusă de însuşi Nestor Serpa Cartolini, acţionând mână în mână cu chelnerii ce urmau să servească invitaţii la recepţie,** câţiva dintre aceştia făcând parte chiar din gruparea Tupac Amaru.

Tupac Amaru avea "ură" pe... F.M.I.

După comiterea actului terorist, **pentru a-şi atrage simpatia şi sprijinul populaţiei, teroriştii au acţionat în două direcţii:**

- au pus la dispoziția ambasadorului Japoniei o frecvență de radio, pentru a se adresa autorităților; în felul acesta, știau că revendicările lor vor fi ascultate de Guvern, dar și de populație;

- în schimbul eliberării ostaticilor, pe lângă eliberarea tuturor militanților MRTA aflați în închisori, ei au mai cerut autorităților **abolirea politicii neoliberale și a principiilor economice cuprinse în acordul cu Fondul Monetar Internațional și reevaluarea drepturilor sindicale.**

Au pretins că acționează în numele populației sărace din țară: *"MRTA s-a născut în țară spre a lupta pentru problemele care au determinat marginalizarea marii majorități a peruanilor, mai ales în perioada guvernării Fujimori, care a înrăutățit și a sporit sărăcia în mod dramatic în Peru"*, s-a arătat într-o declarație citită cu ocazia eliberării ultimului lot de ostatici.

Teroriști cu "un comportament ireproșabil"

Părerile privind acest act terorist au fost împărțite. În timp ce guvernul peruan și mulți șefi de state i-au calificat, încă de la început, drept teroriști, iar majoritatea opiniei publice nefiind de acord cu astfel de practici violente, o mare parte a analiștilor din domeniul economic și politic au fost de altă părere. Chiar **modul în care teroriștii s-au comportat față de ostatici este elocvent.** În acest sens, îl citățm pe însărcinatul cu afaceri ad-interim al României în Peru, **Octavian Filip**, care a fost ținut ostatic mai bine de cinci zile: *"În mod surprinzător, aș putea să spun, **tratamentul** care ne-a fost acordat de membrii grupului a fost **ireproșabil**. Nici unul din cei prezenți nu a fost agresat, maltratat verbal și **ni s-a acordat o atenție cu totul deosebită**. De fapt, din primele momente în care au pătruns în incinta reședinței, membrii grupului au declarat că vor garanta viața tuturor celor prezenți, în condițiile în care nici unul nu va efectua, ca să spun așa, o mișcare greșită și au respectat promisiunea asumată, iar **pe toată durata detenției au avut un comportament ireproșabil"**.*

Și faptul că ostaticii au fost eliberați în mai multe etape, iar femeile, între care și rudele președintelui Fujimori, au fost eliberate necondiționat, spune multe.

Însă, realitatea este că acest act a reprezentat un act terorist a fost **pregătit timp de 11 luni.** Surse din Direcția Antiteroristă (Dincote) și din Serviciul Național de Informații (SIN), citate de ziarul *"La Republica"*, susțin că **acest comando s-a pregătit și antrenat într-o tabără specială din Bolivia.**

*

O mică paranteză pe care o considerăm necesară. În momentul în care niște analfabeți ieșiți din junglă cer președintelui țării și Guvernului *"abolirea principiilor economice cuprinse în acordul cu Fondul Monetar Internațional"*, înseamnă că valorile intelectuale și politice (dacă se poate vorbi despre așa ceva) s-au răsturnat.

Dar să vedem câteva reacții ale omului de rând, citate de agenția Reuter:

- Un șofer de taxi: *"Fujimori trebuia să-și dea seama că poporul își pierde răbdarea. Am suferit mult și, totuși, n-am ajuns nicăieri. Acest act trebuie privit în contextul suferinței intolerabile a poporului. A fost o explozie așteptată. Dacă nu venea din partea lor, alții ar fi făcut-o"*.

- Un vânzător de fructe: *"În trecut, teroriştii masacrau oameni mărunţi şi nimeni nu lua o poziţie. Acum, ţin toţi bogaţii aceia captivi, iar noi (restul) nu suntem afectaţi în mod practic. Nu-i sprijin deloc dar nici nu pot să-i condamn sută la sută, deoarece au spus că fac asta pentru oameni ca mine, care nu au nici glas, nici loc în această societate".*

Glasul şi aprecierile omului de rând sunt cele mai elocvente...

CARLOS ŞACALUL- "TERORISTUL NR. 1 AL LUMII"

Am pus între ghilimele titlul acestui capitol, deoarece **Ilici Ramirez Sanchez - alias Carlos, alias Şacalul - nu a fost, nici pe departe, *"temutul terorist"*,** care a organizat şi condus personal nenumărate acte teroriste, "teroristul" vânat de toate serviciile secrete şi poliţiile din lume. **Această denumire i-a fost atribuită de unele înalte personalităţi politice din lumea arabă, iar biografia sa în acest domeniu i-a fost confecţionată şi întreţinută** de aşa-zişii cunoscători ai fenomenului terorist, analişti auto-proclamaţi prin interviurile şi lucrările lor apărute în toata mass-media occidentală. Dar mai ales de serviciile secrete ale lumii occidentale. Faţă de marii terorişti ai lumii contemporane (cititorii se vor întâlni cu aceştia într-o alta lucrare), Carlos-Şacalul a fost **un biet ucenic.** Un ***"jalnic terorist"***, aş putea spune. După ce mass-media occidentala i-a atribuit titlul de *"teroristul numărul 1 al lumii"*, conducătorii politici din lumea arabă, în special Saddam Hussein şi Arafat, folosindu-se de numele său, l-au solicitat în mai multe acţiuni. Multe dintre ele având un sfârşit jalnic. Pe parcursul acestui capitol, pentru deplina edificare a cititorului, voi fi nevoit să fac mai multe paranteze, Tocmai pentru a înţelege "personalitatea" acestui *"personaj al terorismului internaţional"*. Iar o precizare este absolut necesară. **Timp de mai bine de şase ani**, cât timp am activat în colectivul de învăţământ al fostei Unităţi Speciale de Luptă Antiteroristă (USLA), acest "jalnic terorist" **a fost în atenţia mea.** Referitor la persoana sa, am studiat nenumărate materiale din Franţa, Anglia, Germania, Elveţia, Italia ş.a., am stat de vorbă cu studenţi din zona araba care studiau în România, majoritatea dintre ei făcând parte din diferite organizaţii teroriste. Şi **am întocmit câteva documen-tare care demolau mitul acestui terorist.** Capitolul de faţă este o sinteză a tuturor acestora...

Bunicul lui Carlos era terorist

Ilici Ramirez Sanchez s-a născut la **12 octombrie 1949**, în **Venezuela**, într-o familie pe care el o descria ca aparţinând *"micii burghezii"*. A moştenit caracteristicile tradiţionale ale familiei sale, părinţii săi provenind din oraşul Michelena, statul Tachira, în apropierea frontierei cu Columbia. **Regiunea respectivă a dat ţării mai mulţi dictatori. Bunicul matern a condus câteva grupuri de guerila împotriva mai multor conducători venezueleni.** În 1899, şi-a croit drum, luptându-se, până la Caracas şi **a uzurpat puterea**. După ce o altă lovitură de stat l-a instaurat pe vicepreşedinte la putere, a condus mai multe atacuri împotriva juntei conducătoare. Când **a încercat să-l asasineze pe guvernatorul Tachirei**, a fost prins, condamnat şi a ispăşit o pedeapsa de 7 ani închisoare.

Tatăl sau, José Altagracia Ramirez Navas a fost **un avocat renumit**, succesul sau profesional conferind un nivel bun de trai familiei. **Era devotat stângii radicale şi îl considera pe Vladimir Ilici Lenin ca fiind *"cea mai importantă apariţie a secolului XX până în momentul în care omul a păşit pe Lună"*.**

În **1951**, se naşte al doilea fiu botezat **Lenin,** în **1955** o fiică, botezată **Natasha** - care a murit la trei luni - iar în **septembrie 1958** al treilea fiu, care, la sugestia lui Ilici, va fi botezat **Vladimir**. Astfel numele celui *"mai mare om din istorie"* va fi complet în familia lui José...

Cei doi fii mai mari nu au urmat nici o şcoala primară, tatal lor angajându-le profesori pentru a-i educa.

Mama lui Ilici Ramirez, Elba Maria, deşi **nu se înţelegea bine cu socrul, fiind o catolică înfocată,** nu şi-a pus niciodată problema divorţului. S-a separat de soţ printr-un mijloc original: călătoriile. Iar pentru cei trei băieţi a început o existentă nomadă. Pe **25 octombrie 1958**, cu avionul zboară în Jamaica, apoi în Mexico City, de unde pleacă în Indiile de Vest. După şase luni se reîntoarce în Caracas, de unde Ilici pleacă de data aceasta cu tatăl sau, la Bogota, apoi la Miami. Mutările repetate au rupt orice prietenie înfiripata de cei trei băieţi, iar şcolile erau mereu schimbate.

Liceul care forma "revoluţionari"

În **1961,** familia s-a reîntregit în Venezuela, condusă atunci de **preşedintele Romulo Betancourt.** Acesta suspenda frecvent toate garanţiile libertăţilor personale şi civile. Publicaţiile care criticau guvernul erau cenzurate sau suspendate. A închis Universitatea, a ordonat arestarea tuturor oponenţilor politici, a declarat ilegale mai multe partide şi a limitat prin lege libertatea de asociere şi de a demonstra. Mişcările de guerilă se ţineau lanţ. În acest climat de instabilitate naţională, **Ilici şi Lenin au fost înscrişi la liceul Fermin Toro,** un liceu mixt care îi pregătea pe elevi pentru intrarea la universitate, fiind, în acelaşi timp, **o pepinieră fertilă pentru tinerii revoluţionari.** Şcoala era în mijlocul oraşului, în apropierea scuarului O'Leary, care a devenit scena manifestaţiilor studenţeşti **(în 1969, Ilici era deja student)** în sprijinul mişcărilor de guerilă. Între aceştia şi forţele de poliţie au loc dese ciocniri. **În scurt timp, Ilici devine unul din liderii studenţilor, fiind ales şeful mişcării comuniste de tineret de la Fermin Toro.**

Pentru a nu reveni, trebuie să precizez că această perioadă, mai târziu, este prezentată de pseudo-analiştii fenomenului terorist *ca "perioadă de formare a viitorului terorist"*. Posturile de televiziune, ziarele, chiar cărţi apărute încep să-i "fabrice o aureolă de revoluţionar" tânărului Ilici Ramirez. **I s-a atribuit faptul că Partidul Comunist din Venezuela l-a trimis la Havana, în 1966, pentru un curs de pregătire specială, care a durat câteva luni. Totul, fabulaţie!**. Mărturisesc sincer, stimaţi cititori, că am cugetat foarte mult şi am căutat să-mi răspund la această întrebare: de ce **mass-media occidentală i-a fabricat o biografie falsă?** Deşi această întrebare m-a frământat mult timp, nu-mi dă pace nici când scriu aceste rânduri şi nu am găsit nici un răspuns satisfăcător*.

---

* **N.edit.: Carlos Şacalul este de origine iudaică pe linie paternă.** Tatăl său se numea **José**, adică **Joseph**, şi nu întâmplător mama sa, Elba Maria, *"catolică înfocată, nu se înţelegea bine cu socrul"*.

Pentru confirmarea originii iudaice a lui Carlos, a se vedea şi volumul *"Cucuveaua cu pene roşii"*, de Ion Costin Grigore, Editura Miracol, 1994, pag.193-195.

Rolul lui Ilici Ramirez era de a crea palestinienilor o imagine de terorişti şi pericol pentru pacea mondială şi de a estompa dreptul legitim al acestora de a avea o patrie, ocupată din 1948 de fiii lui Isra-el. În plus, se obţinea şi satanizarea URSS...

Mutarea la Londra

În realitate, spre dezamăgirea multora, această perioadă din biografia viitorului "terorist" este cu totul alta. Tatăl său, neîmpăcându-se cu genul de activități ale fiului său, având nenumărate discuții în contradictoriu cu el pe teme politice, dorind să-l știe cât mai departe de rebelii din Caracas, în **august 1966** și-a îmbarcat familia în avion cu destinația **Londra.**

Ajunși la Londra, Ilici și Lenin sunt înscriși de mama lor la **colegiul Stafford House**, în Kensington, specializat în cursuri de engleză pentru studenții străini pe o perioadă de șase ani. Aici, cei doi frați nu stau **decât un trimestru**, pentru ca, în **iunie 1967,** să fie **transferați la colegiul particular Earls Court,** din Redcliffe Square. Acum, apare o altă fabulație din biografia lui Ilici, inventată și întreținută de mass-media occidentală: KGB îl pregătea pe Carlos pentru a-l transforma într-un terorist. În fond, **el a pus pentru prima dată mâna pe o armă, și aceea de tir, la un club din Chelsea, fiind un trăgător mediocru.**

Realitatea cu pregătirea lui de către KGB este cu totul alta. Trebuie să specific că, înainte de plecarea lor din Caracas, cei doi frați s-au înscris pentru examenul de admitere la **Universitatea Patrice Lumumba din Moscova**, cerând și bursă. Însă, bursele se acordau doar membrilor de partid. Nici unul dintre ei nu era membru al Partidului Comunist din Venezuele, deoarece tatăl lor avea un principiu: una este să fii admirator al lui Marx și Lenin, și cu totul alta este să te înscrii în partidul comunist. Păstrând, însă, relații bune cu Gustavo și Eduardo Machado, membrii fondatori ai partidului comunist venezuelean, **a reușit să obțină sponsorizarea studiilor** la Universitatea Patrice Lumumba pentru cei doi băieți.

O dezvăluire terifiantă

În Anglia fiind, cei doi frați sunt anunțați că li s-a aprobat bursa. Drept urmare, renunță la studii, începând să învețe limba rusă. Și, în **septembrie 1968**, cei doi frați ajung **la Moscova.**

Din nou sunt nevoit să fac o mică paranteză. În perioada Războiului Rece, mai mulți așa-zișI "experți ai terorismului", în declarațiile și criteriile lor, au prezentat această Universitate drept *"Școala terorismului"*, *"Colegiul ucigașilor"* și alte denumiri pompoase. Unii s-au hazardat a o prezenta ca *"o uzină în care studenții din Lumea a treia sunt pregătiți pentru viitoarea revoluție mondială"*. Spre dezamăgirea acestora și a multor altora, lucrurile erau total diferite.

Universitatea a fost fondată în 1961, anul în care Patrice Lumumba, primul ministru din Congo și doi colaboratori ai săi au fost asasinați de CIA și agenții din Belgia. Deoarece, timp de peste 40 ani, asupra asasinării *"părintelui independenței congoleze»* a planat un mister total, pentru edificarea cititorului privind practicarea terorismului de stat, voi reproduce **o știre France Presse:**

*"După aproape 40 ani de la asasinarea lui Patrice Lumumba, «părintele independenței congoleze», **belgianul Gerard Soete** și-a luat în sfârșit inima în dinți*

şi s-a debarasat de un secret apăsător: într-o noapte din luna ianuarie 1961, suportând duhoarea de acid sulfuric şi cadavre sfârtecate, el a făcut să dispară trupul ucis al martirului congolez.

«Oare legislaţia mi-ar fi permis acest lucru?», se întreabă Soete astăzi, la cei ***80 ani*** *ai săi, în faţa ziariştilor AFP, care l-au abordat în grădina casei sale dintr-o zona periferică rezidenţială a oraşului belgian Bruges. «Pentru a salva milioane de oameni şi pentru a menţine calmul într-o situaţie explozivă, cred că noi am procedat bine», adaugă el, în ciuda «crizei morale» pe care se spune că a traversat-o după acea noapte-«atroce».*

La ***17 ianuarie 1961****, la şapte luni după ce Congo şi-a căpătat independenţa,* ***Patrice Lumumba,*** *primul şef de guvern al ţării independente, a fost* ***asasinat în apropiere de Elisabethville-Lubumashi de astăzi, capitala provinciei Katanga****, pe atunci secesionistă.* ***Ciuruit de gloanţe, cadavrul lui Lumumba nu a fost niciodată găsit, nici cel al lui Joseph Okito şi Maurice Mpolo, doi apropiaţi ai săi, ucişi împreună cu el.***

Potrivit versurilor oficiale, fusese vorba de o reglare de conturi între congolezi. Însă, cartea publicată recent de sociologul flamand ***Ludo De Witte,*** *intitulată* ***«Asasinarea lui Lumumba»****, răstoarnă acest «adevăr» şi asigură, prin probe, că* ***Belgia «poartă cea mai mare responsabilitate în cazul acestei crime».*** *Potrivit autorului cărţii,* ***scopul*** *eliminării lui Lumumba a fost, în plin Război Rece,* ***de a menţine Congo în sfera de influenţă a Occidentului.*** *Teza lui De Witte a stârnit un asemenea ecou, încât o comisie parlamentară de anchetă belgiană însărcinată cu elucidarea «eventualei implicări a unor responsabili politici belgieni» în asasinat şi-a început investigaţiile la 2 mai. Comisia îl va audia, cu siguranţă, pe Gerard Soete. Comisar de poliţie, însărcinat în aceea vreme cu înfiinţarea unei «poliţii naţionale katangheze", Soete a fost nevoit să ducă mai întâi cele trei cadavre la o distanţă de 220 km depărtare de locul execuţiei, în mijlocul savanei, pentru a le îngropa într-un cuib de termite. Reîntors la Elisabethville, Soete a primit alt ordin, din partea ministrului de Interne katanghez: să facă literalmente dispărute cele trei cadavre. Popularitatea lui Lumumba era atât de mare, încât cadavrul său devenea o problemă stânjenitoare. Pelerinajul la mormântul său ar fi putut declanşa din nou lupta partizanilor acestuia.*

«Eu, micul Gerard Soete din Bruges, am fost nevoit să mă descurc singur cu trei cadavre ale unor oameni cunoscuţi pe plan internaţional», povesteşte Soete. «Nici una dintre autorităţile belgiene care se aflau acolo nu mi-a dat nici o idee cum să procedez», mai spune el. Împreună cu un «alt alb» şi cu câţiva congolezi, «echipaţi cu un ferestrău, două damigene şi un butoi de acid sulfuric» şi-au petrecut ***noaptea de 22 spre 23 ianuarie (1961),*** *pentru a-şi termina treaba. «În plină noapte africană, am început prin a ne chercheli, pentru a prinde curaj.* ***Am dezmembrat cadavrele. Cea mai dură treabă a fost să le ţinem în bucăţi mici, înainte de a le dizolva în acid sulfuric»****, explică octogenarul.* ***«Nu mai rămăsese aproape nimic, decât nişte dinţi.*** *Şi apoi era duhoarea... M-am spălat de trei ori şi tot mă mai simţeam murdar ca un barbar», povesteşte Soete. Revenind în Belgia, după 1973, el a povestit această teribilă noapte într-un roman, «pentru a se*

descărca», dar fără a da nume. Soete spune că soția sa nu a știut niciodată nimic și că nu a vorbit nimănui despre aceste fapte «timp de 18 ani».”

Această știre - repet, preluată de la Agenția France Press - a oripilat opinia publică internațională **la începutul anului 2000**, ridicând vălul misterului care a planat zeci de ani asupra unui asasinat politic și demonstrând, încă o dată, dacă mai era nevoie, că **mult trâmbițata democrație occidentală practică jocuri murdare, în cadrul cărora terorismul de stat a devenit o practică curentă, iar asasinatul o armă politică...**

Ilici – studentul de la Moscova...

Fondată în 1961, o perioadă de mai mulți ani, Universitatea Patrice Lumumba a reprezentat contribuția Uniunii Sovietice la educația tinerilor din Lumea a Treia. Ea era frecventată de aproximativ **6.000 de studenți**, două treimi dintre aceștia provenind din **Asia, Africa și America Latină**. Corpul profesoral era de circa **1.200 de lectori, 80% dintre ei având doctoratul. Raportul profesori-studenți era comparabil cu cel al marilor universități din Occident. Însă, era mai bine dotată.** În primul an universitar, studenții urmau un curs de pregătire pentru cunoașterea limbii ruse. Apoi, accentul se punea pe științele exacte. Și mai trebuie specificat un lucru: **calitatea de membru de partid al țării de unde provenea studentul nu era obligatorie pentru a urma cursurile acestei Universități.** Și, indiferent de mediul politic din care proveneau, **studenții erau selecționați pentru societățile de prietenie sovietice din străinătate**. Rectorul de atunci, **profesorul Vladimir Stanis**, nu considera că rolul Universității era să producă comuniști devotați, deși considera că *"era bine dacă ei deveneau totuși comuniști"*.

Dar, ca în orice stat, prezența serviciilor secrete se manifesta în cadrul Universității. **Toți șefii de catedre și conducătorii studenților erau membri ai KGB-ului.** Studenții erau cazați **câte trei în cameră**: doi străini și un rus. La sosire, în mod discret, fiecare student era cercetat de KGB. **Cei care dovedeau calități potențiale erau imediat activați**. Ceilalți erau doar supravegheați, de regulă prin cel de-al treilea coleg de cameră - rus. În felul acesta, KGB-ul și-a format nenumărate rețele - unele dintre ele ținute în conservare și activate la momentul potrivit - în peste 90 de țări.

În această Universitate, în toamna anului 1968, au sosit frații Ramirez. Ei nu trăiseră dramele colegilor lor din Africa, Asia sau Orientul Apropiat. Nu au cunoscut foametea sau lipsurile, ori experiența taberelor de refugiați. Nu trăiseră nici sub un regim totalitar, pe care noii lor colegi din țările Tratatului de la Varșovia îl simțiseră și îl vor simți la înapoiere, pe pielea lor. Deși majoritatea studenților erau puternic motivați să urmeze cursurile acestei Universități, studiau foarte serios și se conformau necondiționat regulilor stabilite, cei doi frați și o parte a compatrioților latino-americani aveau o viziune total diferită.

Ilici și Lenin descopereau, încetul cu încetul, o cu totul altă lume. Deși tatăl lor le-a vorbit foarte mult despre binefacerile comunismului, despre învățăturile lui Marx și Lenin, **cei doi frați și-au dat seama că realitatea era diferită**. Oamenii

simpli o duceau greu iar autoritățile erau rigide. Viața la Universitate se ducea după reguli stricte. Iată răspunsul lui Ilici la respectarea regulilor stricte din lumea comunistă: *"Aveam 19 ani când am ajuns în Rusia. Moscova e plină de femei frumoase, toate dornice de distracții. Când aveam de ales între a discuta linia partidului venezuelean asupra acțiunilor de gherilă și a mă distra cu puțină muzică, o femeie și o sticlă de votcă, discuția politică era cea mai slabă prioritate".*

Pentru cei doi frați a început **o viață nebunatică.** Eliberați de constrângerile familiale, **învățau mult dar se distrau și mai mult. Și erau rebeli.** Când partidul comunist venezuelean a transmis instrucțiuni conform cărora nici unul din studenții pe care îi sponsoriza nu trebuia să lege prietenie cu studenții din Cuba, Mexic, Columbia și Panama, cei doi frați și mai mulți compatrioți au făcut tot posibilul să se împrietenească cu studenți din aceste țări. Ilici a cunoscut-o pe **Sonia Marina Oriola, o studentă cubaneză cu care a avut o aventura mai îndelungată și chiar un copil.** Dar când PCV a transmis că linia oficială era să fie promovată schimbarea politică prin mijloace pașnice, studenții venezueleni s-au scindat. Unii s-au raliat poziției dreptei, ceilalți s-au îndreptat spre stânga, sprijinind mișcarea gherilă a lui Douglas Bravo, care continua să respingă posibilitatea unei schimbări prin mijloace pașnice. **Ilici a organizat o celulă pro-Bravo.** Mai mult, **împreună cu alți 25 de studenți, s-a infiltrat în "aripa dreaptă", pentru a o supraveghea.**

La **începutul anului 1969**, circa 30 de studenți iranieni au fost anunțați de către ambasada lor că pașapoartele le-au expirat și că nu vor fi reînnoite. Prin aceasta, oficialitățile Șahului i-au lipsit de cetățenie, abandonându-i Rusiei. Pe data de **11 martie, peste 200 de studenți au manifestat în fața ambasadei Iranului la Moscova. Printre ei era și Ilici.** Intervenția Miliției și a KGB-ului a fost destul de blândă. Mai mulți studenți, între care și Ilici, au fost **arestați.** Până la urmă au fost eliberați dar admonestați sever de KGB și conducerea Universității, care a întocmit și o listă neagră cu participanții la această manifestație.

Din nou o mică paranteză, pentru a nu reveni. Ulterior, foarte mulți "cunoscători" ai fenomenului terorist au scris că acțiunea autorităților iraniene, manifestația și arestarea studenților a fost opera KGB-ului pentru a-i oferi o acoperire lui Ilici - agent KGB. Totul, dar absolut totul, **fabulații**!...

În al doilea an de studii, divizarea dintre studenții venezueleni s-a accentuat. **Celula secretă a lui Ilici a fost descoperită și li s-a ordonat să urmeze linia partidului. Frații Ramirez au refuzat categoric.** Pentru a-și clarifica opțiunea, Ilici avea nevoie de o convorbire cu tatăl său. Invocând dureri stomacale, doctorul care l-a examinat, cunoscându-i și predilecția pentru alcool, a pus diagnosticul ulcer la stomac. Ilici a cerut permisiunea să se întoarcă la Londra pentru ca mama lui să-i poată supraveghea tratamentul. Cererea i-a fost aprobată. Însă, după ce și-a petrecut Crăciunul la Londra, Ilici a zburat la Caracas pentru a-l întâlni pe Senor Navas. A stat cu el o săptămână, timp în care i-a povestit toate frământările. Tatăl i-a spus: *"Sunt cu tine, dragul meu"*. Ilici era foarte fericit, mai ales că povestise că **detestă varianta sovietică a comunismului.**

La mijlocul lunii **februarie 1970,** s-a înapoiat **la Moscova**. A devenit și mai activ în confruntările cu Partidul Comunist Venezuelean, cu profesorii și chiar cu

autoritățile. Caracasul a fost anunțat oficial de problemele pe care le creează acest student.

La sfârșitul lunii iunie, PCV din Caracas și-a retras sponsorizarea pentru frații Ramirez. În biroul decanului Universității, frații au fost informați că amândoi fuseseră **exmatriculați...**

Mulți dintre cei care au scris despre Ilici Ramirez Sanchez au afirmat că a fost agent KGB. S-a afirmat că, în perioada în care a lipsit de la universitate (plecat la Londra și Caracas), a fost pregătit în tabăra DGI, la Motazas în Cuba sau în Orientul Mijlociu. Alții au scris că a fost pregătit ca luptător de gherilă în taberele speciale la Odessa, la Baku, la Simferopol și la Taşkent. Identitatea taberei variază după cea a autorului. Chiar aceste versiuni, care se bat cap-în-cap, denotă că **cei care au scris despre Ilici Ramirez au inventat totul...**

Carlos își descoperă vocația

Ilici Ramirez și-a făcut cunoștințe utile în rândul colegilor palestinieni din Universitatea Patrice Lumumba, mare parte din ei membri ai unor organizații teroriste, și în special cu un membru al Frontului Popular de Eliberare a Palestinei (FPEP), organizație teroristă condusă de George Habash și Wadi Haddad.

Cu un amestec de bravură și aroganță auto-impuse, cu un strop de mândrie tipic latino-american și un strop de teribilism, specific tinereții, **răsfățatul tânăr credea că poate deveni conducătorul mișcării de gherilă din Venezuela** și considera că lumea întreagă îi va sta la picioare. Când a creat celula pro-Bravo, a elaborat și un plan. **În timpul vacanței de vară din 1970, intenționa să meargă cu întreaga celulă în Orientul Mijlociu, pentru a se antrena în domeniul războiului de gherilă.** După absolvirea cursurilor de la Universitate, ar fi revenit în Venezuela și **s-ar fi alăturat mișcărilor de gherilă ale lui Douglas Bravo. Ar fi preluat moștenirea lui Che Guevára și ar fi condus revoluția până la deplină ei victorie.** Având în vedere că Ilici **vorbea fluent mai multe limbi străine,** că avea cunoștințe în rândul studenților palestinieni, a fost mandatat să meargă în Orientul Apropiat și să pregătească terenul.

Însă, după exmatriculare, a cerut și **a primit o scrisoare de recomandare de la membrul FPEP, către Shassan Kanofani, din Beirut,** în care se explicau planurile celulei conduse de el. Și, la începutul lui **iulie 1970,** Ilici Ramirez Sanchez a aterizat **la Beirut,** în "cazanul" numit *"problema Orientului Mijlociu"* sau *"problema palestiniană"*. Prin aceasta, hotărârea lui era luată.

Am insistat puțin mai mult asupra problemelor de mai sus tocmai pentru a prezenta cauzele care au dus *la "apariția pe scena terorismului internațional a inamicului public numărul unu"*. În cele ce urmează, vom vedea că **în jurul personalității sale s-a făcut o publicitate ieftină, însă foarte bine orchestrată de serviciile secrete din mai multe țări occidentale.** Majoritatea cărților și materialelor care s-au scris despre el abundă în fabulații, prezentându-l ca un supraom, un trăgător de elită, un bun cunoscător al procedeelor de luptă corp la corp, un

"terorist" vânat de toate poliţiile lumii occidentale, care a scăpat mereu datorită vicleniei sale. Până ... Dar să nu anticipez.

Recomandare pentru terorism

Ajuns **la Beirut**, s-a prezentat la birourile organizaţiei FPEP, înmânându-i lui Kanofani scrisoarea de recomandare. La rându-i, acesta i-a dat o scrisoare pentru **Bassam Abu Sharif**, care se ocupa de biroul de presă al Frontului din Amman. Acesta a facilitat să înceapă antrenamentele la o bază de pregătire a luptătorilor, numită **"tabăra de vară", situată la nord de Amman,** unde Ilici ajunge la sfârşitul lunii **iulie.** Era una din zecile de tabere de pregătire ale teroriştilor palestinieni de pe teritoriul Iordaniei. Aici, s-a pregătit timp de **zece zile** cu un grup mixt de terorişti de diferite naţionalităţi şi arabi. Şi-a dat repede seama de relaţiile complexe care existau în cadrul lumii palestiniene, precum şi de faptul că existau nenumărate divergenţe între Arafat, Abu Iyad, Abu Jihad, George Habash, Wadi Haddad şi alţi membri ai Al Fatah. Dorea să ştie mai multe despre aceste organizaţii, despre "problema palestiniană" şi să se decidă cărei grupări i se va alătura. La începutul lunii **august,** Bassam Abu Sharif i-a permis să se alăture unei "adevărate tabere fedayeen", care îşi avea baza **în munţii Gilead din nordul Iordaniei,** între oraşele Ajlun şi Jerash. Tot acum, **se înscrie oficial în FPEP.** Un venezuelean care a îmbrăţişat cauza palestiniană şi s-a înscris în FPEP era un lucru neobişnuit. Tocmai din această cauză, **la 1 septembrie, George Habash vizitează tabăra şi are o convorbire mai îndelungată cu tânărul venezuelean. Această convorbire îl va marca pe Ilici,** lăsându-i o impresie profundă şi durabilă.

Între timp, **în Iordania izbucnise războiul civil.** Deoarece evenimentele au fost deosebit de complexe, în desfăşurarea lor fiind angrenate Statele Unite, prin C.I.A. şi celelalte ţări arabe, precum şi Israelul, nu vom insista asupra lor. Accentuez doar faptul că în acest război, arabii au luptat contra arabilor. Circa **32.000 de fedayeeni** s-au împotrivit armatei siriene, sprijinită de Israel, apoi armatei iordaniene, dotată cu întreaga gamă de arme moderne. **Toate taberele de pregătire au fost închise, luptătorii cu experienţă intrând în luptă. În** tabăra din munţii Gilead, un venezuelean numit Ilici Ramirez Sanchez a rămas doar cu doi tineri şi numeroşi răniţi. Acesta era furios la culme. Considera că cel mai bun antrenament era lupta. Cu un mic grup de luptători a fost trimis să păzească un depozit subteran de muniţii, lângă un sătuc. Peste tot se duceau lupte grele. Spre sfârşitul lunii **septembrie,** Ilici Ramirez este **transferat la o bază de antrenament în munţi,** lângă pădurea Jerash. Îşi continuă pregătirea dar **participă şi la câteva lupte de mai mică amploare, fiind rănit la picior.** În **noiembrie 1970,** şi-a terminat perioada de pregătire şi **a trecut toate testele.**

S-a perindat apoi **prin mai multe tabere,** pentru ca, la începutul lunii **ianuarie 1971,** să i se înmâneze **un telex.** Era de la fratele său Lenin, care l-a trimis pe adresa redacţiei *"Al Hadaj"* din Damasc (am omis să specific că fratele său şi mama sa erau la curent cu toate activităţile sale din Orientul Mijlociu). Prin acel telex, era înştiinţat că tatăl său va sosi din Caracas pentru a-şi vizita familia la

Londra. Ilici i-a cerut permisiunea lui George Habash pentru a pleca în Anglia, permisiune care i-a fost acordată. Acum putem spune că Ilici Ramirez Sanchez **îşi aflase destinul: era devotat cauzei palestiniene** şi nu mai avea o convingere abstractă despre valorile revoluției internaționale.

Prima misiune - un rateu

Familia s-a reîntrunit la Londra. José Navas credea că fiul său mai mare făcuse un tur prin Europa din momentul în care a fost exmatriculat de la Universitatea Patrice Lumumba. Spre a nu-l dezamăgi, Ilici i-a promis tatălui său că-şi va continua studiile. Chiar **s-a înscris la un curs de economie mondială, la Şcoala londoneză de economie**. La sfârşitul primăverii, după ce tatăl său s-a reîntors în Venezuela, tânărul de **21 ani** a început să se intereseze despre evoluția evenimentelor din Orientul Mijlociu, iar în luna **iulie** a aterizat pe aeroportul din **Beirut.** Era perioada în care numărul palestinienilor din Liban creştea constant, datorită refugiaților din Iordania. Numărul acestor refugiați depăşea cifra de **300.000,** majoritatea lor trăind în taberele special înființate la marginea oraşelor **Tir, Beirut şi Tripoli**. Spre exemplu, numai în tabăra de la **Chatila** locuiau, în condiții mai mult decât mizere, peste **30.000** de palestinieni. **Împotriva "mişcării de rezistență palestiniene" se ducea un adevărat măcel.** "Problema palestiniană" fiind "rezolvată" în Iordania, a fost transmisă drept moştenire Libanului şi altor țări arabe.

Ilici Ramirez l-a întâlnit pe Bassam Abu Sharif, care l-a pus la curent cu toate problemele. Apoi, **George Habash l-a prezentat lui Wadi Haddad**. Un fin cunoscător al oamenilor, acesta l-a "citit" de la început şi şi-a dat seama de uriaşele posibilități pe care le putea oferi acest ne-arab, devotat cauzei palestiniene, membru activ al FPEP şi care, datorită naționalității sale, putea trece prin toate punctele vamale din Europa, fără să trezească suspiciuni.

Haddad i-a încredințat **prima misiune**: să se întoarcă la Londra şi **să organizeze răpirea unui arab bogat** - din orice țară care nu sprijinea problema palestiniană - pentru a cărei eliberare să ceară o mare sumă de bani. Bani ce urmau fie folosiți pentru finanțarea viitoarelor acțiuni teroriste, FPEP având mari dificultăți financiare. În prima săptămână a lunii **septembrie,** Ilici se afla **la Londra** unde a început să pregătească răpirea. Însă, **acțiunea a fost abandonată, Haddad decizând asasinarea lui Zaid Rifai, ambasadorul Iordaniei la Londra,** drept răzbunare pentru atrocitățile autorităților din această țară împotriva palestinienilor. Ilici s-a înapoiat la Londra, unde i s-au alăturat alți membri ai Frontului, pe care i-a adăpostit în câteva apartamente din apropierea ambasadei Iordaniei din Philimore Gardens. Însă, şi de această dată, s-a dovedit că, **în lumea palestiniană, dreapta nu ştie ce face stânga şi invers**. Teroriştii aparținând organizației *"Septembrie Negru"*, organizație condusă de Abu Iyad, au atentat la viața lui Rifai, rănindu-l. Acesta a supraviețuit.

"Legenda Carlos" începe cu o arestare...

În legătură cu acest act terorist s-a petrecut şi prima arestare a lui Ilici. În dimineaţa zilei de **22 decembrie 1971, ora 7.30**, la opt zile după atentatul asupra ambasadorului iordanian, **locuinţa unde locuiau cei doi fraţi - Lenin şi Ilici - a fost înconjurată de importante forţe poliţieneşti. Ilici a fost arestat şi interogat de ofiţeri ai Brigăzii Speciale. A fost trădat de grupul rival palestinian *("Septembrie Negru")*,** care le-au oferit autorităţilor franceze numele lui real şi adresa. Însă, la interogatoriu nu i s-a putut pune nimic în seamă, nici o dovadă incriminatorie, fapt pentru care a fost **eliberat**. Timp de o săptămână a fost urmărit zi şi noapte, până când poliţia şi-a pierdut interesul şi a renunţat. Prin legăturile FPEP din Paris, Ilici Ramirez l-a anunţat pe Haddad despre toate acestea. Imediat conducătorul FPEP a luat o decizie tactică: **Ramirez trebuia să "dispară" o perioadă nelimitată.** În felul acesta, spera să afle modul în care serviciile secrete franceze ştiau despre existenţa lui. Fire pragmatică, Haddad şi-a dat seama că folosirea lui Ramirez prezenta un risc prea mare şi nu vroia ca vreuna din operaţiunile pe care le pregătea să fie pusă în pericol. I-a transmis lui Ramirez **să păstreze legătura, în timp ce el va avea grijă să se afle permanent pe prima pagină a ziarelor din Occident. Aşa a început să se înfiripe legenda despre celebrul *"terorist Carlos"*, alias Şacalul. Până în vara anului 1973, acesta a stat în "conservare".**

Prin urmare, tot ceea ce s-a scris despre Carlos în această perioadă a vieţii sale, că a planificat şi condus nenumărate acte teroriste, sunt **minciuni. Totul se datorează acţiunii de dezinformare a serviciilor secrete occidentale,** cărora li s-au "oferit" diferite "informaţii din lumea arabă, care, la rândul lor, le-au amplificat şi aruncat în poala gazetarilor şi comentatorilor creduli cu privire la participarea lui Carlos la comiterea unor acţiuni teroriste. În acelaşi timp, **Haddad îl considera o persoană nesemnificativă pentru cauza palestiniană,** dar s-a folosit de el datorită mitului creat vizavi de persoana lui.

După eşecuri în serie, adevăratul debut...

În vara anului **1973**, mai precis în **iulie,** Ilici Ramirez Sanchez a aterizat **la Beirut. "Prestigiul" său crescuse enorm. Mass-media occidentală îi pusese în sarcină dacă nu toate, dar majoritatea acţiunilor teroriste comise de organizaţiile palestiniene**. Cum ar fi deturnarea în februarie 1972 a unui avion Jumbo Jet al companiei Lufthansa, la bordul căruia se afla şi Joseph Kennedy, fiul lui Robert Kennedy, pentru a cărui eliberare s-a cerut suma de 5 milioane dolari, sumă plătită de americani. Ori carnagiul de pe aeroportul Lod. Tot în seama lui a fost pus şi masacrul din Satul Olimpic, München 1972. **Toate, dar absolut toate, fabulaţii!...**

Pe timpul unei convorbiri cu Wadi Haddad, Carlos i-a cerut să-l folosească cu "normă întreagă" pentru a servi cauza palestiniană. Propunerea a fost acceptata şi, la sfârşitul lunii **septembrie** s-a înapoiat **în Europa.** Ilici Ramirez Sanchez **a**

devenit un fanatic al cauzei palestiniene, în slujba căreia şi-a pus întreaga energie şi întregul său talent. **Septembrie 1973 reprezintă *"începutul adevăratului Carlos".*** I-a trimis tatălui său o scrisoare prin care îl înştiinţează că şi-a terminat studiile şi doreşte să călătorească mai mult pentru a învăţa cât mai multe limbi.

Înainte de a-l trimite în Europa, Haddad i-a comunicat că, pentru a fi acceptat pe deplin ca membru al grupului, **Michel Moukharbel îl va supune unui test.** Acesta era omul de încredere al lui Haddad pentru Europa, responsabil pentru toate legăturile şi operaţiunile, care îşi avea baza la Paris. **Ţinta aleasă pentru Carlos era Joseph Edward Sieff,** preşedintele lanţului de magazine Marks & Spencer, **vicepreşedintele Federaţiei Sioniste din Marea Britanie.** Pentru asasinarea acestuia a primit **un pistol vechi şi cinci cartuşe.** În săptămân de după Crăciun a anului 1973, într-o seară, a pătruns în locuinţa acestuia şi, sub ameninţarea armei (în casă se găsea o singură servitoare), a ajuns până în baie, unde l-a împuşcat pe Sieff în cap. **Pentru că pistolul se blocase a fost nevoit să fugă. Victima a supravieţuit.** FPFP şi-a revendicat responsabilitatea acestui act terorist, însă **Haddad a rămas dezamăgit de "prestaţia" lui Carlos.**

La Londra, acesta avea două case conspirative şi locuinţa familiei din Philimore Court, pe care o folosea cel mai des. Prin legăturile sale i s-au trimis din Beirut aparate de radio emisie-recepţie şi o mare cantitate de exploziv plastic.

Spre sfârşitul lui **ianuarie 1974,** îi propune lui **Haddad atacul asupra Băncii Hapoalin, bancă sionistă israeliană din Londra.** Primind încuviinţarea, execută atacul, soldat cu **un eşec lamentabil.** Însă, atentatul a fost pe larg prezentat în presă şi la televiziune.

La începutul lunii **februarie,** a zburat din nou **la Beirut,** unde, împreună cu Michel Moukharbel - sosit pe altă rută -, Wadi Haddad şi reprezentanţi ai Armatei Roşii Japoneze, **au discutat următoarele operaţiuni.** Haddad a ales **trei ţinte** - trei birouri de presă pro-israeliene din Paris: revista lunară *"L'Arche",* săptămânalul *"Minute"* şi cotidianul *"L'Aurore".* Ulterior a fost inclusă şi staţia de radio şi televiziune *ORTF.* Acest multiplu atac trebuia să se desfăşoare **prin detonarea unor maşini-capcană în acelaşi timp.** Pentru aceasta, au fost selecţionate mai multe echipe de terorişti - bărbaţi şi femei - care locuiau la Paris. Toţi erau de extremă stângă, incluzând corsicani, algerieni şi francezi. **Până în martie 1974,** împreuna cu Moukharbel, Carlos a participat la un **curs de pregătire şi instructaj** în Aden şi Beirut.

Înapoindu-se la Paris, cei doi încep un adevărat periplu prin mai multe oraşe europene, primind şi ascunzând armament, explozivi şi alţi terorişti. Planul pentru multiplul atac din Paris începe să capete contur. Moukharbel a hotărât că **exploziile trebuiau să aibă loc pe 3 august 1974.**

În seara zilei de **26 iulie,** un membru japonez al organizaţiei lui Haddad a sosit pe aeroportul Orly direct de la Beirut. El nu a respectat o regulă strictă impusă de Haddad ca nimeni să nu meargă direct de la Beirut la destinaţia finală. Călătorul japonez, sosit de la Beirut doar cu o servietă asupra sa, a trezit suspiciuni. La controlul sever al servietei, în compartimente false s-au găsit mai multe paşapoarte, suma de 10.000 dolari - toţi falşi - şi câteva mesaje cifrate. Numele real al

japonezului era **Yoshiaki Yamada** şi era un membru marcant al organizaţiei lui Haddad. Însuşi ambasadorul japonez la Paris a decodat unul dintre mesaje, care spunea: *"Micuţă Doamnă Lună Plină. Sunt bolnav după tine. Lasă-mă să te ţin în braţe. Sclavul tău îndrăgostit, Suzuki!"*

Arestarea lui Yamada a fost ţinută secretă câteva zile. Serviciile secrete franceze au stabilit că "Micuţa Doamnă Lună Plină" era o vânzătoare numită **Tiariko Yamamoto** care lucra într-un magazin japonez din Avenue L'Opéra. Era în acelaşi timp şi membru a Armatei Roşii Japoneze, funcţia ei principală fiind de a activa ca o cutie de scrisori. DST-ul supraveghea locul ei de muncă şi apartamentul în care locuia şi, în decurs de câteva zile, a arestat zece membri ai Armatei Roşii.

Moukharbel şi Carlos mai ţineau ascunşi în Paris încă 23 de membri ai Armatei Roşii Japoneze. Cu două zile înaintea atentatului, Carlos a închiriat **patru autovehicule** (două Estafette şi două Renault), care au fost **transformate în maşini-capcană**, şi, la ora două noaptea, la data stabilită, **ele au explodat, efectul atentatului fiind foarte mare**.

După acest atac, Haddad a transmis că eliberarea lui Yamada trebuie să devină o prioritate maximă. Pentru conducerea operaţiunii a fost desemnat Carlos. Împreună cu Moukharbel au decis că trebuie ocupată în forţă o ambasadă din Europa, luaţi câţi mai mulţi ostateci, între care neapărat şi ambasadorul. În urma studierii mai multor ambasade franceze, **în final, Carlos s-a decis asupra ambasadei franceze din Haga**.

Deoarece capitolul de faţă are drept scop prezentarea activităţi lui Carlos (Ilici Ramirez Sanchez), nu voi insista asupra acestui act terorist. Specific doar că el a fost **executat de un comando format din terorişti japonezi,** care au ocupat în forţă ambasada, luând drept ostateci unsprezece persoane, între care şi ambasadorul francez, baronul Jacques Senard. Pentru soluţionarea acestei crize au fost angrenate patru state: Olanda (pe teritoriul ei se produsese actul terorist), Franţa (ambasada ei a fost ocupată), Japonia (teroriştii erau japonezi) şi Statele Unite ale Americii (clădirea ambasadei acesteia se afla în imediată apropiere). În urma unor negocieri îndelungate, **Yamada a fost adus la Haga, teroriştii au primit suma de 50.000 dolari, punându-li-se la dispoziţie şi un avion Boeing-707, cu care au zburat în Siria.**

Serviciile secrete creează "legenda Carlos Şacalul"

După acest act terorist, Carlos a început să călătorească prin Europa, în special între Paris şi Londra. Avea foarte multe cunoştinţe şi prieteni care nu ştiau nimic de activitatea lui de terorist. Avea mai multe amante cu care **frecventa cercurile diplomatice (!).** Una dintre acestea era o rafinată columbiană de 20 ani, **Amparo Silva Masmela,** în apartamentul căreia Carlos depozitase armament, muniţie şi exploziv suficient pentru a dezlănţui un mic război. Paralel, **şi-a dezvoltat relaţiile cu alte organizaţii teroriste, precum şi cu unele servicii secrete (!!). De-a lungul timpului a avut legături cu serviciile secrete din lumea occidentală, prima dată Franţa, Germania de Vest, Marea Britanie, S.U.A., Italia,**

apoi cu cele din țările comuniste: Iugoslavia, România, Germania de Est, Ungaria ş.a. Despre aceste legături Carlos nu a vorbit niciodată, considerându-le *"zone prea delicate"*. Le-a amintit doar, specificând că a avut mai multe înțelegeri cu unele dintre ele, aceste legături reprezentând *"polița mea de asigurare"*, după cum s-a exprimat. De consemnat că **Haddad şi unele servicii secrete au avut grijă să-i pună în seamă mai multe acte teroriste, să-l facă responsabil pentru orice se întâmpla în lume în materie de terorism.** Toate acestea îl ajutau. Deoarece, **paradoxal, cei care îl vânau cel mai mult erau lucrătorii din mass-media, iar serviciile secrete mai puțin (!!!).** Acum se impune o specificație: **serviciile secrete occidentale s-au folosit de el ca o armă propagandistă în Războiul Rece. Afirmau mereu că era pregătit şi dirijat de KGB,** respectiv Moscova, **inamicul lumii occidentale. Acest "serviciu de dezinformare" a opiniei publice a fost global...**

Ca în filmele cu proşti...

La sfârşitul anului 1974, Carlos pregătea un atac cu rachete asupra unui avion al companiei EL-AL. Aceasta, deoarece unele țări arabe doreau să submineze activitatea de "moderație" a lui Arafat şi să distrugă inițiativa lui de pace. Pentru aceasta a fost folosită organizația lui Wadi Haddad – FPEP. Înaintea întâlnirii de la Rabat, **regimul irakian l-a sfătuit pe acesta să planifice un atac asupra unui avion EL-AL, punându-i la dispoziție lansatoare de rachete portabile LRP-7.** Pentru că sediul central al grupării din Europa era Franța, Haddad a hotărât ca atacul să aibă loc **pe aeroportul Orly.** Fiecare detaliu a fost pregătit şi pus la punct cu aprobarea acestuia. În **decembrie 1974,** a trimis în Franța doi teroriști palestinieni, special pregătiți în acest scop. **Pe 13 ianuarie 1975, atacul a avut loc. Însă, ghinioanele se țineau lanț de Carlos, desemnat să conducă acest act terorist.** Dintr-o maşină parcată lângă cimitirul Thiasis, la câteva mile de aeroport, urmărea acțiunea. Cei doi atacatori au parcat maşina pe o pistă (!), teroristul cu lansatorul de rachete s-a îndreptat calm spre terasă şi, sub privirile stupefiate ale lucrătorilor de la sol şi ale unor pasageri, a tras asupra unui Boeing-707 al companiei El-AL, care rula pe pistă, având **136 de pasageri la bord** şi un echipaj format din şapte persoane. Însă, **teroristul a țintit prea sus şi racheta a zburat peste Boeing-ul israelian, lovind un DC-9 iugoslav care era gol.** Auzind explozia, pilotul israelian nu a ținut cont de comanda turnului de control de a se opri şi a accelerat puternic. Teroristul şi-a reîncărcat lansatorul, însă de data aceasta a lovit o parte a unei clădiri cu birouri. **Cei doi au reuşit să fugă!!**

Exact la o săptămână, pe acelaşi aeroport a avut loc un nou atac. Eşuat şi acesta. Însă, de data aceasta, între teroriştii care au tras de pe balcon şi luptătorii CSR, a avut loc un puternic schimb de focuri. Teroriştii au reuşit să ia **zece ostatici,** inclusiv o femeie gravidă şi fiica ei de 5 ani. În urma unor negocieri îndelungate, teroriştii au eliberat ostaticii în schimbul unui avion Air France cu un echipaj format din trei persoane (voluntari), cu care au decolat spre Irak, unde,

conform celor declarate de autorități, avionului i *"se permisese să aterizeze pentru motive umanitare și din considerație pentru relațiile franco-irakiene"*.

Toate acestea au avut loc pe un fundal de negocieri de pace irascibile. **Carlos și oamenii săi au cules o recoltă bogată de propagandă dar și nemulțumirea lui Haddad pentru nereușită.** Eșecurile celor două atacuri au fost repede uitate, însă **multe din câștigurile politice, pe care le obținuse OEP la Rabat și New-York, au fost spulberate...**

La Paris, rămân trei cadavre...

Spre sfârșitul verii anului 1975, două evenimente au făcut ca Ilici Ramirez Sanchez să devină cel mai căutat om din lume.

În luna **mai**, Moukharbel, șeful secțiunii europene, fusese în Orientul Mijlociu unde a participat la mai multe întâlniri de pregătire cu Haddad și alți membri importanți ai organizației. La începutul lunii **iunie**, revenind la Paris, a făcut o **greșeală** care se va dovedi ulterior, **fatală**. Ignorând ordinul strict al lui Haddad, și-a rezervat un zbor direct spre Paris. După atentatele care avuseseră loc în ultimele luni în Franța, era o nebunie ca un terorist să zboare de la Beirut direct în această țară. Inevitabilul s-a produs. Chestionat amănunțit la aeroportul din Beirut, toate documentele fiindu-i fotografiate fără să știe - printre ele aflându-se și un plan al viitoarelor acțiuni - până la urmă i s-au cerut scuze și a fost lăsat să-și continue călătoria. Între timp, DST-ul a fost anunțat și, încă de pe aeroportul Orly, a fost luat în filaj permanent. După câteva zile, în care nu a făcut nimic care să trezească bănuielile autorităților, crezând că DST-ul se săturase să-l mai urmărească, s-a dus în apartamentul din **rue Toullier**, unde Carlos era cu două dintre amantele sale. Evident că s-a dus cu servieta conținând toate documentele pentru a-l pune acesta la curent cu viitoarele acțiuni. La plecare, Carlos l-a condus până afară, fiind **fotografiat pentru prima dată de către echipa de filaj**. Ulterior, Moukharbel a fost reținut de DST și interogat timp de patru zile. Când i s-a prezentat fotografia în care era alături de Carlos, a recunoscut că acestuia i-a lăsat servieta cu documentele. Le-a spus că omul acela era Carlos Martinez, un peruvian, un playboy petrecăreț, fiul unor părinți bogați. Prin amanta acestuia, Maria Lara, le-a spus că îi va duce la el. **Inspectorul Herranz** era încântat, nerăbdător să examineze conținutul servietei. A selectat doi dintre ofițerii săi, inspectorul divizionar **Raymond Dobs** și inspectorul **Jean Donatini. Împreună cu Moukharbel** s-au deplasat în rue Toullier, unde au ajuns pe la ora 20.30. Carlos i-a primit relaxat dar și-a dat seama că a căzut în capcană. Nu mai insist asupra convorbirilor și evenimentelor. Carlos a acționat prin surprindere. Cu un pistol Tokarev l-a împușcat mai întâi pe Donatini în cap, apoi pe Dobs între ochi. Pe Herranz l-a împușcat în gât, după care s-a îndreptat spre Michel și l-a împușcat între ochi. Și-a luat servieta și a părăsit încăperea, **lăsând în urma sa trei cadavre. Herranz a supraviețuit.**

Fugind, Carlos nu a ajuns doar să se ascundă, ci și la **o notorietate mondială imediată**, de data aceasta regula fiind: *"Fugi, Carlos, fugi"*. **Niciodată nu și-a**

mai putut folosi numele adevărat, nu a mai putut lua legătura cu familia. Tânărul care visase să se alăture lui Douglas Bravo şi gherilelor care acţionau în munţii din apropierea Caracasului şi-a dat seama că singurul drum mai departe era acoperit cu din ce în ce mai multe cadavre şi sânge. **Din acest moment, îşi face noi legături şi "prieteni": serviciile secrete din ţările comuniste. A fost ajutat şi de mass-media şi serviciile secrete occidentale, care-l situau pe Carlos ca fiind conducător al unei organizaţii teroriste internaţionale ciudat de amorfă.** Acum i se pune şi o etichetă. Din paginile romanului lui Forsyth ieşise primul asasin care atentase la viaţa generalului de Gaulle. Era foarte viu. La fel şi povestea şi mitul. Presa occidentală afişase titlul "ŞACALUL FUGE". Iar **numele de Carlos i s-a dat după numele de pe paşaportul peruvian găsit în apartament: CARLOS Andreas Martinez Torres. Practic, peste noapte i s-a dat statutul de James Bond.** Era văzut şi semnalat în mai multe oraşe diferite în acelaşi timp. I se atribuiau tot felul de stăpâni, de la Mossad la KGB. Totul se dezvolta rapid. Şi **noul nume, ŞACALUL, îi sporea faima. Pe data de 2 iulie, Scotland Yard-ul a stabilit adevărata identitate a lui Carlos,** faptul ca era venezueleanul Ilici Ramirez Sanchez. Insensibilă, presa mondială a continuat să-l numească CARLOS ŞACALUL.

Teroarea mondială a Şacalului

Ignorând activitatea serviciilor secrete franceze şi britanice, Carlos a plecat **la Londra,** iar la sfârşitul lunii iulie a aterizat **în Alger,** unde a stat câteva săptămâni. Apoi a plecat **la Aden. Întâlnirea cu Wadi Haddad a fost deosebit de furtunoasă.** Furios, "Bătrânul" (cum era denumit de apropiaţii săi) l-a interogat câteva ore, spunându-i ca îl exclude din FPEP. Însă ştia că faima acestuia era în creştere. Mass-media occidentală îl făcea responsabil de toate acţiunile teroriste care nu aveau nici o legătură cu el. Haddad cunoştea întregul adevăr, deoarece el planificase operaţiunile respective şi membrii organizaţiei sale le-au dus la îndeplinire. La început, s-a amuzat. **Filozofia lui fiind credinţa în folosirea terorii, considera că imaginea creată de mijloacele de informare de suprateroristul lumii, atribuită lui Carlos, îi putea fi de folos.** Wadi Haddad a realizat ce potenţial enorm se afla în mitul creat printr-o combinaţie de fragmente de informaţii, inteligent plasate pentru a dezinforma, aruncate de serviciile secrete în poalele gazetarilor şi comentatorilor creduli. Şi s-a hotărât să-l ierte, folosindu-l mai departe.

Haddad şi-a dat repede seama că legenda lui Carlos-Şacalul trebuie doar să fie invocată pentru ca teroarea şi teama să se răspândească instantaneu. Peste câteva săptămâni a primit confirmarea acestei convingeri. Care a venit de la **Saddam Hussein**, cel ce avea doar titlul de **vicepreşedinte,** în fapt fiind conducătorul Irakului. Acesta **i-a transmis lui Haddad că dorea să aibă loc o anumită operaţiune de comando**. Nu îl interesa compoziţia trupei de comando, **cu o singură condiţie: conducătorul ei trebuia să fie Carlos.** Nimeni altcineva. Şi i-a mai comunicat că îi va furniza întregul armament şi material logistic necesar, informaţii şi...bani. Mulţi bani. Hussein se gândea că dacă Ilici va conduce această

operațiune, teroarea pe care o va produce numele lui (Carlos-Şacalul) va asigura succesul. Împreună cu cei mai apropiați şi fideli colaboratori, Saddam a întocmit planul operațiunii pe care l-a prezentat lui Haddad. La început acesta a rămas interzis. **Saddam Hussein vroia ca un comando condus de Carlos să atace sediul OPEC-ului din Viena în timpul unei reuniuni a miniştrilor petrolului! Toți trebuiau luați ostatici.** Apoi, să ceară guvernului austriac să-i pună la dispoziție un avion, care să aterizeze în țările din Orientul Mijlociu, unde **fiecare ministru al petrolului (din țara respectivă) să dea o declarație publică, care să respingă orice dialog sau negociere cu Israelul în problema palestiniană.** În felul acesta, nimeni nu va putea să facă vreo legătură între Saddam Hussein şi operațiunea propriu-zisă. Aceasta va fi declarația pe care o va da Carlos guvernului austriac pe timpul negocierilor în vederea obținerii avionului.

Planul l-a încântat pe Haddad. Această operațiune va face o publicitate maximă internațională problemei palestiniene şi va pune piedici negocierilor de pace inițiate de Arafat.

Nu mai insist asupra acestui act terorist pe care l-am prezentat anterior. Doresc să scot în evidență doar un aspect, minor în aparență, dar care reflectă fanfaronada tipic latino-americană a lui Carlos. La plecarea din Viena, atunci când au discutat detaliile zborului, i-a spus pilotului Pollacki: *"Nu vă fie teamă, căpitane, am deturnat o mulțime de avioane"*. Nu era adevărat. În întreaga sa carieră de "teroristul numărul unu al lumii", **el nu deturnase nici o aeronavă...** Însă, actul terorist asupra sediului OPEC a reprezentat "cununa" activității sale de terorist...

Din momentul în care Carlos a condus actul terorist asupra sediului OPEC, previziunile lui Haddad s-au adeverit. **Mediile de informare din întreaga lume i-au dezvoltat mitul, i l-au dublat. Din nou, s-a afirmat că Şacalul era dirijat şi controlat de KGB. Din nou, orice acțiune teroristă întreprinsă atât în trecut, cât şi în viitor, a fost pusă în seama venezueleanului.** Se publicau fel şi fel de **aberații**: că era pe punctul de a ataca o centrală atomică în Germania de Vest, că era pe punctul de a-l omorî pe şah şi pe regele Hussein în Elveția, că... Austriecii erau condamnați, algerienii denigrați, libienii calomniați. Toate aeroporturile erau în alertă maximă, instalațiile petroliere erau păzite de trupe speciale. Pentru majoritatea şefilor de state s-au luat măsuri de securitate maximă. Şefii NATO țineau sesiuni de urgență. **Şi toate acestea din cauza mitului care i se crease lui Carlos.** Se afirma chiar că el conducea Libia şi îi dădea ordine lui Gaddafi. Era pe punctul de a-l ucide pe generalul Pinochet din Chile. Avea la dispoziție bombe atomice şi cu hidrogen, precum şi gaze paralizante...

Toate acestea şi încă multe altele erau propagate la începutul anului 1976. **Haddad, cu ajutorul mijloacelor de informare în masă, sprijinit fără voie de către unele servicii secrete, crease un fenomen extraordinar...**

Wadi Haddad şi-a îndreptat privirea spre viitor, pentru planificarea altor "spectacole" de groază. Carlos mai putea fi folosit, dar **niciodată nu i se va mai încredința un comando.**

Papa, la schimb cu teroriştii germani !?

După ce apele s-au mai liniştit, **Carlos i-a propus lui Haddad o altă operaţiune: un plan de a-l răpi pe Papa Ioan Paul al II-lea.** Era perioada în care membrii grupării Baader-Meinhof îşi ispăşeau pedepsele într-o închisoare de maximă siguranţă din Germania de Vest. Haddad făcuse totul pentru eliberarea acestora. **Carlos şi-a argumentat planul de răpire a Papei prin faptul că nu exista o ţintă mai importantă în Europa pe care să o poată răpi şi oferi în schimbul libertăţii conducătorilor grupării vest-germane.** Ideea i-a fost sugerată de membrii mişcării *"2 Iunie"*, care se antrenau atunci în Yemenul de Sud. **Iniţial, Haddad a fost de acord cu planul.** La începutul anului 1976, a trimis chiar o echipă în Italia şi Austria pentru o supraveghere mixtă. **Însă, planul a fost anulat,** Haddad ajungând la concluzia că răpirea Papei ar avea ca rezultat un protest internaţional atât de puternic, încât ar putea deveni o acţiune sinucigaşă.

Pus pe linie "moartă", **Carlos a profitat de preşedintele Boumediene al Algeriei,** care, sedus de mitul creat în jurul lui, i-a acordat o protecţie puternică, oferindu-i ospitalitate în ţara lui. Carlos s-a instalat într-o vilă din Oran, cina cu preşedintele ţării, cu ministrul de Externe, Bouteflika, şi începuse să aibă legături cu membrii de vază ai serviciului secret algerian.

În mai, s-a înapoiat în Yemenul de Sud şi, atât în casa lui Haddad, în Aden, cât şi în tabăra de antrenament şi pregătire din afara oraşului, citea cu regularitate articolele din presa internaţională care se refereau la persoana lui. Citea, cu satisfacţie, că se afla în Canada, unde plănuia un atac la Jocurile Olimpice de la Montreal, că l-a asasinat pe ambasadorul bolivian la Paris, Joaquin Zenteno. Vanitatea lui creştea odată cu kilogramele în plus, datorită inactivităţii. **Nu-l mai interesa revoluţia mondială**, care era bună pentru tineri. **Îl interesau maşinile luxoase, femeile, banii şi băutura.** În general, viaţa lipsită de griji.

Când a auzit toate acestea, Haddad s-a înfuriat şi i-a ordonat să stea în Yemenul de Sud *"până când va decide el că va putea pleca"*. **Însă, Carlos i-a oferit o demonstraţie de cât de departe a ajuns influenţa sa.** În acea perioadă, la sosirea în Yemenul de Sud trebuia să predai paşaportul autorităţilor. Îl primeai înapoi numai după ce acestea se consultau cu palestinienii. Era foarte uşor să intri dar imposibil să ieşi fără permisiunea autorităţilor. Trecând peste ordinul lui Haddad, Carlos s-a prezentat la o ambasadă, apoi a luat legătura cu ministrul de Interne şi imediat a obţinut paşaportul înapoi. Îi dădea târcoale un alt gând, pe care dorea să-l pună cât mai repede în aplicare.

Reţeaua mondială Carlos – un vis nerealizat

Carlos aspira să-şi creeze propria lui infrastructură în întreaga lume, fără să-şi însuşească nici un element al lui Haddad. A luat legătura cu celulele revoluţionare internaţionale cu sediul în Germania de Vest, care însă **l-au refuzat.** Între timp, Haddad a conceput un alt plan pentru eliberarea clicii Baader-Meinhof trebuia deturnat un avion al companiei EL-AL. Însă, s-a oprit asupra unei curse a

companiei Air France de pe ruta Tel Aviv-Paris. Carlos a fost unul dintre oamenii care s-au ocupat de planificarea acestui act terorist şi, pe data de **27 iunie, zborul 139 al companiei Air France de la Tel Aviv la Paris a fost deturnat la decolarea de pe aeroportul din Atena.** După ce avionul a aterizat forţat pe aeroportul din Benghazi, următoarea aterizare s-a produs pe aeroportul Entebbe (Uganda).

Ajutat de bunul său prieten, şeful securităţii militare algeriene, comandantul Taihibi, în **septembrie,** Carlos obţine **o nouă identitate şi, împreună cu Joachim Klein**, care avea rolul de translator, **pleacă în Jugoslavia**. Călătoria lor fusese aranjată la cel mai înalt nivel, **preşedintele Boumediene obţinând permisiunea de la preşedintele Tito şi făcând personal toate aranjamentele**. Excursia în Jugoslavia era făcută pentru un scop precis: folosind-o ca ţară nealiniată, a călătorit apoi spre frontiere deschise, puncte de intrare neoficiale spre Italia, Germania de Vest şi Austria. Toate acestea, **pentru a-şi crea reţeaua lui proprie de teroriştiinternaţionali.** Avându-l pe Klein ca translator, a încercat să înroleze membri ai grupărilor "2 Iunie", RAF, Brigăzile Roşii italiene şi celulele revoluţionare vest-germane. Acestea se întâmplau în perioada în care Guvernul Germaniei Occidentale oferea **o recompensă de 50.000 mărci** pentru capturarea teroriştilor de pe o listă cuprinzând 14 persoane, între care se aflau şi Klein şi Carlos. Însă, **grupările teroriste cu care a luat contact nu au fost impresionate de personalitatea lui**. Ele ştiau prea bine că poveştile legate de responsabilitatea lui pentru multe acţiuni erau doar inventate de neştiutori. **Nu a reuşit să recruteze pe nimeni**, primind invariabilul răspuns: *"Cât timp îl avem pe Wadi Haddad, ce nevoie avem de tine?"* Deşi nu împlinise încă 30 ani, se confrunta cu teroriştii din a doua generaţie care nu erau impresionaţi de el, deoarece ştiau adevărul, pe care opinia publică internaţională nu-l ştia. Aşa că **anul 1976 a fost unul plin de frustrări pentru *"teroristul cel mai căutat din lume"*...**

Însă, "excursia" în Jugoslavia nu a rămas fără rezultate. **Preşedintele Tito i-a permis să-şi creeze o bază de antrenament pe teritoriul jugoslav.** În schimb, Carlos se angaja să nu atace nici un cetăţean şi nici o proprietate jugoslavă, nicăieri în lume. În acelaşi timp, îi furniza preşedintelui jugoslav informaţii cu privire la politica ţărilor din Orientul Mijlociu.

Mitul care se crease în jurul persoanei lui îi făcea viaţa uşoară. În 1977, pentru a face rost de fonduri, **a început să-l imite pe Haddad**. Tot ce trebuia să facă era să sugereze vreunui milionar arab să doneze un milion de dolari *"ca asigurare, înţelegeţi, trăim vremuri de violenţă, cu răpiri şi asasinate atât de frecvente"*. Şi **milionarii, înfricoşaţi, plăteau. Plăteau şefi de state care îi găseau diferite utilizări.** Cel mai adesea, să fie siguri că nu se atingea de cetăţenii ori obiectivele lor din lume. Guverne care dacă, prin cine ştie ce greşeală, trimiteau oameni cinstiţi şi incoruptibili, primeau "indicaţia" să-şi recheme oamenii. **A fost arestat în Austria şi Suedia dar eliberat după o noapte, în secret. Toate documentele privind arestările lui au fost distruse.**

La 1 aprilie 1978, Haddad a murit într-un spital din Berlinul de Est. Carlos a luat imediat avionul spre Bagdad, a participat la înmormântare, după care a încercat să se impună organizaţiei. Însă, fără nici un succes. **Părerea palestinienilor despre el era deplorabilă.** Iată ce **a declarat Abu Iyad**: *"Wadi Haddad*

l-a controlat pe Carlos până în ultima zi a vieții lui. *Fie că era în Algeria, Jugoslavia sau oriunde în altă parte, Haddad îi fixa limitele. L-a aruncat afară pe Carlos din grupul lui dar, totuși, el hotăra ce putea face acesta sau unde putea merge. Oamenii din jurul lui Haddad nu numai că credeau că Șacalul trădase cauza lor, ci și că era golit, fără idealuri,* ***doar un gangster burghez care poza în revoluționar".***

Teroristul de la 89.89...

În această situație, **Carlos și-a consolidat legăturile cu regimul irakian.** În schimbul protecției și a reședinței care i s-a pus la dispoziție, **a ucis câțiva oponenți sirieni ai lui Saddam Hussein.** Și-a continuat încercările de a domina celulele revoluționare germane. Continua să se plimbe prin Europa, de o parte și de alta a Cortinei de Fier. **În vara anului 1976, a fost convocat de serviciile secrete jugoslave** și i s-a cerută să-și plătească "datoriile" față de Belgrad. Șacalul s-a conformat, a călătorit la Paris și, **în octombrie, l-a ucis pe ziaristul Bruno Basic, un exilat jugoslav care cerea independența Croației.**

La 28 decembrie 1978, președintele Boumediene a murit. Noul președinte al Algeriei a fost numit **colonelul Bendjedid Chadli**, care anterior fusese comandantul regiunii Oran. Colonelul îl cunoștea foarte bine pe Carlos și nu era de acord nici cu persoana sa, nici cu acțiunile lui. Cu toată intervenția ministrului de Externe, **i-a cerut lui Carlos să părăsească Algeria.** Acesta și-a făcut bagajele și a revenit la Bagdad.

Folosindu-se de pașaportul diplomatic sud-yemenit, însoțit de Johannes Weinrich, **în martie 1979 a început sa facă din nou turul Europei, pentru a face noi recruți în vederea îndeplinirii visului său.** La sfârșitul lui mai era **la Budapesta,** unde și-a prelungit "vizita" cu câteva săptămâni, apoi luni. Cu aprobarea directă a președintelui János Kádár, i-a adus un stoc de pistoale de toate tipurile, mine și grenade de mână.

Începând din 1981, principalul său protector arab nu mai era Saddam Hussein. Începuse să lucreze pentru cel mai mare dușman al acestuia, președintele Hafez-al-Assad al Siriei, care se lupta într-un fel de război civil cu *"Frăția musulmană"* din țară, o altă organizație teroristă. În **martie 1981,** Carlos s-a deplasat **în Germania Occidentală,** în localitatea **Aachen** și a sunat la ușa locuinței lui **Isam al-Attar,** conducătorul din exil al *"Fraților musulmani"*. Când în prag a apărut soția acestuia, Carlos nu a stat să o întrebe de soțul ei, ci, pur și simplu **a ucis-o acolo,** după care a dispărut. La cererea președintelui sirian, dovedind o totală ingratitudine față de sprijinul pe care i-l acordase Saddam Hussein, **Carlos a ucis și câțiva irakieni și pe ambasadorul francez în Liban, Louis Delamare.**

În solda lui Ceauşescu

În peregrinările sale prin Europa, Carlos jucase cartea legăturilor lui Haddad în mod strălucit, **permiţându-i să înfiinţeze o infrastructură extraordinară.** Astfel, **în Ungaria se bucura de sprijinul preşedintelui János Kádár, al ministrului de Interne şi al serviciului secret ungar.** Omul care se ocupa cu grupul lui Carlos şi în acelaşi timp îl supraveghea era **Sándor Rácz,** adjunctul ministrului de Interne. **În perioada 1979-1982, a avut câteva sedii în Ungaria.** Cel mai frecvent paşaport pe care îl folosea pentru a ajunge la sediile sale din Europa era cel eliberat de Yemenul de Sud, pe numele lui **Ahmed Adil Fawaz.** Când intra **în România** nu avea nevoie de acest paşaport. Aici nu era binevenit, **ci mai degrabă tolerat.** Însă, era o toleranţă la un nivel impresionant. Guvernul României îi acorda lui şi "prietenilor" săi *"facilităţi pentru odihnă şi recreere",* pentru a se putea reface după ultimele acţiuni teroriste, ori pentru a se putea pregăti pentru celelalte. **Cu aprobarea directă a preşedintelui Ceauşescu, şi-a păstrat bazele din Bucureşti şi după 1980.** Dacă Haddad nu fusese niciodată impresionat de Ceauşescu, etichetându-l *"un fel de nebun ca şi Gaddafi",* Carlos avea o părere mult mai tolerantă. **Ceauşescu era convins că TAROM,** companie aeriană de stat, **era vizată de Carlos.** Şi atunci, pentru a preveni punerea în aplicare a planurilor non-existente de deturnare a avioanelor acestei companii, **a dat ordin ca, în România, Carlos să aibă mână liberă,** punându-i la dispoziţie armament, case conspirative, baze de antrenament şi bani. Unii cititori vor fi şocaţi de cele prezentate mai sus dar aceasta este realitatea. Subsemnatul cunoaşte cadre superioare din fostul aparat al Securităţii care nu erau de acord cu această politică dar nu aveau ce face. Ordinul era ordin. Indiferent de regim. Doresc să cunosc acel cititor care, în condiţiile de azi, gândind astfel, atunci ar fi acţionat pe faţă împotriva indicaţiilor trasate de unicul partid, ori de conducerea fostului Departament al Securităţii Statului. Mai ales dacă era şi cadru activ. **Carlos a acţionat şi în solda lui Ceauşescu, când, pe 21 februarie 1981, un grup al său a aruncat în aer Radio Europa Liberă,** distrugând staţia de radio care îl înfuria atât de tare pe conducătorul român, rănind patru persoane în acel act terorist. Sau **trimiterea a trei bombe artizanale din Spania dizidenţilor români care trăiau la Paris.**

Război împotriva Statului

Însă, infrastructura creată de el de-a lungul anilor a început să se prăbuşească. Mai întâi cea din ţările comuniste. Şi aceasta nu datorită perestroikăi şi glasnostului lui Gorbaciov, ci lui Carlos însuşi. Nu voi insista asupra acestui aspect deoarece ar necesita prea mult spaţiu tipografic. Voi menţiona doar că această prăbuşire s-a datorat slăbiciunilor înnăscute ale lui Carlos, aroganţei sale, incapacităţii de a-şi stăpâni emoţiile, mai presus de toată furia care se declanşa când punctul lui de vedere era ameninţat...

Pe **16 februarie 1982,** la Paris, sunt arestaţi Bruno Dreguet şi Magdalena Koop, doi membri ai reţelei lui Carlos. După ce, la **25 februarie,** acesta trimite **un**

ultimatum ministrului de Interne, semnat în numele *"Organizației Luptei Arabe Armate - Braț înarmat al revoluției arabe"*, prin care solicita eliberarea celor doi, **începând cu sfârșitul lunii martie, organizează și comite o serie de acțiuni teroriste care au îndoliat Franța**:

- la **20 martie**, un comando al acestuia a aruncat în aer trenul *"Capitole"*, expresul trans-european de la Paris spre Toulon. Bilanțul: 5 morți și 27 de răniți;

- pe **3 aprilie,** diplomatul israelian Yakov Barsimantov este asasinat în fața casei sale din Paris, în prezența familiei;

- pe **16 aprilie**, Guy Cavallot, un diplomat al ambasadei franceze din Beirut și soția sa, Caroline, sunt asasinați în apartamentul lor;

- pe **19 aprilie**, o explozie a unei bombe a distrus birourile companiei Air France din Viena; o a doua bombă a explodat aproape simultan la ambasada franceză din Viena;

- pe **22 aprilie**, aruncă în aer agenția de știri franceze din Beirut. Apoi, cu câteva minute înainte de începerea procesului celor doi teroriști arestați, în fața birourilor din Paris ale revistei *"Al Watan Al Arabi"*, o mașină-capcană a explodat, două femei, între care una gravidă, au fost omorâte pe loc, alte 60 de persoane fiind rănite.

De data aceasta era ceva personal. Războiul unui singur om împotriva Statului. Democrația din Franța era în stare de asediu. Avocatul principal al celor doi teroriști, Jacques Vergés, știa că aceștia au fost torturați de poliție și se baza pe **"înțelegerea" care exista între numeroase grupuri teroriste arabe și echipe de ucigași israelieni, pe de o parte și guvernele diferitelor state din Europa, pe de altă parte**. "Înțelegerea" despre care opinia publică habar nu avea. Și se mai baza pe **înțelegerea secretă dintre guvernul francez și Carlos: libertatea de a călători și tranzita țara pentru teroriștii străini în drumul lor de a comite acte teroriste**. Parșivă politică!! Însă, cei doi au fost condamnați la 5, respectiv 4 ani de detenție. Pedeapsa respectivă a indignat opinia publică franceză, care nu știa nimic de "înțelegerile secrete".

Răspunsul lui Carlos la verdictul Justiției franceze nu a întârziat. După ce a ajuns la Beirut, pe data de **24 mai**, o mașină-capcană, parcată chiar în curtea ambasadei franceze din Beirut, a provocat o explozie puternică, 11 persoane fiind ucise și alte 27 grav rănite. **Pentru a nu fi prins, Carlos a plecat la una din bazele sale din România,** unde a stat în cursul lunii **iunie**. După toate masacrele care au lovit Franța, președintele Mitterrand și guvernul nu mai erau dispuși să trateze cu acest terorist. Atunci, Carlos și-a luat o "vacanță". Ca orice lider al unui sindicat al crimei, el conducea din umbră. **A organizat alte trei atacuri**: două în trenurile care străbăteau Franța și unul în gara St.Charles. Bilanțul: 5 persoane ucise și 25 rănite. **Cu o parte din aceste atentate a fost la curent și serviciul secret est-german, ele fiind pregătite în Berlinul de Est.**

Astfel, cu complicitatea directă a președinților de state, a guvernelor, Carlos avea permisiunea de a arunca în aer, de a ucide și teroriza atât Vestul, cât și Estul Europei. Un așa-zis revoluționar, de o incompetență crasă în "meseria" de "terorist", a fost transformat, prin dezinformare și prin mitul născocit de presă și televiziune, mit întreținut de serviciile secrete ale mai multor state, în marele

ucigaş profesionist. **Mitul devenise realitate şi se întorcea împotriva celor care l-au creat.** I s-au acordat toate privilegiile, toată protecţia din partea unor guverne care aveau un interes propriu sau cărora le era teamă. Dar **depăşise măsura**. A început chiar să se bălăcească în politica internă a unor state şi atunci **au început sa-i fie retrase facilităţile numeroase care îi fuseseră puse la dispoziţie. Dreptul de intrare în unele ţări i s-a interzis.** Aceste decizii i-au fost aduse la cunoştinţă. "Petrecerea" se terminase.

Şi-a îndreptat din nou atenţia spre Orientul Mijlociu, unde bazele lui se reduceau la două: Siria şi Yemenul de Sud. **Nu mai era interesat de problema palestiniană. Era interesat doar de profit**, care să-i faciliteze o viaţă uşoară, plină de huzur. Oamenii de afaceri înstăriţi din Kuweit, Bahrain, Qatar, Emiratele Arabe şi Oman, prinţi de viţă regească s-au trezit deodată cu "propuneri de afaceri" din partea lui Carlos. **Trecuse la prestarea unui serviciu profitabil: siguranţa şi protecţia. Mafia pătrunsese în deşert. Taxele erau foarte ridicate** dar, având în vedere identitatea celui care îşi oferea serviciile, **oferta lui era întotdeauna acceptată**. Nu voi insista asupra acţiunilor pe care le-a întreprins împotriva celor care nu doreau să i se supună...

Deci, Carlos se preocupa de mărirea contului său bancar. **Era deja multimilionar dar vroia mai mult. Şi atunci, s-a implicat într-o altă afacere bănoasă**, despre care opinia publică internaţională nu cunoştea nimic, nu cunoaşte nici acum, la mai bine de şase ani de la arestarea sa: **traficul de droguri**. La vârsta de 30, ani dorea să facă parte din lumea drogurilor. La sfârşitul anului 1984 şi **începutul lui 1985**, folosind în continuare paşapoarte diplomatice, a călătorit în Nicaragua şi Panama. A urmat câteva studii de pregătire şi..., **alături de sirieni şi libanezi, a deschis uşa drogurilor în ţările Orientului Apropiat şi Mijlociu...**

Mitul Şacalului – spulberat în... Sudan

Un observator atent al fenomenului terorismului internaţional ar putea spune că **dacă Şacalul nu ar fi existat, l-am fi inventat.** Era esenţial pentru a fi creat. Şi **a fost creat de mai mulţi oameni**. Materialul pe care l-aţi lecturat, stimaţi cititori, provine din **trei surse: mass-media internaţională, cărţile publicate şi dosarele secrete ale serviciilor de informaţii din mai multe ţări.** Ilici Ramirez Sanchez a fost atras de cauza palestiniană, de lupta lor pentru un stat independent. Însă, această atracţie a dispărut. Tânărul venezuelean şi-a trădat propria filozofie originală la fel de uşor pe cât a trădat cauza palestiniană. Copilul "micii familii burgheze" a devenit adultul care personifica înalta burghezie. **De-a lungul anilor, Ramirez a fost un dar propagandistic, nu pentru aspiraţiile palestinienilor, ci pentru adepţii liniei dure, în special din Israel. Fiecare act de terorism a fost exploatat de extrema dreaptă israeliană nu numai pentru a justifica abordarea *"nici o bucăţică de pământ"*, ci şi pentru a justifica propriile acte de violenţă şi terorism ale israelienilor.**

Pe parcursul a mai bine de zece ani m-am specializat în problematica terorismului internaţional. A trebuit să mă documentez şi să cunosc problema

palestiniană, pe de o parte, şi problema israelienilor, pe de altă parte. Cine nu cunoaşte în profunzime aceste două probleme nu poate emite păreri pertinente. Nu l-am susţinut şi nu-l susţin pe Arafat şi pe cei care-l înconjoară, nici pe succesorii lui Yitzhak Shamir, deoarece ştiu că sunt **adepţii violenţei** care umbreşte problema israeliano-palestiniană. Îi disprețuiesc pe aceşti oameni, care sunt mânați de ură şi am ajuns la o concluzie: **palestinienii şi israelienii obişnuiţi merită pacea. Israelul este ţara evreilor, este, de asemenea, patria palestinienilor. În ultima sută de ani, talentul şi geniul ambelor rase nu au fost cultivate în beneficiul reciproc, iar acest lucru rămâne pentru eternitate un exemplu al stupidităţii omeneşti.** Dacă tânăra generaţie de ambele părţi eşuează în tratativele şi negocierile pentru o rezolvare justă, care să fie acceptabilă pentru ambele părţi, atunci ei vor lăsa o moştenire îngrozitoare generaţiilor care vor urma. **Baia de sânge din ultimii zece ani va face ca următorii zece ani să se transforme într-un holocaust.**

În următorul capitol, voi demonstra cu documente de netăgăduit că **mitul lui Carlos-Şacalul a fost creat de serviciile secrete. Şi l-au folosit pentru ca Războiul Rece dintre Vest şi Est să fie şi mai "rece". S-au asigurat, prin el, că o rezolvare paşnică a problemei palestiniene rămâne un vis de neatins.** Prin el, au împrăştiat şi au semănat seminţele suspiciunii şi ostilităţii dincolo de frontierele Israelului şi ale ţărilor arabe. Pe măsură ce mitul lui Carlos-Şacalul lua amploare, multe guverne - inclusiv europene - aveau şansa să justifice ceea ce nu puteau justifica în ochii opiniei publice şi să explice inexplicabilul. **Mitul lui Carlos-Şacalul este povestea unui adevăr crud: o dezinformare fără egal a opiniei publice în istoria modernă...**

Marţi, 16 august 1994. Pe când lucram la manuscrisul primei cărţi, *"Războiul parapsihologic împotriva României"*, atenţia mi-a fost captată de o ştire care se transmitea la radio: celebrul terorist **Carlos a fost capturat în Sudan, fiind remis serviciilor secrete franceze.** "Cel mai căutat om din lume" **a devenit deţinutul numărul 258187P al penitenciarului *"La Santé"* din Paris.** Procesul lui Carlos continuă...

Capitolul XVII

LEGENDA LUI CARLOS-ŞACALUL" - DEZINFORMAREA CU MAI MULŢI "GRĂDINARI"

Motto: *"Dacă susţii o minciună destul timp şi destul de tare, ea devine adevăr".*
David Yallop

Începutul îl fac francezii...

Imediat după uciderea inspectorului Jean Donatini, a inspectorului divizionar Raymond Dobs şi a lui Moukharbel, precum şi rănirea lui Herranz în garsoniera din rue Toullier nr.9, **mass-media din lumea occidentală a început să construiască legenda lui *"Carlos-Şacalul".*** În Venezuela, *"pe baza informaţiilor de la Interpol"*, ziarele titrau că el este Douglas Bravo; în Peru, mass-media declara că Ramirez este o invenţie a C.I.A.; în Italia, era asemuit cu James Bond, iar cotidianele britanice îi acordau titlul de *"Revoluţionarul petrecerilor"*. Dar titlul care s-a impus definitiv a fost *"Şacalul"*. Pe lângă faptul că era întruparea mai multor personaje, **în acelaşi timp era semnalat în mai multe locuri concomitent.**

La toate acestea au contribuit, la început, DST-ul şi poliţia franceză, care i-au descoperit casele conspirative din Paris şi Londra, unde au găsit bombe artizanale, paşapoarte şi alte documente false. Au fost descoperite amantele sale din Columbia, Venezuela, Cuba, Spania şi Africa de Sud, toate prezentate drept *"complici feminini"* ai unei vaste reţele internaţionale a terorismului. Toate acestea erau ingrediente "servite" mass-media, care dădea dovadă de o promptitudine extraordinară în a le prezenta publicului. De aici, până la asocierea lui cu orice grup terorist existent nu mai era decât un pas. **Toate acţiunile teroriste, indiferent cine şi unde le comitea erau asociate de numele său...**

Şi serviciul secret francez a văzut în aceasta o mană cerească. În plin Război Rece, avea ocazia unică de a face propagandă anti-sovietică. Dezinformarea a început să funcţioneze din plin. Astfel, săptămânalul *"Minute"*, în numărul din 9 iulie scria: *"Investigaţiile noastre au stabilit că, **în vara anului 1973, Carlos s-a aflat în Bucureşti.** Era oracolul unei cafenele mondene din capitala românească, Scala. Seara se întorcea acasă, într-o clădire locuită de comunişti din Chile, care se refugiaseră în Est, după lovitura guvernamentală a lui Pinochet. La trei ani după ce fost alungat ruşinos din Uniunea Sovietică, Carlos trăia într-o ţară satelit, adică în România..."* Acelaşi săptămânal îşi "informa" cititorii că Şacalul ***"locuise la Moscova timp de şase ani".***

Faptele, aşa cum le-am prezentat în capitolul anterior, **stăteau altfel. Ilici Ramirez locuise la Moscova mai puţin de un an şi jumătate, iar vara anului 1973 şi-o petrecuse la Londra şi în Orientul Mijlociu ...**

Faptul că serviciul secret francez a "aruncat" ingredientele necesare în braţele lucrătorilor din mass-media rezultă şi din declaraţiile unui agent al acestui serviciu, care a dorit să-şi păstreze anonimatul: *"Ştiţi, guvernul trebuia să facă ceva. Era o situaţie foarte jenantă. Trei membri ai DST-ului împuşcaţi de un singur om care reuşeşte să scape. Un membru al Frontului Popular, pe care îl reţinuse, deci teoretic se afla sub protecţia lor, împuşcat şi el. Depozite de arme peste tot. Herranz şi oamenii lui au dat dovadă de o incompetenţa incredibilă, lucru care nu se întâmpla prima oară. Când s-au dus în rue Tollier au mai sunat la o altă uşă. Atâta stângăcie!* ***Poniatowski*** *(***ministrul francez de Interne** - n.a.*) **trebuia să devieze criticile. Am fost prostiţi, noi, întregul serviciu secret,** nu doar bieţii amatori care au fost împuşcaţi în apartament..."*

"Filiera cubaneză"

Să mai adăugăm o filă la legenda lui "Carlos-Şacalul", construită tot de DST-ul francez. Şi tot prin dezinformare.

Când, pe 11 iulie 1975, ministrul francez de Interne Michel Poniatowski, a anunţat mass-media despre expulzarea a trei diplomaţi cubanezi, care erau în legătură cu *"Afacerea Carlos"*, a făcut şi o aluzie la implicarea sovieticilor. Adepţii Războiului Rece au fost deosebit de încântaţi, iar ştirea a devenit o *"realitate certă"*.

Adevărul. Cei trei diplomaţi cubanezi nu aveau nici în clin nici în mânecă cu activitatea teroristă. Cu atât mai puţin cu Şacalul. Nici în mod direct, nici indirect. Ei aveau doar unele legături cu câteva dintre femeile care vizitau din când în când apartamentul din rue Toullier. Cei trei cubanezi au plătit greşelile agenţilor DST. Acest eveniment a fost înflorit pe măsură de periodicul francez *"Valeurs Actuelles"*, prin articolul comentatorului politic **François-Lebrette.** În articolul *"Omul unei reţele tricontinentale"*, cu subtitlul *"Fundalul afacerii Carlos: preluarea unor grupuri teroriste de către cubanezi, care sunt ei înşişi instrumente ale KGB-ului rusesc"*, nu lăsa dubii cititorilor în legătură cu cine îl conducea şi controla pe Carlos. În articolul citat, se menţiona că cei trei diplomaţi cubanezi au fost expulzaţi din Franţa, deoarece au luat parte la înfiinţarea unei reţele de terorism şi sabotaj în Europa, Africa de Nord şi Orientul Apropiat, reţea destinată pentru a executa acţiuni teroriste doar la ordinele Moscovei. Lebrette concluziona: *"Serviciile occidentale ştiu că în toate porturile mediteraneene, de la Marsilia la Beirut şi de la Pireu la Alexandria, cubanezii au organizat «reţele pasive» de sabotaj care nu aşteaptă decât lumina verde"*.

Întregul articol era destinat a dezinforma opinia publică. În cei 18 ani de la articolul lui Lebrette, deci până la desfiinţarea Uniunii Sovietice, aceasta nu a dat undă verde "reţelelor pasive" de sabotaj din porturile mediteraneene. Care, **de**

fapt, nici nu existau. Existau doar în mintea celor care vedeau numai "roşu" peste tot, adepţi ai Războiului Rece...

Dezinformarea din "The Times"

Mai trebuie precizat că articolul menţionat mai sus nu conţine nici un fragment de fapt real sau vreo dovadă pe care să se poată baza concluziile lui. De fapt, **Lebrette s-a bazat doar pe informaţiile furnizate de serviciul secret francez, care avea tot interesul ca greşelile agenţilor săi, vizavi de persoana lui Ilici Ramirez, să nu fie cunoscute de opinia publică.**

Nu peste mult timp, mai precis la opt zile de la apariţia articolului menţionat, intră în joc mass-media din Marea Britanie, care adaugă noi "ingrediente" poveştii. Pe data de **29 iulie,** cotidianul ***"The Times"*** publică articolul: *"Este Şacalul un terorist pregătit de Moscova şi care a scăpat de sub control?"*, semnat de un "anonim corespondent special". Care, şi el, a ajuns la unele concluzii. El descria Universitatea Patrice Lumumba ca locul în care ruşii triau studenţii din Lumea a Treia şi îi *"instruiau în tehnicile teroriste, de sabotaj şi de război de gherilă în taberele de pregătire de la Odessa, Baku, Simferopol şi Taşkent"*. Iar despre Carlos: *"Deşi detalii complete despre locul unde şi-a făcut pregătirea nu se cunosc încă, Carlos a primit un instructaj intensiv, probabil la una din bazele menţionate mai sus, în mânuirea armelor de foc, folosirea altor identităţi şi schimbarea adreselor, comunicaţii clandestine şi case-adăpost"*. **Iarăşi, nici o dovadă certă care să vină în sprijinul celor afirmate.** Anonimul articolului îl plasa, apoi pe Carlos în Marsilia în timpul aşa-numitelor "răscoale antifasciste de inspiraţie comunistă", notând: *"Problema este că a antrena un terorist este relativ uşor, dar este cu mult mai greu să-l păstrezi sub control"*.

În timp ce DST-ul îi oferea sursele dezinformării lui Lebrette, acelaşi lucru îl făcea serviciul secret britanic cu omul lor, care prefera, cu şiretenie, să nu-şi dezvăluie identitatea. Dar....

Intră în scenă CIA şi MI-6...

Prin articolele şi materialele publicate *"anonimul corespondent special"* a plantat seminţele ostilităţii şi suspiciunii, folosindu-l pe Carlos ca pe un dar a lui Dumnezeu oferit serviciului secret britanic şi celorlalte servicii secrete occidentale în scopuri propagandistice. Pentru ca cititorul să-şi dea seama ce personalităţi au participat la crearea "legendei/mitului lui Carlos-Şacalul" voi menţiona că **anonimul era, de fapt, Brian Crozier, directorul Institutului pentru studiul conflictelor, din Londra, considerat unul din cei mai buni experţi în problema terorismului internaţional.** În faţa Comisiei senatoriale a Statelor Unite, care audia persoane în probleme de terorism naţional şi internaţional, a ţinut mai multe discursuri. În folosul Comisiei, **David Martin,** un "analist principal", a întocmit un dosar cu referinţele lui Crozier, care erau foarte impresionante. Ca jurnalist, apoi ca director al Institutului amintit, timp de 20 ani a studiat folosirea violenţei în scopuri

politice. A publicat articole în *"New York Times"*, revista *"Time"*, *"The Economist"*, *"Sunday Times"* şi pentru agenţia Reuters. A *publicat cărţile "Rebelii" şi "Teoria conflictului"*. David Martin prezenta astfel prima carte*: "Un studiu comparativ, un pionierat în acest domeniu, al metodelor revoluţionare din întreaga lume. După părerea mea, acest studiu formează baza pentru primul curs de contrainsurgenţă de la Fort Bragg şi este cuprins în bibliografia obligatorie a colegiilor militare din numeroase ţări"*. **Acesta a fost unul din pionii principali folosiţi de serviciile secrete occidentale în crearea *"legendei lui Carlos-Şacalul"*.** Discursul ţinut în faţa Comisiei senatoriale a Statelor Unite a fost impresionant. În final, a spus: *"Aş vrea să adaug că ruşii au vederi ambigue despre terorism. Oficial, se opun deturnării avioanelor, de exemplu, nu în ultimul rând deoarece astfel de acţiuni au loc chiar şi în URSS. Dar sunt implicaţi în măsură foarte mare în afaceri teroriste şi trebuie să reamintesc acest fapt, într-un moment în care se presupune că pe ordinea de zi se află destinderea"*.

Ceea ce a uitat să specifice era că metoda rusească de "opunere" faţă de terorism era extrem de simplă: **când sovieticii capturau un terorist, îl executau fără prea multe fasoane...**

Institutul pentru studiul conflictelor de la Londra (ISC) era finanţat de C.I.A, direct sau indirect. Iar datorită excelentelor lui contacte, serviciul secret britanic l-a folosit pe Brian Crozier. Orice informaţie pe care acesta o primea apărea în *"The Times"*. Din afirmaţiile sale, reiese că avea încredere oarbă în aceste informaţii şi se considera incapabil de a fi manipulat în prezentarea adevărului. Astfel, în numărul din **29 iulie 1975** al cotidianului amintit, el scria *"Cazul Şacalului"*: *"Ilici Ramirez Sanchez, cunoscut sub numele de Carlos sau Şacalul (după romanul «Ziua Şacalului», al lui Frederick Forsyth în legătură cu un ucigaş angajat a cărui ţintă era generalul de Gaulle) - a studiat la Universitatea Patrice Lumumba în Moscova, pe care a părăsit-o în 1969, la vârsta de 21 ani. Studenţii din Lumea a Treia sunt trimişi aici în vederea pregătirii pentru terorism, sabotaj şi război de gherilă"*. Încă o dată, nu este oferită **nici o dovadă** care să justifice afirmaţia conform căreia Ramirez a participat la vreun instructaj pentru terorism ori sabotaj pe timpul cât a studiat la această universitate. Iar **data părăsirii Universităţii Patrice Lumumba este citată incorect.**

"Mica bombă nucleară" a lui Carlos

Anual, Institutul pentru studiul conflictului (ISC), prin Brian Crozier, întocmea un raport bazat pe articolele şi materialele apărute în cursul anului respectiv, precum şi pe analizele făcute de "specialiştii" în domeniul terorismului. După actul terorist împotriva sediului OPEC din Viena, organizat şi condus de Carlos, **serviciile secrete occidentale şi C.I.A. au considerat că Crozier era pregătit pentru o altă dezinformare în legătură cu Carlos.** Drept urmare, i-au "furnizat" mai multe informării care au fost materializate în raportul anual 1976-77,din care citez: *"Acest an a adus dovezi noi în implicarea sovieticilor pe scară largă în domeniul terorismului. Faptul că Carlos - numele folosit de obicei de*

venezueleanul Ilici Ramirez Sanchez - a fost pregătit în URSS este cunoscut de la mijlocul anului 1975 (vezi ediția 1975-76 a acestui raport, p.22). Noi detalii au ieşit la iveală în cursul vizitei lui Carlos în Jugoslavia, din septembrie 1976. S-a raportat că acesta a participat la o întâlnire a organizațiilor teroriste sprijinite de comunişti la care au fost prezenți şi agenți KGB (The Economist's Forreign Report, 22 septembrie 1976). În ciuda faptului că autoritățile jugoslave au fost prevenite de Statele Unite, nu s-a făcut nici o încercare de a-l aresta şi, ca urmare, americanii au înaintat o scrisoare de protest. ***Conform ziarului din Cairo, «Al Akhbar», Carlos intrase în posesia unei mici bombe nucleare.***

Dosarele poliției şi ale serviciului secret indicau faptul că ***Ramirez a fost inițial recrutat de KGB în Venezuela,*** *a studiat la Camp-Mantanzas, lângă Havana, sub controlul colonelului KGB Victor Simenov şi a fost trimis la Universitatea Patrice Lumumba din Moscova pentru continuarea pregătirii în 1968. La vârsta de 22-23 ani, a participat la cursurile altor instituții speciale conduse de poliția secretă sovietică, lângă Moscova, cursuri de îndoctrinare politică, sabotaj, folosirea armelor şi karate. Carlos a împrăştiat mai târziu povestea că* ***a fost expulzat din Moscova pentru atitudine anti-sovietică şi imoralitate, dar acestea sunt poveşti de acoperire sovietice pentru a proteja agenții KGB".***

Întregul material se bazează pe "informațiile" furnizate de surse ale serviciilor de informații occidentale. Iar ***"mica bombă nucleară"*** **este o invenție încântătoare a secțiunii de propagandă a serviciului secret egiptean...**

Când Brian Crozier a fost **luat la întrebări** de adevărați profesionişti din mass-media referitor la informațiile incredibile pe care le-a dezvăluit în articolele sale, precum şi în raportul anual al Institutului pentru studiul conflictului, fiind întrebat ce dovezi poate aduce în sprijinul afirmațiilor sale, **a răspuns**: *"Nu ştiu. Vedeți, eu sunt la bază un jurnalist, nu sunt erudit, am multe surse informaționale şi surse din lumea serviciilor de informații şi tot ce pot spune este că mă bazez pe o sursă puternică care nu a dat greş niciodată, asta e tot ce pot să spun".* Iar în cazul lui Carlos a adăugat că majoritatea informațiilor sunt "informații orale" ce reprezintă unul din instrumentele cruciale ale oricărui scriitor care face cercetări. Dar depinde cum îl mânuie. Un singur exemplu: **cum putea Carlos să fie pregătit de KGB în Cuba, când documentele atestă, dincolo de orice îndoială, că exact în acelaşi timp frecventa şcoala din Earls Court Road, din Londra?...**

Dezinformare... la scară mare!

Potențialul extraordinar pe care-l reprezenta mass-media a fost folosit din plin de serviciile secrete occidentale. După câteva zile de la atacul condus de Carlos asupra sediului OPEC din Viena, serviciul francez de informații externe (DGSE) şi MI-6 au început să folosească dezinformarea mass-media ca o joacă pentru ei.

Exercițiul de dezinformare în legătură cu Carlos construit de serviciile de spionaj de pe ambele părți ale Atlanticului (prezentat în parte în subcapitolul anterior) a înregistrat **un succes fără precedent.**

În primele zile ale lunii **ianuarie 1976, CIA a "strecurat" informații false** la Departamentul de Stat, lui Crozier şi serviciilor de informare a opiniei publice din Marea Britanie. Revista ***"Time"***, în primul său număr al anului, a publicat *articolul "Omul numit Carlos"*, care conținea întreaga dezinformare ce fusese strecurată şi lui Crozier. **Serviciile secrete** care erau implicate în acest exercițiu de dezinformare **au reuşit să păcălească toate mediile de informare internațională.** Portretul fantastic al lui Carlos fusese acceptat şi reprodus de foarte mulți reporteri:

- revista ***"Time"*, 5 ianuarie 1976.** *"El* (Carlos - n.a.) *a frecventat, de asemenea, patru instituții speciale conduse de poliția secretă sovietică, din apropierea Moscovei, unde a asistat la cursuri de îndoctrinare politică, sabotaj, folosirea armelor şi karate".*

-***"Newsweek"***, în aceeaşi săptămână, publica un articol în care susținea că Mohammed Boudia şi Carlos s-au împrietenit la Universitatea Patrice Lumumba (unele din cele mai jalnice "informații" din perioada în care Ilici Ramirez Sanchez era la această universitate, iar Mohammed Boudia trăia şi locuia la Paris).Tot articolul respectiv susținea că Carlos *"colaborase cu conducătorul Armatei Roşii Japoneze, Fusak Shigenobu, pentru a plănui masacrul pro-palestinian de pe aeroportul israelian Lod"*. O altă "informație" care poate fi demolată cu documente oficiale: în timpul masacrului de pe aeroportul Lod, Ilici Ramirez studia la Londra.

- ***"Le Figaro"*** şi ***"La Tribune de Lausanne"*** (Elveția) îşi afirmau convingerea că teroristul Carlos *"aparținea KGB-ului"*.

Apoi, **au început să fie publicate cărți despre Carlos**. Deoarece, pentru a prezenta fiecare eroare conținută în paginile acestora, ar însemna să scriu o carte dedicată în întregime acestui aspect, mă voi referi la una singură. În **martie 1977,** a fost publicată cartea *"Complexul Carlos. Un model al violenței"* de Christopher Dobson şi Ronald Payne. Cei doi erau reporteri angajați de *"Sunday Telegraph"* din Londra şi, după cum se prezintă în introducerea cărții, *"acoperiseră practic toate războaiele de după cel de-al doilea război mondial"*, fiind corespondenți în străinătate. Cele de mai jos sunt edificatoare pentru a ilustra cum au fost dezinformați cei doi de către sursele de informații în care aveau încredere. Înainte, trebuie să specific că **CIA era deosebit de încântată de a-l folosi pe Ilici Ramirez în războiul ei propagandistic împotriva sovieticilor şi cubanezilor.** Dar iată câteva citate, bazate pe "informațiile" furnizate celor doi reporteri:

- *"Carlos a părăsit şcoala (din Caracas) în 1966, iar tatăl lui l-a trimis în străinătate, ca să-şi continue educația. A călătorit în Caraibe şi s-a dus în Mexic şi apoi, la sfârşitul anului, a ajuns în Cuba, pentru a participa la una din taberele de pregătire ale lui Castro pentru tinerii luptători de gherilă"...*

- *"(...) Carlos şi-a continuat pregătirea în tabăra Mantanaz, una din cele trei astfel de tabere din jurul Havanei. Era unul din cei o sută de tineri venezueleni care erau educați în arta subversiunii. Profesorul lor era bine-cunoscutul general Victor Simenov al KGB-ului, care fusese trimis la Havana pentru a deveni şeful operativ al serviciului secret cubanez..."* Interesant că **generalul Simenov a ajuns în Cuba abia în 1970**, când a preluat responsabilitatea supravegherii (şi nu a fost şeful) serviciului secret din această țară.

- *"(...) Carlos a fost trimis înapoi în Venezuela pentru a ajuta la provocarea de incidente la Universitatea din Caracas, care să fie o imitație a revoltelor studențești din Paris..."*

Cei doi reporteri se fac vinovați de dezinformarea cititorilor. O minimă informare/cercetare a registrelor școlare, ale dosarelor de la vamă și ale poliției venezuelene le-ar fi demonstrat că **Carlos a părăsit Venezuela în august 1966**, cu mama și cei doi frați ai săi, luând un avion **spre Londra,** unde s-au și stabilit continuându-și educația acolo **până în octombrie 1968**, moment în care Carlos și fratele său Lenin **au plecat la Universitatea Patrice Lumumba**. Dar așa se întâmplă când "înghiți" pe nemestecate orice informație...

Autorii își mai informează cititorii că Bouvier avea într-o bancă londoneză un cont pe numele lui *"Dages"* și că îi ceruse lui Carlos sprijin financiar. Această "informație" le-a fost **strecurată de agenți ai Brigăzii speciale britanice**, în cadrul unor rapoarte neoficiale. Dar nu există nici o dovadă că Bouvier ar fi avut un cont bancar britanic sau că l-a sprijinit financiar pe Carlos....

Cei doi autori au fost intoxicați și de serviciul secret israelian. În cartea respectivă, ei pomenesc despre *"rapoarte insistente de la mai multe surse conform cărora **Carlos s-a întors în Uniunea Sovietică în 1974**, cu un grup de teroriști aparținând Frontului Popular, pentru a se pregăti într-o tabără din Rusia. Unele dintre aceste rapoarte provin de la teroriști arabi care au fost capturați de israelieni și care jură că l-au văzut pe Carlos în tabără".*

Probabil că această pregătire *"într-o tabără din Rusia"* Carlos a făcut-o **la cursurile fără frecvență sau prin corespondență... Deoarece, anul 1974 a fost un an plin pentru Carlos:**

- în **ianuarie**, era la Londra, încercând să-l asasineze pe Edward Sieff, după care s-a pregătit și a executat acel atac lamentabil asupra băncii israeliene Hapoalim din Londra!;
- în **februarie**, era în Orientul Mijlociu, unde, într-o tabără de la marginea orașului Aden, a participat la un curs de pregătire și a avut întâlniri cu mai mulți conducători ai unor organizații teroriste, planificând noi acte;
- în **martie și aprilie,** îl găsim la Londra;
- în perioada **mai-octombrie**, cu intermitențe de câteva zile, este la Paris, unde întreține legături cu mai multe femei. Tot în această perioadă, s-a ocupat cu plasarea unor mașini-capcană și aruncarea acestora în aer în fața unor sedii ale unor cotidiane din Paris; a ajutat la ocuparea ambasadei franceze din Olanda și a organizat transferul mai multor loturi de armament și muniție din Paris și alte țări ;
- în **noiembrie** este din nou la Londra, iar
- în **decembrie 1974** și **ianuarie 1975,** organiza primul atac cu rachete pe aeroportul Orly.

Atunci, când a avut timp să facă pregătirea *"într-o tabără din Rusia?"*!!..

Eu nu intenționez, prin cele scrise să acuz alți scriitori ori reporteri. Îi acuz doar că nu se documentează când scriu, respectând o regulă de aur: o informație se verifică cel puțin din două surse diferite. Condamn, de asemenea, serviciile secrete care furnizează astfel de "informații" pentru dezinformarea opiniei publice... Când cunosc realitatea și văd că este prezentată altfel, mă apucă amocul! Mă apucă

amocul, deoarece cei doi, Pobson şi Payne, prin cartea lor şi alte materiale care le-au fost publicate, sunt consideraţi experţi în problematica terorismului internaţional. **Serviciile de informaţii responsabile pentru exerciţiul de dezinformare în legătură cu *"Carlos-Şacalul"* pot fi mândre de "opera" lor...**

Directorul CIA preferă "informaţiile" din cărţi...

Când cei trei diplomaţi cubanezi au fost declaraţi *persona non grata*, guvernul francez le-a spus că, în acel moment, *"nu putea să dea nici o explicaţie şi nici să descrie faptele pentru care erau învinuiţi cei trei"*. Cubanezii au aşteptat ani de zile explicaţii...

În **1978, Michel Poniatowski** a scris cartea ***"Viitorul nu se scrie nicăieri"***, în care se ocupa de perioada în care el era ministru de Interne şi de "Afacerea Carlos". Întregul conţinut al cărţii ilustrează, din nou, cât de mult succes a avut campania de dezinformare centrată pe Carlos. Nu intru în amănunte, deoarece sunt prea multe de spus. Specific doar că şi el citează *"rapoartele comune care îl plasează* (pe Carlos – n.a.) *în taberele de pregătire din Rusia, în 1974"*. **Pe seama lui Carlos sunt puse masacrul de pe aeroportul Lod (1972) şi deturnarea aeronavei companiei Lufthansa de pe ruta Palma de Mallorca-Frankfurt/Main (1977). În fapt, Carlos nu avusese nici un amestec în cele două acte teroriste** dar cum să nu creadă cititorul, când chiar Ministrul de Interne relatează aceste fapte în cartea sa ?...

Pentru CIA, DCI şi MI-6, care orchestrează această campanie de dezinformare, urmează lovitura principală: **erau pe punctul de a-l convinge pe directorul CIA, pe secretarul de Stat al Statelor Unite, pe preşedintele şi pe vicepreşedintele american şi, prin aceştia, pe primul ministru Margaret Thatcher, că minciunile lor erau adevărate!** Mai era nevoie de un autor american destul de credul, dar cu priză la personalităţile politice şi la public, care să "înghită" întreaga poveste. Şi intră în scenă autoarea **Claire Sterling,** care scrie cartea ***"Reţeaua terorii"***. Şi în cărţile SF mai găseşti un sens, o lume imaginară, dar în care uneori ai dori să trăieşti. În legătură cu romanul amintit, Claire s-a dovedit a fi **o compilatoare ordinară**, care a adunat între coperţile cărţii tot non-sensul scris de alţii referitor la Carlos şi terorismul internaţional. **Cartea ei este un monument al realizărilor mai multor servicii de informaţii occidentale în acest domeniu. Al dezinformării.** Dar pentru cititorii care au lecturat această carte, *"faptele prezentate sunt reale"*. De fapt, ultimele cuvinte ale introducerii sunt: *"Aceasta nu este o carte de ficţiune. Se ocupă de fapte reale"*. În capitolul despre Carlos, care ne interesează, citează 17 surse diferite de informaţie. Majoritatea acestora sună foarte familiar: autori ca Payne, Dobson, Smith, Crozier, fostul ministru francez Poniatowski ş.a. Doar două sunt surse de informaţii care nu au putut fi identificate - anonime. **Toate aceste "surse"** pe care s-a bazat când a scris capitolul respectiv (de fapt întreaga carte) au fost, într-un grad mai mic sau mai mare, **îmbrobodite de serviciile secrete occidentale şi din ţările arabe...**

Nu mai insist asupra modului în care a prezentat viața, pregătirea și activitatea teroristă a lui "Carlos-Șacalul", deoarece sunt lucruri citate de autorii menționați. Sterling are singurul merit că a prezentat interviurile lui El-Jundi cu Ramirez. Însă, nici în prezentarea acestora nu a făcut nici un efort pentru a obține interviurile originale în limba arabă, mulțumindu-se cu versiunea din "Le Figaro", care era completată cu material suplimentar contrafăcut. Nu a făcut nici o încercare de a verifica informațiile lui Carlos. Și se știe că acesta era un tip lăudăros, orgolios, cu veleități de conducător pe care însă nu le-a obținut niciodată, deoarece era cunoscut în "lumea" terorismului. **Pe spusele lui nu te puteai baza**, mai ales că începuse să creadă în publicitatea care i se făcuse și i se făcea. Dar să prezint **o bârfă picantă care i-a fost "strecurată" acestei autoare credule** de unul din cei doi informatori neidentificați: *"În aprilie 1973, forțele israeliene au întreprins un raid asupra regiunii libaneze Ramblatt-el Blida și au putut auzi un timp mesaje transmise de un ofițer KGB care se afla sub acoperire diplomatică la Beirut. Întâmplător - încă nu știau nimic despre Carlos, ca și restul lumii - au aflat că scotea bani dintr-un cont al unei bănci londoneze, cont al unui agent KGB numit Antonio Dages Bouvier".* **Agenții Mossad au râs în hohote când au citit acest pasaj**, iar unul dintre aceștia, într-un interviu acordat scriitorului David Yallop, a spus că *"această informație era o poveste de adormit copiii".* Iar **pasajul citat forțează orice limită a credibilității**, în special pentru specialiștii în domeniu. Adică: o echipă de ucigași israelieni s-a strecurat pe mal de pe o navă de patrulare, la adăpostul întunericului, în noaptea de 9 aprilie 1973, și-a îndeplinit misiunea de a ucide și s-a întors pe mare în mai puțin de o oră și totuși a găsit timp să intercepteze de la ambasada sovietică din Beirut semnalele unui agent KGB...

O altă dezinformare. Conform afirmației lui Sterling, Carlos *"s-a retras curând după atacul OPEC"* fiind *"pur și simplu rechemat în Rusia"*. Această informație a surprins pe toți cititorii, însuși pe Carlos, deoarece acesta ucisese mai mulți oameni de la acel act terorist decât înainte. I-a surprins pe toți cititorii cunoscători ai fenomenului terorismului internațional. Iar în capitolul dedicat colonelului Gaddafi **se contrazice singură**, afirmând că, după atacul asupra sediului OPEC din Viena, grupul de comando s-a înapoiat în Libia, unde *"Carlos a primit o vilă frumoasă pe malul mării cu tot cu personal, mașină și șofer"*. **Președintele Libiei nu a avut nimic de-a face cu acest act terorist**. Și unde a plecat Carlos după acel atac? În Rusia sau în Libia?

Pentru ca cititorul să fie edificat asupra modului în care a apărut cartea lui Sterling mai fac următoarea precizare. În **iulie 1979,** ea a participat la o conferință asupra terorismului internațional de la Institutul Jonathan din Ierusalim. Lângă ea au stat **George Bush, Ray Cline** - fostul director adjunct al CIA, **George Keegan** - fostul șef al serviciului de spionaj al forțelor aeriene ale Statelor Unite. În sală, se mai aflau patru foști șefi ai să serviciului secret militar israelian. Numeroasa asistență l-a ascultat pe ministrul **Menachem Begin, care îi îndemna pe toți să demaște *"terorismul sovietic"***. În concepția celor care au participat la conferință respectivă s-a consolidat ideea că *"sovieticii trăgeau sforile în spatele întregului terorism internațional"*. Iar în **octombrie 1980,** la mai bine de un an de la

conferința respectivă, "fructul dezinformării fiind copt", **Sterling își termină cartea.**

Cartea lui Sterling a stârnit controverse și dispute chiar și în interiorul CIA. La o lună de la câștigarea alegerilor prezidențiale, echipa Reagan/Bush l-a numit pe generalul Alexander Haig ca Secretar de Stat și pe **William Casey** ca **director CIA**. Acesta din urmă a rămas **deosebit de impresionat de cartea Clarei Sterling.** Și-a chemat subordonații întrebându-i cum e posibil ca o scriitoare să dețină informații mai bune decât CIA. Câțiva ofițeri i-au replicat imediat: *"Toată cartea conține doar dezinformarea pe care noi și alte servicii de informații am creat-o"*. Însă, **Casey a refuzat să accepte această informație.** Iar mai târziu, când ofițerul de informații pentru Uniunea Sovietică, împreună cu colectivul său au întocmit un raport care concluziona că nu există aproape deloc dovezi ale implicării sovieticilor în acțiuni teroriste, Casey a scris pe marginea raportului: ***"Citește cartea Clarei Sterling. Restul sunt prostii".***

Nu numai directorul CIA era de această părere. Bobby Inman, directorul lui adjunct, era convins că Sterling avea dreptate și că opinia experților de la Langley era greșită. Aceștia au fost făcuți chiar *"ticăloși care sunt plătiți cu 50.000 dolari pe an"*. Și "ticăloșii" trebuiau să se ferească și de generalul Tigh, șeful agenției de informații a forțelor de apărare, care raporta toate problemele direct Departa-mentului Apărării...

Prin cele de mai sus nu doresc să-l sprijin pe "Carlos-Șacalul", ori pe alt terorist, dar cred că adevărul este un lucru sacru. În cărțile pe care le-am citit, referitoare la Carlos, ori în alte materiale documentare ale unor "analiști" de prestigiu în problematica terorismului internațional, nu am întâlnit dovezi documentate care să sprijine afirmațiile făcute. Înseamnă că **există ceva putred în cadrul serviciilor secrete occidentale. După modelul cărora România dorește și ea să-și organizeze serviciile sale secrete...**

Campania de dezinformare care l-a înconjurat pe "Carlos-Șacalul" a fost fără sfârșit, el devenind *"teroristul numărul 1 al lumii"*, *"omul cel mai vânat"* etc. În urma activității de intoxicare a unor scriitori și reporteri reputați, de către serviciile secrete occidentale, **au început să apară carte după carte** în Franța, Elveția, Germania, Marea Britanie, Statele Unite ale Americii ș.a. După cum au sperat și serviciile secrete, aceste lucrări au stârnit interesul cititorilor, curiozitatea acestora, ei **formându-și și consolidându-și părerea că acest Carlos a fost pregătit de cubanezi, apoi de sovietici, că fost recrutat de KGB, iar Uniunea Sovietică era principala "furnizoare" a teroriștilor.** De asemenea, aceste cărți și lucrări se pretindeau a fi studii la nivel academic al fenomenului terorismului internațional...

"Obsesia Gaddafi" și "echipele lui Carlos"

În cărțile care mi-au fost publicate cu privire la problematica terorismului internațional, precum și în materialele publicate în diferite cotidiane referitoare la acest subiect, afirmam că **Administrația americană avea o obsesie (o are și în**

prezent) legată de persoana preşedintelui Libiei, colonelul Gaddafi. Iar această obsesie este transmisă de la un preşedinte la altul.

În cursul anului 1981, preocuparea administraţiei Reagan pentru colonelul Gaddafi atinsese culmea. În **iulie**, pe când acesta se afla în Etiopia, în timpul unei convorbiri cu liderul acestei ţări, **se presupunea că ar fi declarat că va pune pe cineva să-l asasineze pe preşedintele Reagan.** Rapoartele conform cărora preşedintele Libiei dorea să-l asasineze pe cel al Statelor Unite au început să curgă potop la Casa Albă, Pentagon, CIA şi alte instituţii guvernamentale. Directorul CIA, Casey nu a părut nici un moment înclinat să reflecteze asupra unei întrebări simple, care se impunea de la sine: **dacă un şef de stat plănuia să-l asasineze pe altul, cum de aflase toată lumea?** Nu s-a gândit nici la faptul că **aceste rapoarte au început să sosească numai după ce el emisese o directivă-globală pentru şefii birourilor CIA, prin care le cerea să iniţieze o campanie de dezinformare împotriva colonelului Gaddafi.** În acest timp, primea şi alte rapoarte alarmante: că libienii plănuiau să-l asasineze pe ambasadorul Statelor Unite, Rabb, din Roma; că libienii intenţionau să comită un atac "tip kamikadze" asupra port-avionului american Nimitz; că o echipă de comando libiană foarte mare, care avea capacitatea de a *"se mişca cu viteza luminii"* (!!!) a fost trimisă pentru a ataca simultan ambasadele americane din Paris, Roma, Atena, Berlin, Londra, Tunis şi Madrid. Fără să analizeze aceste rapoarte, fără a întreprinde nici o măsură de verificare, a ordonat şi a impus luarea unor măsuri de securitate care i-ar fi costat pe americani sute de milioane de dolari. Nici o clipă nu s-a gândit că **proveniența acestor rapoarte era foarte dubioasă**: au venit din New Delphi, de la *"ruda unui diplomat libian"* care a scris o scrisoare anonimă; au venit de la *"informatori întâmplători"* cu *"acces foarte bun la ofiţeri superiori libieni"*. Enumerarea nu-şi mai are rostul. La rândul lui, Casey căzuse în plasa dezinformării...

La începutul lunii decembrie, combinaţiile dintre dezinformare şi aceste numeroase rapoarte despre intenţiile colonelului Gaddafi au atins punctul culminant. ***"Washington Post", "New York Times"* şi apoi restul mijloacelor de informare americane au publicat adevărate poveşti despre faptul că o echipă formată din teroriştilibieni se pregătea să intre în Statele Unite. Ţinta: preşedintele.** Alte rapoarte au amplificat această ştire: existau două echipe, ambele controlate de "Carlos-Şacalul". Portrete-robot ale "ucigaşilor" au apărut în presă şi la televiziune. Preşedintele american şi ajutoarele sale au fost cuprinse de o adevărată paranoia. Toată mass-media americană era plină de isprăvile lui "Carlos-Şacalul", omul *"căruia nimic nu-i putea sta în faţă"*. Este de prisos să specific că absolut toate erau inexacte. Dar **ostilitatea publicului american faţă de preşedintele Libiei era în creştere.**

Haig, Secretarul de Stat, nu stătea degeaba. În toate rapoartele apărute în presă, el vedea o confirmare a afirmaţiilor Clarei Sterling despre Carlos şi *"părintele terorismului"* – preşedintele Libiei. Iar Administraţia americană a trimis un avertisment funcţionarilor de la imigrări: *"Carlos este extrem de periculos şi nu ezitaţi să trageţi"*.

Nimic din toate acestea nu era adevărat. Departamentul de Stat şi CIA au efectuat câte un studiu, materializat în câte un raport. Iată un fragment din raportul CIA: *"Rapoartele ulterioare asupra planurilor reale de atac asupra membrilor guvernului american au provenit de la surse cu acces limitat, indirect, a căror credibilitate este pusă sub semnul întrebării. Este posibil ca astfel de rapoarte să fi fost generate deoarece informatorii sunt avertizaţi că noi căutăm astfel de informaţii".*

În concluzia Departamentului de Stat i s-a spus că poveştile despre echipele de atac conduse de Carlos erau *"exemple de dezinformare care se auto-eliminau".*

În legătură cu *"teroristul numărul 1 al lumii"*, serviciile secrete occidentale au desfăşurat o adevărată campanie de dezinformare, atât a opiniei publice, cât şi a personalităţilor politice. Ele i-au creat pe Crozier şi Lebreţe, care i-au zămislit pe Smith, Payne şi Dobson, care, la rândul lor au zămislit-o pe Claire Sterling. Directorul CIA, William Casey şi generalul Haig sunt victimele celei din urmă. **Atâţia bani şi eforturi dedicate în întregime unei propagande antisovietice!** Adevărul despre Uniunea Sovietică, Ilici Ramirez Sanchez şi preşedintele Libiei erau cunoscute. Nu era de ajuns? De ce opinia publică internaţională, chiar unii oameni politici, chiar preşedinţi de state au fost dezinformaţi? Deoarece comunismul a fost nu numai fără Dumnezeu, nu doar rău, ci şi de o ineficienţă fatală. El s-a autodistrus pe considerente economice. Liderul libian are o viziune extrem de periculoasă asupra revoluţiei mondiale. Am citit *"Cartea verde"* a acestuia. Pe care nu o comentez. Este indiscutabil că a sprijinit terorismul internaţional şi îl sprijină încă. Pot fi considerat cinic dar acţiunile lui justifică reacţii. Acţiuni determinate de politica americană faţă de persoana sa şi de poporul libian. **Este cercul vicios care nu se închide şi duce la proliferarea terorismului internaţional, în special al celui de stat.** Că Ilici Ramirez Sanchez este un ucigaş nu încape îndoială. A fost un mercenar care acum este adus în faţa justiţiei. Mai era nevoie sau mai este nevoie de fantezie suplimentară? Şi aşa adevărul este îngrozitor. **Dacă nu ar fi existat dezinformarea, Carlos nu ar fi fost folosit niciodată de Wadi Haddad. Din contră, acesta l-ar fi ucis. Aşa?! ...**

Concluzia este una singură: **serviciile secrete trebuiau să-şi justifice existenţa, cheltuielile enorme şi chiar neputinţa...**

CIA şi "orientarea temelor"

Încă de la înfiinţarea ei după cel de-al doilea război mondial, **una din misiunile CIA a fost manipularea mass-media**, atât din Statele Unite, cât şi din ţările în care avea anumite interese. Iar aceste interese, în majoritatea cazurilor, au fost murdare. CIA cunoştea foarte bine valoarea minciunilor şi a dezinformării. Lucru valabil şi în ziua de azi. Până în 1975, CIA cheltuise **75 milioane dolari** pentru a împiedica alegerea unui guvern comunist în **Italia**. Mai bine de jumătate din această sumă a fost cheltuită pe propagandă anticomunistă în presă, la radio şi posturile de televiziune, afişe, ş.a. Dar acţiunea care a avut repercusiuni dramatice asupra a sute de mii de persoane a fost manipularea mediilor de informare din

Chile, după venirea la putere a lui Alende. Pe lângă faptul că agenții CIA au fost implicați direct în asasinarea acestuia și a principalilor săi colaboratori, acțiunea de manipulare a mass-media a avut un impact deosebit asupra populației. Spre exemplu, în perioada 1970-73, "***El Mercurio***", unul din cele mai influente cotidiane din Chile, a publicat cel puțin un articol pe zi, scris de agenți ai CIA specializați în dezinformare ori bazat pe informații furnizată de această gigantică Agenție. În cei trei ani pentru "activitate fidelă", cotidianul respectiva primit de la CIA **peste 3,5 milioane dolari**. Această tactică de dezinformare a opiniei publice internaționale este denumită de CIA "***orientare a temelor***". În cadrul ei, **un loc aparte îl ocupă sponsorizarea apariției, respectiv a tipăririi cărților**. Până în prezent, **peste 2500 de cărți au fost sponsorizate de CIA.** Cărțile respective au fost și sunt **scrise de autori controlați de Agenție,** al căror conținut/subiect este "oferit" de ea, personajele principale fiind prezentate într-o lumină total diferită pentru cititori. În acest caz, **domeniul terorismului deține locul principal,** chiar prin faptul că el proliferează pe zi ce trece. **Datorită acțiunii de dezinformare** a opiniei publice, a unor guverne și conducători de state, în care conducerile unor țări au fost și sunt prezentate exagerat din punct de vedere al susținerii terorismului internațional, **Statele Unite și-au impus punctul de vedere privind aplicarea unui embargo parțial sau total asupra acestora** (Cuba, Irakul, Libia – o perioadă și Pakistanul, Kuweit-ul, Siria, etc.).

Un exemplar din **documentul CIA privind manipularea mediilor de informare, în special tipăririi cărților amintite,** a ajuns în mâinile agenților serviciului secret sirian, având ștampila "*SECRET*", pe care l-au pus la dispoziția unor autori de romane. Din acest document, citez câteva fragmente deosebit de semnificative:

"Cărțile diferă de alte materiale de propagandă, în primul rând deoarece o singură carte poate modifica semnificativ atitudinea și acțiunea cititorului într-o măsură incomparabilă cu impactul oricărui alt mijloc de informare... (vezi cărțile care au fost scrise referitor la Ilici Ramirez Sanchez și președintele Libiei, colonelul Gaddafi – n.a.)... *Acest lucru nu este, bineînțeles, adevărat pentru toate cărțile, din orice moment, dar este destul de adevărat pentru a face din cărți cea mai importantă armă a propagandei strategice pe termen lung".*

Documentul se referă și la controlul asupra scriitorului: *"Avantajul contactului direct cu autorul este că îl putem familiariza în detaliu cu intențiile noastre, că îi putem oferi orice material pe care noi îl dorim să îl includă și că putem verifica manuscrisul în fiecare stadiu. Controlul nostru asupra scriitorului trebuie întărit, de obicei prin plăți în perioada în care lucrează la manuscris sau cel puțin printr-un avans pe care el va trebui să-l returneze...* (de cele mai multe ori, acest avans nu a mai fost returnat – n.a.*). Agenția trebuie să se asigure că manuscrisul propriu-zis va corespunde intențiilor noastre operaționale și de propagandă".*

În legătură cu dezinformarea practicată de CIA, Comisia Pike a ajuns la concluzia că proiectele propagandiste şi în legătură cu mediile de informare au fost, probabil, *"unica şi cea mai mare categorie de acţiuni cu acoperire efectuate de CIA"*.

Cu timpul, activităţii de dezinformare practicată de această gigantică Agenţie i s-au alăturat şi serviciile secrete de peste Ocean (în special **MI 6** şi **DST**-ul francez) şi **Mossad**-ul, **reuşind să cuprindă toate mediile de informare, inclusiv scriitorii**. Dându-le "informaţii" acestora, au reuşit să creeze legenda *"celui mai mare terorist al lumii"* – **Carlos**, după care şi-au îndreptat atenţia asupra preşedintelui Libiei, colonelul **Gaddafi.** Serviciile secrete occidentale au început să ofere scriitorilor "informaţii calde", conform cărora Gaddafi concepuse şi finanţase actul terorist asupra sediului OPEC din Viena. Scriitorii **Cristopher Dobron** şi **Ronald Payne** au afirmat că *"raidul de la Viena a fost întreprins pentru a satisface mai multe scopuri şi mai mulţi clienţi"*. Lista acestora era legată de Carlos însuşi, de Irak, Libia, Algeria, în spatele tuturor fiind Uniunea Sovietică. Dar **cei de la Mossad au fost mai eficienţi**, "strecurând" celor doi scriitori "informaţia" conform căreia colonelul Gaddafi îi oferise lui Carlos un milion de lire pentru acest act terorist. Iar "informaţia" respectivă a apărut în cărţile acestora... Singura "dovadă" pe care cei doi o oferă cititorilor referitor la această "informaţie" este că **şeicul Yamani,** care era pe atunci ministrul Petrolului al Arabiei Saudite *"nu are nici un dubiu că Gaddafi a fost cel care a finanţat afacerea OPEC şi, deşi refuză să-l acuze în mod public pe preşedintele libian, şeicul ameninţă că o va face când va sosi momentul potrivit"*. Nici când scriu aceste rânduri, acest *"moment potrivit"* nu a sosit. **Colonelul Gaddafi nu a avut nici o tangenţă cu actul respectiv. Din contră, era foarte furios pe Carlos** pentru că îi ucisese un membru al gărzii delegaţiei ţării sale. Serviciile secrete responsabile pentru exerciţiul de dezinformare în legătură cu Gaddafi au avut o recoltă bogată.

În continuare, voi oferi unele informaţii privind **obsesia preşedinţilor americani faţă de colonelul Gaddafi,** informaţii ieşite la iveală după zeci de ani. Şi fac aceasta nu pentru a apăra personalitatea preşedintelui libian, ci pentru a prezenta **"jocurile murdare" ale serviciilor secrete occidentale vizavi de problematica terorismului internaţional** şi pentru a demonstra că **interesele lor au primat în totdeauna**...

Înainte, doresc să specific că, **acum, cei doi scriitori amintiţi sunt consideraţi experţi în ale terorismului.** În 1978, BBC-ul a transmis emisiunea *"Teroare internaţională"*, un studiu efectuat de reporterul **Tom Mangold** asupra organizaţiei lui Wadi Haddad (o organizaţie teroristă desprinsă din O.E.P.). Consilierii speciali ai acestei emisiuni au fost cei doi scriitori. Emisiunea respectivă a fost retransmisă în Statele Unite de canalul CBS, emisiune ce a stat **la baza unui raport al Congresului potrivit căruia Uniunea Sovietică se afla chiar în miezul infrastructurii internaţionale teroriste**...

În capitolul anterior aminteam şi cartea ***"Reţeaua terorii"*** scrisă de **Sterling,** un alt "expert în problematica terorismului internaţional". Şi afirmam că ar fi greu

de găsit aşa de mult nonsens adunat între coperţile unei cărţi referitoare la terorismul internaţional. Cititorul care lecturează această. carte, după parcurgerea capitolului intitulat *"Părintele terorismului"*, ajunge la concluzia că preşedintele libian a lucrat mână în mână cu sovieticii pentru destabilizarea întregii lumi occidentale. Sterling afirmă că, după atacul terorist asupra sediului OPEC, comandoul condus de Carlos s-a întors în Libia, unde acesta a primit *"o vilă pe malul mării cu tot cu personal, maşină şi şofer"*, iar *"Hans-Joachim Klein, eroul rănit al raidului asupra sediului OPEC, a scris că la întoarcerea în Libia a fost invitat la un dineu cu ministrul de Externe unde s-a toastat în cinstea lui, a călătorit cu avionul personal al preşedintelui, a cinat cu şeful serviciului secret şi a primit o gardă de corp"*. Toate acestea duc la concluzia cititorului că Gaddafi a stat în spatele acestui act terorist care a şocat opinia publică internaţională, preşedinţii de state şi guvernele lumii libere. Şi, pentru ca cititorul să fie convins, Sterling scrie: *"Toate informaţiile necesare din interior puteau fi obţinute de la colonelul* Gaddafi (se referă la informaţii privind paza clădirii OPEC, a delegaţiilor etc.- n.a.). *A fost, la urma urmei, ideea lui, aşa cum a mărturisit Hans-Joachim Klein"*.

Dar pentru Dumnezeu, acesta, în toate din interviurile pe care le-a dat, ca şi în autobiografia sa, a avut multă grijă să evite răspunsuri în legătură cu ţara care a conceput acel act terorist sau în care s-a refugiat! Cât despre Gaddafi, nu a pomenit niciodată un cuvânt...

Preşedintele Gaddafi devenise un subiect de iritare morbidă pentru preşedinţii americani. Obsesia asupra personalităţii sale se preda ca o ştafetă. de la un preşedinte la altul. Pe timpul administraţiei Carter, **amiralul Stansfield Turner**, fost director CIA, a compilat un raport secret pe care l-a intitulat: *"Libia - Scopuri şi vulnerabilitate"*, în care prezenta posibilitatea de a-l înlătura pe liderul libian de la putere şi ajungea la concluzia că eventualitatea ca o lovitură de stat a unui grup de exilaţi libieni să reuşească este foarte mică. **Concluzia**: *"În afară de cazul în care este asasinat; el ar putea ca să rămână la putere mulţi ani"*. Toată această dezinformare referitoare la preşedintele libian se datora faptului că, **pe timpul Administraţiei Reagan, 10% din petrolul importat de Statele Unite provenea din Libia.** Un embargou asupra acestei resurse, spunea raportul despre care am amintit mai sus *"ar fi avut ca rezultat o lipsă serioasă de benzină pe coasta de est a Statelor Unite"*. Iar administraţia anterioară fusese preocupată de două lucruri: poziţia lui Gaddafi faţă de ţările vecine, în special Ciadul, şi era conştient de faptul că trebuia să pună în balanţă răspunsurile faţă de încercările lui Gaddafi de a-şi "exporta" revoluţia, cu **dependenţa Statelor Unite de importurile de petrol libian**.

Acest raport a fost citit şi de William Casey, directorul CIA, paralel cu lecturarea cărţii lui Sterling, *"Părintele terorismului"*. Cartea oferea "informaţia" categorică cum că Gaddafi a oferit *"fonduri, arme şi instructaj pentru masacrul de la Jocurile Olimpice din 1972"* şi că el *"a finanţat reţeaua lui Carlos din Paris"*.

Dezinformare de la tribuna ONU

Şi, pentru ca dezinformarea să fie cât mai credibilă, pe data de 20 noiembrie 1986, la Naţiunile Unite din New York, reprezentantul Israelului a ţinut un discurs în sprijinul atacului Statelor Unite asupra Libiei care a avut loc pe data de 15 aprilie 1986, discurs din care spicuiesc esenţialul: *"Relaţiile Libiei cu Organizaţia teroristă pentru Eliberarea Palestinei (OEP) merită o atenţie specială.* ***Gaddafi a finanţat unele din cele mai oribile crime comise de teroriştii palestinieni.*** *Libia a acordat 5 milioane dolari grupului Fatah «Septembrie Negru» pentru a-i asasina pe cei 11 atleţi israelieni la Jocurile Olimpice de la* ***München*** *din* ***1972****. Gaddafi a finanţat atacul Frontului Popular de Eliberare a Palestinei asupra clădirii Organizaţiei ţărilor exportatoare de petrol, din* ***Viena;*** *în* ***1974****, în cursul căruia au fost asasinaţi patru oameni. În luna ianuarie a acestui an, el i-a dat 13 milioane dolari lui Abu Nidal, pentru un asasinat în masă - masacrul turiştilor din Roma şi Viena, pe* ***27 decembrie 1975****".*

Este incredibil câte minciuni se pot "difuza" de la tribuna unui astfel de organism internaţional, numai pentru ca opinia publică internaţională să fie de acord cu un act de terorism de stat practicat de Statele Unite (atacul asupra Libiei pentru asasinarea preşedintelui Gaddafi)!...

În urma cercetărilor întreprinse de celebrul scriitor **David A.Yallop**, care, în lucrările sale, respectă regula de aur (*"Informează-te foarte bine, apoi publică"*), a rezultat că discursul respectiv se baza pe un material patetic publicat în ziarul vest-german *"Bild am Sontag"* şi cel britanic *"Daily Telegraph"*. Acest lucru a fost recunoscut chiar de către Yitzhak Shamir, primul ministru israelian, căruia Yallop i-a scris mai multe scrisori, din care spicuiesc un pasaj: *"(...) acest raport* (al reprezentantului Israelului la Naţiunile Unite - n.a.) *nu este documentat, este foarte speculativ şi nu conţine nici o urmă de dovadă reală.* Este plin de formulări ca acestea: *«Statele Unite suspectează că sunt implicaţi simpatizanţi ai Libiei», «se crede că aceste atacuri», «sunt suspectaţi simpatizanţi ai Libiei», «poate ca a existat o implicare libiană»* ş.a."

Aşadar, numai speculaţii! Nici o afirmaţie sau dovadă care să confirme cele expuse de reprezentantul Israelului într-un for atât de înalt...

Încercând să prezinte cititorilor o imagine cât mai corectă asupra personalităţii preşedintelui libian, scriitorul Yallop a stat de vorbă şi cu **un ofiţer superior din Mossad,** care i-a declarat: *"Aceasta a fost doar o operaţiune a organizaţiei «Septembrie Negru»* (este vorba de atacul din Satul Olimpic - n.a.). *Nu avem nici o informaţie conform căreia Gaddafi ar fi luat parte la plănuirea sau realizarea operaţiunii".* Apoi, i-a luat un interviu lui **Abu Yiad,** cel care a creat şi conducea organizaţia teroristă "Septembrie Negru", care a recunoscut că atacul de la Jocurile Olimpice de la München, din 1972, a fost plănuit de el şi ceilalţi conducători ai organizaţiei. Abia apoi a prezentat în cărţile sale informaţia respectivă.

Am prezentat doar acest caz, pentru a demonstra că deontologia profesională a unui scriitor îl obligă la o documentare foarte temeinică înainte de a da bun de tipar un manuscris...

Capitolul XVIII

TERORISMUL ŞI ARMELE DE NIMICIRE ÎN MASĂ

M-am hotărât să includ prezentul capitol în această lucrare pentru a reprezenta reflectarea exactă a unei realităţi contemporane - **ameninţarea terorismului atomic**. Situaţiile prezentate sunt reale. Cititorii vor lua cunoştinţă de unele dintre cele mai celebre şi cele mai secrete locuri din lume: Cartierul General subteran de la Casa Albă, punctul de comandă al Comandamentului nuclear al Pentagonului, tunelurile forţei de şoc atomic israelian ş.a., despre celebrele echipe NEST ale Statelor Unite ale Americii. Toate acestea, pentru a demonstra **pericolul care ameninţă omenirea**, deci orice stat, **prin terorismul atomic.**

Pentru a ajunge aici, timp de ani, am efectuat un studiu şi o analiză temeinică asupra unui extraordinar grupaj de documente, dintre care **unele ultrasecrete**, pe care activitatea mea în domeniul terorismului-antiterorismului mi-a permis să le parcurg. Unele dintre ele sunt documente stupefiante în care realitatea se întâlneşte cu istoria şi care au început să fie date publicităţii. Dacă am reuşit sa redau tot realismul crud şi toată precizia acestui capitol, cititorul este singurul în măsură să judece.

Terorismul clasic - "în folosul poporului ?!

În analiza fenomenului terorist contemporan, trebuie avut în vedere un aspect general valabil: fiecare moment istoric al Omenirii este o punte între un trecut a cărui amintire şi evenimente petrecute se păstrează în memoria contemporanilor şi un viitor difuz, incert, care pune pe gânduri specialiştii în domeniu. Terorismul contemporan are ceva din trecutul său apropiat (începutul anilor '60) dar, în acelaşi timp se manifestă prin fenomene noi. De aici, decurge întrebarea firească: cum se prefigurează terorismul viitorului ?

Fundamental, **terorismul contemporan reprezintă aceeaşi ofensivă strategică a războiului revoluţionar,** "câmpul de luptă" este acelaşi, precum şi încercarea de a "convinge" un segment cât mai larg al populaţiei în ceea ce obişnuim să numim război revoluţionar, sau războiul împotriva cotropitorilor. Dar nu trebuie neglijat următorul aspect: eufemistic denumit lupta armată sau luptă de eliberare, **terorismul clasic îşi propune nişte obiective în care interesele poporului coincid cu interesele organizaţiilor care, cică, îl reprezintă.** Adică, tocmai organizaţiile şi grupările teroriste ori extremiste. În acest sens, exemplific cu *"problema kurdă"* sau cu *"problema palestiniană"*. **Peste noapte, un popor întreg s-a trezit că nu mai are nici un drept în ţara lui. Mai mult, că nu are patrie. Şi aceasta cu asentimentul marilor puteri şi al ONU.** În drama lor, milioane de kurzi au ales calea pribegiei. Alţii au pus mâna pe arme şi au ripostat. Iar când şi-au dat seama ca sunt striviţi de o putere mult mai mare, că drama lor este ignorată de comunitatea internaţională, au recurs la gesturi disperate. Mulţi dintre ei au devenit adevăraţi terorişti. Imediat, în bloc, întregul popor kurd a fost acuzat de terorism. Pe marginea acestor două "probleme" am scris mai multe materiale care au fost publicate în cotidianele *"VEST" şi "CRIŞANA PLUS"* (Oradea). Iar multe cunoştinţe

şi prieteni m-au întrebat ce părere am despre terorismul practicat de ceceni, kurzi ori palestinieni. Răspund public: *"Nu sunt de acord şi condamn orice acţiune teroristă, indiferent cărui "scop" îi este dedicată, indiferent ce ţeluri urmăreşte. După cum nu sunt de acord nici cu acei ziarişti care afirmă că împotriva terorii te poţi apăra prin acţiuni teroriste"*. După cum nu am fost de acord nici cu dl S. R. Stănescu, care încheia astfel un articol publicat în "Ziua"*: "(...) Eu cred că nici dacă aruncă Moscova în aer, cecenii nu sunt terorişti"(!!)*

Nu, stimaţi cititori! **Acţiunile teroriste nu vor rezolva niciodată o criză.** Oameni nevinovaţi - femei, bătrâni, copii - nu trebuie să sufere în urma acestor acţiuni, să le cadă victime nevinovate.

Orice organizaţie teroristă de până acum a căutat să se identifice cu o colectivitate şi să-i "apere" interesele sale legitime. Astfel, statutul mişcării "Tupa-maro" începe astfel: *"MRIM Tupamaro este avangarda organizată a popo*rului..." Când, în realitate, este un grup de intelectuali şi studenţi organizaţi într-o grupare teroristă ce are la activ jafuri de bănci (pentru finanţare), răpiri şi sechestrări de persoane, atentate cu bombe, asasinate politice etc. **Organizaţiile teroriste fundamentaliste îi asasinează pe cei care nu le împărtăşesc credinţa; terorismul naţional pe cei care sunt de alt neam.** Din acest punct de vedere, se pare că organizaţiile teroriste au recuperat fraza lui Mussolini, care spunea: *"Cine nu este cu mine este împotriva mea"*.

Terorismul viitorului - un megaflagel !

Strategia terorismului viitorului se pare că nu se va ghida după aceleaşi principii. Dimpotrivă, poporul care nu este de partea "cauzei drepte" – a organizaţiei - şi condamnă acţiunile teroriste, devine un "vrăjmaş" vrednic de bombele şi gloanţele ucigaşe ale terorismului. Deja precedentul s-a produs: o sectă religioasă a comis un act terorist asupra unui segment nevinovat al populaţiei. Când au comis acel act terorist asupra metroului din **Tokyo,** potrivit membrilor sectei *"AUM - Adevărul Suprem"* nu a pierit nici un nevinovat. *"În acest caz, karma* (destinul - n.a.) *a operat o selecţie magică: au murit cei care meritau să moară"*. Iar atentatul de la **Oklahoma** a urmat aceeaşi cale: au pierit aproape 200 de persoane "alese de soartă", pentru că în momentul respectiv au frecventat un edificiu al guvernului federal. Iar atunci când şeicul Omar Abdel Rahman - orb şi bolnav de diabet - a fost condamnat de un tribunal federal la închisoare pe viaţă, el a fost condamnat pentru plănuirea unor atentate violente în Statele Unite, incluzând şi amplasarea unei bombe în clădirea World Trade Center şi New York, tentativa de a amplasa o bombă la sediul ONU din New York şi de a distruge câteva poduri şi tunele spre marea metropolă. Şeicul ceruse musulmanilor să nu fie prietenoşi cu creştinii şi evreii şi a ameninţat că America va dispărea de pe suprafaţa Pământului, dacă va încerca să ucidă islamismul.

Numai din cele două cazuri prezentate rezidă **inumanitatea, aspectul sângeros al terorismului viitorului.** Dar mai trebuie avut în vedere un aspect deloc de neglijat: **îndoctrinarea religioasă a membrilor unor organizaţii teroriste care**

acceptă deja trocul- sacrificiul personal în schimbul unui destin mai bun în Paradis. Iar aceştia posedă arma cea mai eficace a asasinatului, adică nu-i mai interesează supravieţuirea lor în cazul în care comit un act terorist. Din rândul acestora se recrutează **teroriştii kamikadze.**

Tacticile noului terorism

Deja formele şi metodele de acţiune practicate în cadrul terorismului până în prezent sunt anacronice. Unele dintre ele vor rămâne doar în amintirea teroristului care întră într-un local şi "uită " pachetul cu bomba artizanală; teroristul aprinzând cu ţigara un fitil, trimiterea de scrisori şi colete explozive etc. Iată cum prezintă revista "*DEFENSA*" (Madrid), nr. 207/208, în traducere şi adaptare de Ion Aramă, tacticile noului terorism, care se va baza pe trei postulate:

1. Economie de mijloace şi optimizarea rezultatelor. Terorismul modern nu va urmări să distrugă statul printr-o largă şi prelungită luptă de gherilă sau a succesiunii de atentate sistematice contra reprezentanţilor şi apărătorilor săi. Departe de toate acestea, el va încerca numai să lovească sectoarele cruciale ale societăţii, şi nu atât persoane, cât infrastructuri. Nu va dori mari reţele de comando conduse de un singur centru de decizie, ci nuclee extrem de reduse şi fără tendinţa de a se extinde, capabile să lovească independent, să individualizeze centrele nevralgice, pentru a paraliza un sistem.

2. A merge mereu cu un pas înaintea forţelor de securitate ale statului. Până acum, succesul forţelor de securitate ale statului s-a bazat pe avantajul tehnologic şi posibilităţile mai mari de a recurge la procedeele tehnico-ştiinţifice care să netezească drumul spre dezarticularea nucleelor teroriste. Dar nu e sigur că acest avantaj strategic se va menţine. De fapt, multe tehnologii nu se nasc direct în laboratoarele poliţiei, ci din elitele ştiinţifice şi mai trebuie să treacă pe la elitele tehnice până să devină mijloace utile în arsenalul defensiv al statelor moderne. Procesul este relativ rapid dar terorismul modern îl poate scurta în folosul său.

3. Organizaţiile "kleenex". Înainte, grupările teroriste erau menite să dureze în timp, cât să-şi atingă obiectivele stabilite. Majoritatea, dacă nu toate, rămâneau pe drum. În 1960, japonezul Yukio Mishima, un intelectual conservator de vază, cam excentric şi îndrăgostit de tradiţiile sale strămoşeşti, a fost cel care a constituit, în perioada anilor '60, organizaţia *Tate no kai* - Societatea Scutul. În cele din urmă, şi-a făcut harakiri ca protest faţă de decăderea culturală şi morală a Japoniei. În final, cei 60 de camarazi ai săi din Societatea Scutului s-au jertfit într-o unică operaţiune fără arme, folosind doar artele marţiale în care erau specialişti, în înfruntarea cu zengakuren, studenţii revoluţionari de extremă stângă, infinit superiori ca număr şi bine înarmaţi. Moartea previzibilă a celor 60 de noi samurai a produs un efect traumatic în conştiinţa tradiţională japoneză şi a fost punctul de plecare al unei deşteptări naţionale. În concepţia lui Mishima, **Societatea Scutul nu era destinată să dureze în timp, ci să se jertfească într-o singură acţiune exemplară şi spectaculoasă, care să producă prin ea însăşi o convulsie.** A fost o organizaţie - foloseşte şi aruncă

- o organizație "kleenex" menită să execute o singură lovitură spectaculoasă, traumatică, definitivă şi declanşatoarea unei crize ireversibile şi finale.

Războiul ABC - drumul spre haos total

Interesant mi se pare să subliniez faptul că teroristul viitorului dispune, încă de pe acum, de arme tactice şi mijloace adecvate noilor condiții pentru a-şi îndeplini planul strategic. De data aceasta, va putea să acționeze asupra unui întreg segment al populației, ori asupra unui stat. Iar pentru aceasta îi stă la îndemână orice obiectiv: un oraş, locuri extrem de aglomerate etc. **Terorismul viitorului va conta pe o armă tactică fundamentală,** ceea ce în limbajul specialiştilor este denumit **războiul ABC** (Atomic, Bacteriologic şi Chimic). Datorită acestora, **are posibilitatea să dezlănțuie un adevărat haos.** Nu delirez, stimați cititori! Pur şi simplu fac o precizare a posibilităților terorismului viitor. Este vis? Este coşmar? Este ficțiune sau profeție? Nu, este realitatea crudă a contemporaneității...

Aflate, până nu demult, doar la îndemâna statelor dezvoltate şi a marilor laboratoare de cercetare, **astăzi, armele de nimicire în masă sunt la îndemâna oricăruia vrea să le utilizeze.** Nu fac nici o afirmație gratuită. Exemplul elocvent este cel al sectei AUM, care intenționa să dezlănțuie un adevărat război bacteriologic asupra populației nevinovate a Japoniei. Şi chimic. Teroriştii sectei AUM au demonstrat luciditate când şi-au propus un scop diabolic: **paralizarea metroului din Tokyo însemna implicit paralizarea economiei Japoniei.** Acest lucru ar fi avut repercusiuni deosebite atât împotriva Japoniei, cât şi a economiei mondiale. În felul acesta, ei au țintit în inima societății, în centrul nevralgic al acesteia.

Voi prezenta mai jos câteva exemple, suficiente pentru a da fiori oricui şi a tulbura somnul tuturor factorilor de decizie dintr-un stat, al guvernanților lumii.

Astfel, în **1972,** o grupare fascistă autointitulată "*Ordinul Soarelui Răsare*" intenționa să răspândească bacterii de febră tifoidă în rețeaua de apă potabilă a oraşelor din Vestul Mijlociu al Statelor Unite. În **1979,** teroriştii palestinieni au încercat să otrăvească portocalele Jaffa exportate în Europa, în speranța de a sabota economia Israelului. Aproape **zece ani mai târziu** s-a mai petrecut o monstruozitate: mici urme de cianură au fost descoperite în strugurii din Chile, transportați cu vaporul spre S.U.A., ca urmare a amenințărilor făcute de un grup chilian de extremă stângă opus dictaturii lui Pinochet. În **1985,** alt grup pronazist plănuia să toarne 115 litri de cianură de potasiu în rețeaua de apă potabilă din New York şi Washington. În ambele cazuri, poliția a intervenit la timp, dar nu s-a recunoscut oficial că acest lucru s-a datorat informațiilor furnizate de informatorii săi. S-au prevenit, în felul acesta, două catastrofe. Vrând-nevrând, nu poți decât să te înclini în fața acestor organe de poliție şi a acelor organe secrete care au astfel de informatori...

AUM - secta terorii în masă

Prezentând cazurile de mai sus (ele sunt mult mai numeroase), trebuie să insistat puțin asupra atentatului din metroul capitalei japoneze, atentatului intens mediatizat şi de mass-media din România.

La **20 martie 1995, ora 9**, în vagoanele subterane ale liniilor 5 ale metroului din Tokyo, a apărut al "*cincilea cavaler al Apocalipsei*", sub forma Sarinului, care a **ucis 12 persoane** şi a **intoxicat alte 5.500**. Acest act terorist a readus în atenția şi discuțiile guvernelor lumii, a specialiştilor în domeniu, problema armei chimice, "*simbolul ororii arsenalului militar modern*". Numită şi "*bomba nucleară a săracilor*", arma chimică deținuse un redutabil atu, "*cel al discreției*", deoarece producerea ei este imposibil de controlat şi verificat.

Odată cu sfârşitul perioadei Războiului Rece, unii s-au grăbit în a aprecia că pericolul unui posibil conflict nuclear – în care sloganul era "*tu mă ucizi, eu te ucid*"- a fost îndepărtat. Dar **cel mai mare pericol pentru pacea mondială, pentru securitatea statelor, devine acum terorismul.** Aceasta, deoarece s-a demonstrat că **are acces la armele de nimicire în masă.** Un prim semnal de alarmă l-a reprezentat dispariția sistematică din institutele de cercetare şi de la centralele atomo-electrice din Rusia, încă din primăvara anului 1993, a substanțelor radioactive ce pot fi folosite pentru fabricarea bombei atomice. Ele s-au regăsit în Elveția, Germania şi Italia, în aşteptarea potențialilor cumpărători. O parte din ele au fost capturate de poliția statelor respective. Altele?!...

Al doilea semnal de alarmă l-a constituit atentatul din capitala niponă, care a demonstrat că se poate ucide fără nici o şansă de supraviețuire şi făcând inutilă existența organelor de ordine. Deşi se recunoştea a fi o sectă religioasă recunoscută oficial, prin tot ce a întreprins dar mai ales prin intențiile sale, **secta AUM** poate fi calificată, fără teama de a greşi, drept **o organizație extremist-teroristă**. Aceasta, deoarece a comis acțiuni pur teroriste - răpiri şi sechestrări de persoane, îndoctrinarea religioasă a adepților săi - de unde fanatismul acestora: uciderea de persoane care nu-i erau pe "plac" şi îi stânjeneau activitatea (cei ce părăseau secta erau răpiți şi sechestrați împreună cu membrii familiei lor; mulți dintre aceştia nu au mai fost găsiți). Secta s-a mai angajat pe calea militarizării masive. Dispunea de două ateliere – unul la poalele muntelui Fuji, iar altul în localitatea Yamanaschi, la vest de Tokyo-, pregătite să producă 1.000 de puşti de asalt şi un milion de cartuşe.

Secta AUM intenționa declanşarea unui atac cu gaze toxice asupra palatului imperial, în timpul deschiderii de către împărat a lucrărilor sesiunii ordinare a Dietei japoneze. Atacul trebuie precedat de acțiuni de gherilă de amploare şi urma să fie efectuat cu ajutorul unui număr de **20 de elicoptere telecomandate**, care să împrăştie deasupra oraşului peste **240 kg de sarin**. Concomitent, **un avion special amenajat**, dotat cu un ordinator ce regla emisiile de gaz printr-o gaură de aerisire, **urma să împrăştie gazul pe străzile capitalei**. Şi această intenție îmi aduce aminte de scenariul – catastrofă semnalat de senatorul de Georgia, **Sam Hunt**, unul dintre cei mai reprezentativi membri ai Congresului american: "*Senatorii, reprezentanții şi membrii Guvernului Statelor Unite sunt adunați, cu toții, în clădirea Congresului, pentru a asculta Mesajul despre starea națiunii, prezentat de Preşedinte. În cursul şedinței, un*

mic avion telecomandat, nesesizat de radar, percutează clădirea, eliberând, în cantităţi mortale, gazele toxice cu care fusese încărcat de un grup de teroriști fanatici. America este brusc lipsită de conducerea sa politică". Iar în încheiere, senatorul a subliniat că întreaga tehnologie necesară unui asemenea atac este deja disponibilă. Diabolic scenariu, stimaţi cititori! Care, oricând poate avea loc...

Revenind la secta AUM, trebuie să mai fac precizarea că ea era **extrem de bogată şi condusă de tineri cu studii superioare, capabili să utilizeze toate produsele tehnologiei moderne,** puse în serviciul unei ideologii ce avea drept scop... sfârşitul lumii.

Semnificative sunt şi legăturile acestei secte, care **avea reprezentanţe la New York, Bonn şi Sri Lanka, precum şi peste 30.000 de adepţi în Rusia şi câteva sute în Bulgaria**. De la americani, a obţinut programe de informatică în sectorul chimic care permit sporirea gradului de toxicitate a unor produse. Aceste programe i-au fost puse la dispoziţie de companiile *"Tripos Incorporated"* din St. Louis (statul Missouri)şi "*Blosym Tehnologies*" din San Diego (California).

SVR (Serviciul rus de informaţii externe) **a avertizat, încă din 1993, serviciile secrete nipone de "intenţiile teroriste" ale sectei.** În Rusia, între adepţii sectei se numărau şi ofiţerii superiori, care se ocupau şi de antrenarea specială a comando-urilor în serviciul sectei. Nu este lipsit de importanţă să precizez că publicaţia "*Tokyota Aero*" a emis chiar **ipoteza că secta AUM avea de gând să *"pună mâna pe ogivele nucleare ruseşti".***

Toate cercetările întreprinse asupra sectei (organizaţie teroristă) au lăsat autorităţile nipone cu gurile căscate. S-a descoperit că **era dotată cu cea mai modernă tehnică,** având, de exemplu, analizatoare atomice computerizate pentru testările de gaze toxice şi un dispozitiv cu raze laser, care ar fi putut fi folosit la îmbogăţirea uraniului. Secta, era, de fapt, afirmarea unei noi şi necruţătoare forme de terorism, de mult previzibilă de experţii în domeniu: **îmbinarea fanatismului religios cu cele mai moderne tehnici de exterminare în masă.**

Semnalul dat de secta AUM, pentru că este considerat un semnal, ne dezvăluie adevărul crud şi îngrijorător al zilelor noastre: că, în acest sfârşit de mileniu, nimeni nu mai este sigur. Nicăieri în lume! **Terorismul reprezintă marea sfidare adresată Omenirii**. Experţii consideră că se impune ratificarea urgentă a Convenţiei asupra armei chimice, deoarece **atentatul de la Tokyo poate fi oricând şi oriunde repetat în lume**. "*Ar fi o dovadă de iresponsabilitate să spunem că. aşa ceva nu se poate repeta la Londra, New York sau Paris*", declara specialistul american **Kyle Olson**, fondatorul Institutului de control al armelor chimice şi bacteorologice. "*Ei ne-au arătat doar că deţin o nouă jucărie şi o pot folosi"* - a mai spus acesta.

"Dacă o organizaţie teroristă este decisă să comită un astfel de atentat, este extrem de dificil să fie împiedicată", au conchis experţii în domeniu. Aceasta, deoarece controlul armelor chimice este ineficace din cauza stocurilor uriaşe care nu au fost distruse. În prezent, **în S.U.A. sunt stocate circa 22.000 tone de arsenal chimic şi 50.000 în Rusia:**

Se pune întrebarea firească: ce pot face autorităţile? Prea puţin. Pentagonul studiază tehnicile de anihilare a agenţilor toxici chimici şi bacteriologici într-un timp cât mai scurt. CIA şi FBI-ul încearcă să-şi infiltreze agenţi în organizaţiile teroriste

religioase care, asemenea sectei AUM, par eliberate de Apocalips. Dar au suficienți agenți. **Numărul organizațiilor teroriste şi al sectelor religioase este în continuă creştere.** Iar multe dintre ele par inofensive şi respectabile, recunoscute oficial. La fel de respectabile şi, până la un punct, inofensive păruseră în 1994, *"Templul Soarelui"* al lui Luc Jouret, în 1993, Davidienii din Waco, Texas sau în 1978 uitatul astăzi *"Templu al Popoarelor"* din Guyana. Guvernele încep să se teamă că, de fapt, nu există o apărare eficientă împotriva unor atentate de tipul celui din Tokyo.

Terorismul şi arma bacteriologică

Intenția organizațiilor şi grupărilor teroriste se îndreaptă tot mai mult spre posibilitatea procurării armei biologice sau a elementelor constitutive ale unei mini-bombe atomice. Aceasta este, în prezent, obsesia neliniştitoare a multor guverne.

De fapt, rezultatele unor cercetări atestă că **şi arma biologică a intrat în arsenalul anumitor organizații teroriste.** Astfel, într-un apartament din Paris situat pe strada Challot nr.41 bis, polițiile franceză şi germană au descoperit un minilaborator destinat întreținerii şi dezvoltării unor culturi de bacterii a căror acțiune produce moartea persoanelor contaminate, în opt zile, prin paralizarea căilor respiratorii. În urma cercetărilor efectuate, s-a dovedit că apartamentul fusese închiriat de terorişti în luna mai 1980. Specialiştii au apreciat că laboratorul în cauză nu era unul de amatori, deoarece mediul de cultură se afla într-o retortă specială anaerobă (din care lipsea oxigenul molecular), ce a dus la aprecierea că nu era singura în cauză. Bacteria cultivată se numeşte *"Clostridium botulinum"*, în fața căreia, în prezent, medicina este neputincioasă. În laboratorul-apartament s-au mai găsit hârtii dactilografiate cu referiri la patologia bacteriilor, publicații medicale cu privire la lupta împotriva infestațiilor bacteriene, o presă de imprimat acte false, paşapoarte, un clasor conținând indicații asupra fabricării bombelor şi un detonator de o construcție foarte complexă.

Pe timpul percheziționilor în depozitele sectei AUM, poliția niponă a mai descoperit şi 180 tone de alte substanțe, dintre care unele servesc la întreținerea culturilor de bacterii şi provoacă **botulismul.** Făcând referire şi la descoperirea din Paris, trebuie să precizez că bacilul care provoacă botulismul secretă toxină considerată a fi cea mai ucigătoare din lume. La toate acestea, se adaugă descoperirea unui **laborator destinat manipulărilor genetice.**

Şi astfel, o nouă sabie a lui Damocles - arma bacteriologică - atârnă asupra omenirii. *"**Un atac terorist chimic sau biologic în S.U.A. este din ce în ce mai probabil - poate chiar în următorii cinci ani***", afirma recent Marvin Cetron, un expert în materie.

Bomba atomică artizanală

Un alt vis al teroriştilor, care oricând poate deveni realitate, este bomba atomică artizanală. **Încă din 1974, unele organizații teroriste făceau referiri la posibilitatea de a încorpora arma atomică în arsenalul lor.** Specialiştii în

materie apreciază că, în prezent, fabricarea unei asemenea arme nu mai prezintă o dificultate nici chiar pentru persoanele particulare, care au cunoştinţe minime în domeniu. Aceasta, cu atât mai mult cu cât, **în anumite ţări, au fost difuzate şi circulă publicaţii şi broşuri prin care publicul este învăţat cum să construiască o astfel de bombă.** Profesorul universitar **Fraidwart Winterberg**, specialist fizician, a publicat o carte intitulată *"Principii fizice ale mecanismelor explozive termonucleare"*, în care explică detaliat cum se poate construi o bombă cu hidrogen. Cartea a fost prezentată presei, la Washington, de însuşi autorul ei.

Nr.9 al revistei *"Undercurrents"* publica un articol intitulat *"Bomba atomică a poporului"*, care dă sfaturi precise despre cum se fabrică o bombă nucleară. Publicului englez i s-a distribuit clandestin o broşură prin care este învăţat cum să-şi confecţioneze *"o bombă atomică populară"*. Autorul ei, care a adoptat pseudonimul **Pat Coyne**, este şi şeful grupării *"Undercurrents"*, care publică şi revista despre care am amintit, înfiinţat la Londra. Nu puţine sunt publicaţiile de ştiinţă care, în cuvinte simple şi clare, explică procedurile pentru a construi o asemenea armă. Cine are curiozitatea de a le cerceta nu trebuie să intre decât într-o biblioteca universitară ori publică.

Este adevărat, autorii respectivi nu oferă decât soluţiile de fabricare a acestor bombe, nu şi modul de procurare a materiilor radioactive, care se ştie, nu sunt la îndemâna oricui. Însă, în condiţiile de astăzi, acest lucru nu mai constituie o problemă. Despre aceasta a avertizat şi **conferinţa de la Pugwas,** care reuneşte, la intervale regulate, savanţi din întreaga lume: *"Există pericolul ca, într-o anumită măsură, materia fisionabilă să încapă pe mâna unor iresponsabili sau chiar a unor grupări criminale. Luarea la cunoştinţă asupra acestui pericol este necesară pe plan internaţional. Este în joc viaţa tuturor."* Semnalul de alarmă a fost adresat tuturor statelor.

Acest semnal de alarmă îşi are rostul său, deoarece o organizaţie teroristă (se ştie că în cadrul lor sunt foarte mulţi intelectuali şi chiar specialişti în domeniu), după ce a studiat materialele prezentate mai sus nu are nevoie decât de U 235 şi un exploziv plastic. Îi mai trebuie mijloacele de siguranţă în manipularea uraniului. Desigur, ar tenta-o şi puţin beriliu. În lipsa acestora, poate folosi hexafluorură de uraniu, care este un material accesibil. Desigur, trebuie transformat în oxid de uraniu pentru a fabrica o bombă atomică.

Comisia de Energie Atomică a Uniunii Europene recunoştea, în 1974, că s-a "pierdut" material suficient pentru a fabrica cinci bombe atomice. În 1975, Agenţia Reuters anunţa că, **în Argentina, s-au "rătăcit" 50 kg plutoniu**, cantitate suficientă pentru producerea unei bombe atomice, cu o putere de distrugere **de cinci ori** mai mare decât bomba aruncată asupra Hiroshimei...

Energia atomică - o armă la îndemână!

Înainte de anul 2000, pentru satisfacerea necesităţilor industriale atomice se prevede a se produce **un milion de tone de plutoniu**. Dacă cineva îşi imaginează că această cantitate uriaşă va putea fi controlată, strict păzită şi. transportată în condiţii de maximă siguranţă, se înşeală amarnic. **Este imposibil să nu se "piardă" un**

anumit procent. Paradoxal, dar executarea unui act terorist, cum ar fi deturnarea unei aeronave, ori ocuparea unei ambasade cu luare de ostatici, a devenit mai dificilă decât interceptarea unui convoi care transportă uraniu sau plutoniu. Este o realitate a proliferării şi ameninţării terorismului contemporan: acele practici/ metode sunt deja de domeniul terorismului romantic.

În acest sens, autorităţilor din ţările producătoare de energie nucleară (în rândul cărora a intrat şi România) le revin sarcini deosebit de importante. Dar, mai ales, răspunderi. În primul rând, deoarece materia primă radioactivă este transportată cu camionul, trenul ori avionul spre uzinele specializate sau spre reactoarele nucleare. Iar asupra lor, teroriştii pot comite oricând atacuri. Cel mai grav este faptul **că înseşi uzinele specializate în extracţia materiei fisionabile sunt situate în locuri propice unor atacuri.** Acest lucru permite ipoteticilor "hoţi" să dispară înainte de intervenţia organelor de securitate. Exemplul cel mai elocvent îl constituie uzina de extracţie a plutoniului din **Windscale,** care este amplasată într-un cleşte între un lac şi coasta Comberland.

În al treilea rând, trebuie recunoscut că, în rândul zecilor de mii de specialişti şi cercetători care lucrează în acest domeniu, ar putea fi şi unele **elemente corupte**, atrase de himera unui câştig uşor, care să sustragă, puţin câte puţin, "eşantioane" de materie fisionabilă. Iar acestea să ia drumul unor laboratoare clandestine ale unor organizaţii ori grupări teroriste. Nu este nici o noutate că situaţia în rândul specialiştilor şi cercetătorilor din fosta Uniune Sovietică este dezastruoasă: insecuritatea zilei de mâine materializată prin câştiguri mediocre, mafia organizată care începe să-şi întindă tentaculele şi în acest domeniu, dezinteresul manifestat de cei abilitaţi să execute paza şi apărarea institutelor de cercetare ori a centralelor atomo-electrice etc., îşi spun cuvântul.

Samuel Huntington, director al Centrului de Studii Strategice al Universităţi Harvard (Statele Unite), a publicat în anul **1993** un eseu intitulat ***"Ciocnirea civilizaţiilor"***, în care argumentează că, în perioada postrăzboiului rece, conflictele majore se vor produce între marile civilizaţii ale lumii (creştină, islamică, şi confucianistă). Datorită acestui eseu care s-a bucurat de un ecou neaşteptat, el a fost supranumit *"profetul haosului"*. În vara anului 1994, în cadrul unui interviu acordat revistei "*Newsweek*", tot el spunea: *"(...) Cred că există probleme în privinţa proliferării nucleare şi a terorismului nuclear"*.

Săptămânalul *"The New Republic"* a publicat un articol semnat de **Robert Weight**, în care acesta avertiza că atentatele precum cele de la Tokyo şi Oklahoma nu-s decât ***"aperitivul dezastrelor ce sunt de aşteptat"***. Şi continua: *"Dacă cineva vă cere să ghiciţi care va fi prima tehnologie ce va permite să fie ucişi o sută de mii de americani într-un singur atentat, nu trebuie să ezitaţi, pariaţi pe armele bacteriologice. Şi nu pe virusuri elaborate pe cale genetică, ci pe* ***armele biologice din prima generaţie****, aceleaşi pe care secta japoneză era pe cale de a le fabrica"*. Iar în încheiere se oprea asupra celor trei "familii" de arme de distrugere în masă: nucleară, chimică şi bacteorologică. Concluzia lui era pesimistă: ***"Cu cât armele sunt mai teribile, cu atât se face mai puţin pentru a le limita răspândirea"***.

Experţii în domeniul terorismului nuclear au mai tras un semnal de alarmă afirmând că, **la ora actuală, orice stat îşi poate permite recurgerea la un subterfugiu pentru a se dota cu bombe atomice**. Aceasta, dacă resursele financiare îi

permit. Şi oricând pot declara public că nu au introdus arme nucleare în dotarea forţelor lor armate. Iar dacă practică terorismul de stat, oricând le pot folosi. În acest sens, **exemplul Israelului este cel mai elocvent.**

Israel - un pericol nuclear pentru Omenire !

Deşi, de nenumărate ori, a declarat că în dotarea forţelor sale armate nu există armament nuclear, realitatea este cu totul alta. **Nici un stat din lume nu este mai bine antrenat, nici mai bine echipat decât Israelul, pentru a reacţiona ca fulgerul în caz de criză.** Viteza de reacţie este rezultatul reflexului de viaţă sau de moarte pentru acest stat, a cărui principală localitate **nu poate conta decât pe două minute în caz de atac aerian din nord şi pe cinci minute, dacă atacul ar veni dinspre sud.** Încă din anii '70, în trei tuneluri lungi, săpate în deşertul Neguev, israelienii depozitează armele ultimei lor şanse: bombele atomice. **Şi de două ori erau gata să le folosească**. Prima dată la 72 de ore de la declanşarea războiului din **1973**, respectiv în zorii zilei de **9 octombrie**, când sirienii au reuşit să străpungă frontul. Atunci Moshe Dayan o avertizase pe **Golda Meir** că ţara este pe cale de a fi cucerită. Consternată, aceasta **a dat ordinul** pe care sperase să nu-l dea niciodată: acela **de a pregăti şi executa un bombardament nuclear asupra inamicului.** Din fericire, fără nici un motiv aparent, ofensiva siriană s-a oprit.

Dar cum se cheamă această strategie - altfel nu o pot denumi - a unui stat, care, în momentul în care este pe cale de a fi cucerit, este gata să declanşeze un conflict nuclear ?

A două oară s-a întâmplat în **decembrie 1980**, când se bănuia ca preşedinte Libiei, colonelul Gaddafi, are în dotare bomba atomică şi o poate folosi oricând împotriva Israelului. Atunci, primul ministru **Menahem Begin** - cel care în iulie 1947, în fruntea unui comando al "Irgun", aruncase în aer o aripă a clădirii, care, ulterior, avea să devină Hotelul Regele David, provocând moartea a 90 de militari englezi şi distrugerea cartierului general britanic - îi ordonase generalului Yacov Dorit: "***Nimiceşte Libia***". Dar **Kremlinul a aflat - avea infiltrat un agent chiar în Knesset –** şi, prin intermediul ambasadorului Franţei în Israel, a dat un ultimatum israelului, ameninţând cu represalii nucleare imediate, în cazul în care nu se anula pe loc agresiunea asupra Libiei. Bineînţeles că primul-ministru israelian a trebuit să cedeze.

Revenind, precizez că în cazul pregătirii unui atac aerian nuclear, Centrul comandamentului militar israelian este acela care alertează Centrul de control a fiecărui tunel săpat în deşertul Neguev. Această alertă declanşează automat mai multe avertizoare sonore. Acest apel antrenează o agitaţie generală, dar ordonată în acelaşi timp. Zeci de bărbaţi încep o activitate furibundă şi periculoasă. În nişte alveole speciale sunt câteva mici containere ermetic închise. Fiecare conţine o mică ghiulea de culoare argintie, puţin mai mare ca un grapefruite. Sunt nucleele de plutoniu. O echipă de specialişti le scoate din containere, timp în care o a doua echipă împinge, pe nişte cărucioare mari, ogive metalice destinate să le adăpostească.

Este o separare originală, de fapt **un subterfugiu. Elementele bombei atomice nefiind reunite, nimeni nu poate acuza Israelul că o deține.**

Asamblarea bombelor este o operațiune deosebit de delicată şi periculoasă, manevră pe care tehnicienii o repetaseră de sute de ori, astfel că erau capabili să o execute cu ochii închişi. În timp ce erau asamblate, în fiecare tunel un ordinator calcula reglajele detonatoarelor, care erau operate apoi de tehnicieni. După terminarea acestei operațiuni, fiecare bombă era pusă pe un cărucior special, de fapt un vagonet special care putea transporta câte patru bucăți. Vagonetul era apoi dirijat la ascensorul care ducea la adăpostul în care avioanele Phantom aşteptau la capătul unei piste subterane ce ieşea în plin deşert.

Concomitent cu începerea operațiunilor descrise mai sus, la auzul semnalului de alarmă, tinerii piloți ai forțelor aeriene - elita forțelor armate israeliene - lăsau orice activitate, se echipau şi pătrundeau în fugă în clădirea Comandamentului escadrilei, unde li se făcea instructajul.

"Clubul atomic" se extinde...

Unii cititori vor opina, probabil, că, cele prezentate mai sus nu au nici o legătură cu tematica cărții. Se înşeală amarnic. Înainte să mă explic, trebuie să specific că proliferarea amenințărilor şi riscurilor în epoca contemporană este definită, în mod uzual, ca o extindere a posesiei ori a controlului asupra armelor nucleare, chimice şi bacteorologice, cât şi asupra mijloacelor de transport balistic. Iar în cadrul acesteia, **noua dimensiune a terorismului este generatoare de riscuri.** Riscul amenințării sau folosirea armelor nucleare rezidă şi din faptul că un lider sau un stat totalitar ar putea acționa într-un acces de disperare, chiar de furie. Nu poate fi neglijată nici situația când conducerea unui astfel de stat ar putea folosi organizații teroriste în acest scop.

Japonia a precizat că, în curând, rachetele **nord-coreene** - No Dong 1 şi 2 - vor putea lovi principalele localități nipone. **Libia, Algerul, Iranul, Irakul** sau **Siria**,- deci zona Orientului Apropiat şi Mijlociu, unde terorismul proliferează pe zi ce trece, fiind susținut, în unele cazuri, chiar de conducerea statului - sunt țări imprevizibile. **Algeria** are deja o capacitate mică nucleară dar în plină dezvoltare şi poate încerca oricând achiziționarea rachetelor balistice. Iranul şi Siria sunt aproape în aceeaşi situație. **Arabia Saudită** posedă deja rachete chinezeşti CSS-2, iar Israelul le-a achiziționat pe cele de tipul Jericho 1 şi 2. Nu este exclus ca şi **Serbia** - izolată şi închisă în sine - să încerce achiziționarea de rachete din fosta Uniune Sovietică sau Coreea de Nord. Iar aceste rachete pot fi încărcate oricând cu agenți chimici sau bacteorologici...

În regiunea Asiei de Sud, proliferarea armelor nucleare ar putea conduce la înrăutățirea relațiilor dintre adversarii locali sau regionali cu consecințe grave pentru întreaga omenire. "Meciul" dintre India şi Pakistan a intrat în faza nucleară şi poate deveni oricând operant, iar pakistanezii pot coopera cu statele arabe. În plus, a deve-nit de notorietate că măsurile de securitate şi siguranță în cele două țări sunt precare.

Dar alternativa care îngrijorează cel mai mult Marile Puteri este **posibilitatea întrebuințării armelor nucleare ca mijloc de şantaj terorist**. Cu acest şantaj, Statele Unite ale Americii au fost amenințate de mai multe ori. Drept urmare, au luat măsuri adecvate.

Echipele N.E.S.T.

Undeva în Maryland, la 17 kilometri de Casa Albă, într-un punct de comandă, se află **Comandamentul de urgență nucleară al Departamentului Energiei.**

Este **unul din numeroasele adăposturi secrete subterane, de unde preşedintele Statelor Unite are posibilitatea să conducă națiunea în cazul unui război nuclear**. Tot aici, la ordinul preşedintelui ori al asistentului acestuia pentru securitatea națională, se dă alarma "zero" în cazul unei amenințări/şantaj terorist cu arma nucleară pe timp de pace. Comandamentul dispune de un sistem superprotejat de comunicații militare numit "AUTODIN-AUTOVON", o rețea ale cărei numere sunt repertorizate într-un **volum de 74 pagini.** Nu mă înşel când afirm că acest volum constituie **cea mai secretă carte de telefon din lume...**

În cazul unei crize nucleare în timp de pace – atac/şantaj terorist cu bombă atomică –, **primul punct alertat de la acest Comandament este Centrul Național de Comandă Militară,** un alt punct de comandă aflat într-un adăpost subteran situat undeva **sub Pentagon**. La rândul său, acesta pune în alertă şi "aruncă" în "luptă" unul din organismele cele mai secrete ale Statelor Unite, cunoscut oficial sub inițialele **NEST** (Nuclear Explosives Search Teams – Echipe de Cercetare în Domeniul Explozivilor Nucleari). Acest organism este format dintr-un aeroechipaj de savanți şi tehnicieni de la sediul Departamentului Energiei, precum şi din echipele aflate în toate laboratoarele atomice de pe teritoriul național. Acestea sunt ținute în ture, zi şi noapte, în stare de alertă. Sunt celebrele echipe NEST care oferă singura posibilitate ştiințifică de contracarare a unei amenințări/ şantaj nuclear la adresa Statelor Unite, indiferent de locul de pe teritoriul său. Pentru aceasta, dispun de tehnica de cercetare cea mai avansată în domeniu, fiind dotate cu aparatură de cercetare ultrasensibilă.

Aceste echipe sunt **creația fizicianului atomist Bill Boath**. Cu ani în urmă, el a intuit că amenințarea terorismului atomic va lovi Statele Unite. Prima presimțire a avut-o în Spania, în micutul sat de pescari Palomares. **În 1964,** împreună cu o echipă de fizicieni şi specialişti în armament nuclear, a fost trimis acolo pentru a recupera bombele atomice ale unui bombardier B-29 care se prăbuşise în regiune. Deşi dispu-neau de aparatură sofisticată de detectare, nu au găsit ceea ce căutau. Şi atunci, într-o străfulgerare, şi-a dat seama că dacă, într-un perimetru deschis, destul de vast, dar totuşi limitat, cu toată aparatura lor nu au reuşit să găsească acele bombe, **cu atât mai dificilă ar fi căutarea unei bombe atomice ascunse de un grup terorist într-un mare oraş**, care oferă "n" posibilități în acest scop.

Întors la Los Alamos, templul ştiinței nucleare americane, s-a zbătut, a demonstrat şi **a obținut aprobarea constituirii echipelor NEST**, de a căror echipare, dotare, pregătire şi intervenție a fost făcut responsabil.

A doua presimţire a avut-o câţiva ani mai târziu când, împreună cu Harold Wood, ultimul supravieţuitor al echipei de savanţi (Einstein, Oppenheimer, Bohr, Fermi) care au construit prima bomba atomică, a studiat **documentul CIA** pus la dispoziţia lor în urma nenumăratelor demersuri. Este vorba de documentul:

"Agenţia Centrală de Investigaţii"

***Clasificare**: Secret*

***Obiectul**: sinteza eforturilor întreprinse de preşedintele Republicii Arabe Libiene pentru dotarea Libiei cu industria nucleară.*

***1972, vara** - Negocieri cu Washingtonul pentru cumpărarea unui reactor cu apă uşoara de 600 megawaţi. Veto din partea guvernului american.*

***Sfârşitul anului 1972** - Începutul livrărilor de construcţie a unei Cetăţi a Ştiinţelor, la sud de Tripoli. Ademenirea unui inginer tunisian, care lucra în laboratoarele atomice din Saclay – Franţa, pentru a conduce programul libian poreclit "SEIF AL ISLAM" – "SABIA ISLAMULUI".*

***1974** - Anexarea unui teritoriu la graniţa cu Ciadul, foarte bogat în zăcăminte de uraniu. Permis de cercetare acordat unor prospectori argentinieni; construirea unei uzine de prelucrare a minereului de uraniu.*

***1975** - Acord secret cu Palkistanul în vederea cumpărării de plutoniu.*

***1976, februarie** - Cumpărarea din Franţa, a unui reactor de apă uşoară de 600 MW.*

***1976, aprilie** - Tentativa de angajare a cinci fizicieni nucleari europeni de calificare internaţională.*

***1976, decembrie** - Achiziţionarea unui procent de 10% din capitalul FIAT.*

***1978** - Negocieri cu URSS pentru cumpărarea unui reactor de 400 MW.*

***1979, ianuarie** - Intrarea în funcţiune a reactorului francez sub controlul AIEA (*Agenţia Internaţională pentru Energia Atomică, organism al ONU, cu sediul la Viena, însărcinat cu inspectarea şi controlul instalaţiilor nucleare în ţările care au semnat Tratatul de neproliferare a armelor nucleare, pentru a se asigura că materialele fisionabile nu sunt deturnate scopurilor militare - n.a.).*

***Concluzie**: În ciuda eforturilor îndârjite ale colonelului Gaddafi pentru a crea în Libia o industrie nucleară, nimic nu ne permite să afirmăm prezenţa în Libia, la ora actuală, de materie fisionabilă în scopuri militare."*

"Am pus o bombă atomică în Chicago, căutaţi-o !"

Până acum, echipele NEST au fost alertate şi au acţionat de şase ori pentru a căuta o bombă atomică pe străzile unor oraşe americane. Când soseau pe aeroportul din preajma oraşului "ameninţat", în cel mai mare secret, erau transportaţi în locuri retrase. Aici, specialiştii, împreună cu aparatura lor sofisticată, erau îmbarcaţi în camioane şi furgonete închiriate de la diferite firme din oraş. Şeful lor împărţea oraşul pe zone de "pieptănat" şi începea vânătoarea. Camioanele şi furgonetele erau banale şi nu trezeau nici o suspiciune. Regula de aur a operaţiunilor de acest gen era secretul şi viteza. Secretul era îndreptat spre două scopuri: pe de o parte, teroriştii să nu simtă că bomba este căutată, iar pe de altă parte să nu intervină panica în rândul populaţiei.

Deoarece, atunci ar fi fost jale, haos, debandadă. Închipuiţi-vă, stimaţi cititori, panica ce s-ar crea într-un oraş la aflarea ştirii că există o bombă atomică gata să explodeze! Iar viteza... Fiecare minut conta.

Să revenim la **Centrul Naţional de Comandă Militară.** Primind apelul telefonic care indica o urgenţă nucleară, prioritate *"Săgeata ruptă"* să zicem, pe ofiţerul de serviciu îl treceau toate năduşelile dar, instantaneu, bătea pe claviatura unui terminal de ordinator câteva formule codificate. Imediat, pe ecran apărea lista cu operaţiunile pe care trebuia să le execute. În cazul pe care l-am dat - *"Săgeata ruptă"* - ameninţarea teroristă era pentru oraşul New York, să zicem. Pentru aceasta, conform indicaţiilor de pe ecran, ofiţerul de serviciu trebuia să asigure deplasarea, pe calea aerului, a **200 de specialişti atomişti şi savanţi,** cu echipamentul lor, de la bazele din **Kirland** (New Mexico), şi din **Travis** (California). În acest scop, **Comandamentul transporturilor aeriene de la baza din Scott (Illinois), ţinea în alarmă permanentă patru avioane de transport Starlifer C-141,** cu echipajele respective, care, luând pe cei 200 de experţi la bord, trebuiau să-i debarce la **baza McGuire** (New Jersey). Aceasta era baza aeriană cea mai apropiată de New York. În continuare, se proceda cum am specificat mai sus.

În cazul unei ameninţări/şantaj nuclear în alte părţi de pe teritoriul naţional al Statelor Unite, instrucţiunile şi operaţiunile erau diferite. Pe lângă avioanele de transport care erau în permanentă alertă pe diferite aeroporturi, pentru transportul echipelor NEST şi alte avioane erau alertate. **Piloţii tuturor avioanelor de transport** ştiau că, la primirea semnalului cuvenit, indiferent ce transportau, indiferent de ruta de zbor sau de destinaţie, trebuiau să se îndrepte spre aeroportul indicat. Nu ştiau în ce scop, dar era un ordin cu prioritate "zero". Totul era organizat la scară naţională, angrenând sute de oameni şi zeci de mijloace de transport şi care funcţiona cu precizia unui ceas elveţian.

Pe lângă echipele NEST, în clădirea fortăreaţă a FBI, situată pe bulevardul Pennsylvania, colţ cu Strada 10, zi şi noapte, la etajul VI, se află în alertă un detaşament de urgenţă nucleară creat în 1974. De atunci, a intervenit în peste 50 de priorităţi *"zero"*, ca urmare a unor ameninţări sau şantaje nucleare. Toate sau dovedit a fi alarme false, multe dintre ele fiind rodul "fanteziei" unor nebuni sau ideologi trăsniţi, de genul: *"Am pus o bombă în Chicago. Dacă nu opriţi forările în Alaska, va exploda"*. Dar toate aceste ameninţări au fost luate în serios, mai ales că **multe dintre ele erau însoţite de schiţe ale mecanismului nuclear**, care, după ce au fost studiate de specialiştii de la Los Alamos, s-a conchis că erau apte de a produce explozia. Aşa s-a întâmplat în cazurile de la Boston şi New York.

În toate cazurile, centrul de comandă al FBI şi-a pus în alertă generală toate secţiile sale de pe teritoriul naţional care, de fiecare dată, au primit ordinul de a fi pregătite pentru *"o acţiune de urgenţă, ce necesită prioritate absolută şi mobilizarea întregului personal"*. **Mii de agenţi, indiferent unde se aflau, primeau ordinul de a se deplasa în oraşul "ameninţat".** În acelaşi timp, primeau indicaţii de a-şi justifica deplasarea în faţa familiilor lor şi a prietenilor. Nimic nu trebuia să "transpire", să "alerteze populaţia". **De fiecare dată, la operaţiuni participau mii de oameni dar, fapt remarcabil, secretul era absolut.**

În fiecare caz, teroriştii fie că alertau organele prin telefon, fie trimiteau o scrisoare la Casa Albă. Aceasta era analizată de experţi psihologi, psihiatri, specialişti în antiterorism, de oamenii de ştiinţă din diferite domenii şi se stabilea naţionalitatea posibililor autori. O dată acest lucru stabilit, mii de agenţi CIA sau FBI şi poliţişti culegeau orice informaţie referitoare la mişcările şi intenţiile tuturor celor de aceeaşi naţionalitate cu posibilii teroriştii. **Prostituate, distribuitori de droguri, tăinuitori, hoţi de buzunare, informatori din toate din toate domeniile erau contactaţi.** Operaţiunea fiind foarte vastă şi cuprinzând toate sferele vieţii sociale, îmbrăca o legendă deosebit de plauzibilă. Iar scursorile societăţii, toţi cei contactaţi simţeau că de data aceasta nu era de glumit şi "scuipau" tot ce ştiau, şi chiar mai multe. În special cu FEDS (denumirea în argou a agenţilor FBI) nu era de glumit.

Concomitent, tehnicienii Agenţiei Naţionale de Securitate interceptau, înregistrau, introduceau în ordinatoare şi exploatau cu ajutorul unui sofisticat sistem de chei, toate comunicaţiile telefonice şi emisiunile radio. Scormoneau eterul în speranţa de a găsi un cuvânt, o propoziţie, un mesaj susceptibil de a pune anchetatorii pe urmele teroriştilor.

Paralel, toate serviciile de informaţii din principalele state, Interpolul, erau contactaţi de americani la nivelul cel mai înalt şi rugaţi să furnizeze informaţii, însoţite de fotografii, ale tuturor teroriştilor de naţionalitatea celor presupuşi, aflate în evidenţa acestor servicii. Nu se specifica despre ce este vorba, dar toţi îşi dădeau seama că este o treabă serioasă. Cooperarea era perfectă şi fără multe întrebări.

În acelaşi timp cu cercetările întreprinse de echipele NEST la sol, **deasupra oraşului "ameninţat" patrula un număr de elicoptere, dotate cu aparatură ultrasofisticată** capabilă să detecteze, fără dificultate, cea mai mică radiaţie de la etajele superioare ale zgârie-norilor şi de pe acoperişuri. Ele "pieptănau", pe zone, întregul oraş.

Sistemul generează terorism !

Şi aşa, ***"al cincilea cavaler al Apocalipsului"***, materializat prin **armele de nimicire în masă,** se poate abate oricând asupra Omenirii. Cu toate acestea, **formele şi metodele clasice de manifestare a terorismului nu au dispărut şi nu vor dispărea**. Dar cele de mai sus nu sunt de domeniul fanteziei. Preocupările teroriştilor pentru ANM reprezintă o caracteristică a terorismului contemporan dar, mai ales, a terorismului viitor. Care va lovi fără cruţare şi fără discernământ: un virus poate ucide milioane de persoane, un gaz neurotoxic afectează: pe supravieţuitori pentru toată viaţa, un material radioactiv plasat într-un loc aglomerat ori în preajma unui obiectiv va ucide în tăcere şi inexorabil persoanele. Ce să mai spun despre efectele unui posibil atentat cu bomba atomică?

Când conducătorii de state, guvernele negociază cu teroriştii care au comis un act terorist cu luare de ostatici şi emit pretenţii absurde, nici un politician din lume nu are curajul să spună răspicat că ostaticii ar trebui consideraţi ca putând fi sacrificaţi. A fost cazul comando-ului cecen *"Lupii Singuratici"* condus de

Salman Raduev, ginerele liderului separatist Djohar Dudaev, când Boris Elţin a ordonat baia de sânge. Şi astfel de exemple aş putea da cu nemiluita. Iar **când guvernele cumpără viaţa ostaticilor, o fac satisfăcând cererile teroriştilor şi cu preţul a mii de alte victime nevinovate.** În schimbul eliberării cetăţenilor americani luaţi ostatici în Iran, Guvernul Statelor Unite - după ce s-a făcut de râsul lumii prin acea intervenţie nereuşită - le-a oferit armament modern. Care armament a fost folosit din plin în conflictul dintre Iran şi Irak, când mii de irakieni, inclusiv civili nevinovaţi, au fost ucişi. Au fost *"arginţii murdari ai epocii moderne"* cu care Statele Unite au cumpărat viaţa ostaticilor. Această afacere murdară a fost dezvăluită în anii 1986-87, când majoritatea americanilor au simţit o imensă ruşine vizavi de această politică.

Tratativele, negocierile îşi au rolul lor bine definit. Dar aceasta nu înseamnă a ceda pretenţiilor (de cele mai multe ori absurde) **emise de terorişti**, nici direct, nici indirect. Deoarece, s-a dovedit că **teroriştii nu ţin cont de nici un cod al convieţuirii civilizate, sunt fără milă faţă de ostatici**. Comando-ul cecen începuse deja să-i execute. **Nu, faţă de terorişti nu trebuie manifestată nici o milă! După ce au comis un act terorist, ei nu se pot ascunde în spatele legilor şi principiilor pe care le disprețuiesc.** Britanicii, care au un respect adânc înrădăcinat faţă de legi, au fost obligaţi să le încalce adesea, pentru a se apăra de teroriştii din IRA. Germanii, care manifestă o grijă deosebită faţă de conaţionalii lor şi fac tot posibilul să-i protejeze, au trebuit să fie nemiloşi cu teroriştii în Mogadiscio. La fel francezii. Despre israelieni nici nu mai vorbesc. Iar exemplele ar putea continua.

Indiferent ce am face, terorismul nu va dispărea. Este realitatea crudă a contemporaneităţii şi a viitorului. Guvernele, ţările şi organizaţiile care-i susţin trebuie demascaţi. Şi greşesc când afirm că sunt fanatici care folosesc alţi fanatici? **Prin politica promovată de Marile Puteri se dă apă la moară terorismului.** În acest sens, exemplific doar prin atitudinea Statelor Unite ale Americii faţă de Iran.

Iranul, stat islamist, este considerat, la ora actuală, numărul 1 în ierarhia terorismului internaţional. Se ştie că, în 1979, Jimmy Carter a acceptat înlăturarea Şahului Mohammed Reza Pahlevi şi instaurarea unui regim condus de un ayatollah. Rămas surd la avertismentele britanicilor şi ale Contelui de Marenches, şeful contraspionajului francez, **americanii au permis prin aceasta Teheranului să devină Mecca fundamentalismului, prima victimă fiind chiar Ambasada S.U.A. din Iran.** Acum, Administraţia SUA încearcă să facă "ordine". La începutul lunii februarie 1996, o ştire a făcut înconjurul planetei: *"Newt Gingrich, liderul republicanilor din Congres, a informat că CIA a primit 18 milioane dolari să întreprindă ceva pentru a schimba natura Guvernului din Iran"*. În replică, iranienii au anunţat alocarea a 20 milioane dolari pentru *"stârpirea Marelui Satan"*. Confruntarea este foarte dificilă, iar mass-media ne ţine la curent cu ea. Indiferent cum va evolua situaţia, **americanii nu vor putea distruge spiritul unei religii adânc înrădăcinate în Iran**, religie care permite şi chiar glorifică omuciderea.

Deci, putem conchide că **terorismul viitorului va fi mai odios decât cel contemporan, care a început să prolifereze încă din anii '60**. Şi ce este mai grav, el va reprezenta revolta iraţionalismului coalizată cu folosirea tehnologiilor de avangardă, în condiţiile persistenţei actualelor condiţii politice, sociale, econo-

mice, culturale. Omenirea trebuie să cunoască realitatea crudă a primejdiei care o amenință. Încă este timpul să se acționeze lucid la nivelul tuturor statelor. **Este timpul reformelor în profunzimea sistemului.** În multe state, neîncrederea față de clasele politice crește și se accentuează, criza de autoritate a statului crește, corupția cuprinde toate sferele vieții sociale, politice și economice. Electoratul devine tot mai pasiv etc.

Toate acestea și încă multe altele acumulează ură și resentimente care pot exploda în forme de neimaginat.

Oamenii politici, societatea civilă mai au încă posibilitatea de a regândi societatea.

CUPRINS

Cuvântul autorului ... 3
Cuvântul editorului ... 5
Prefaţă ... 13
I. ATENTATE CARE AU SCHIMBAT LUMEA ... 14
De la Iason la Rabin ... 14
Preşedinte al SUA - o meserie periculoasă ... 17
Andrew Jackson ... 18
Abraham Lincoln ... 19
James Abraham Garfield ... 20
Ronald Reagan ... 21
II. TERORISMUL - FLAGELUL SECOLULUI XX ... 24
Cauzele proliferării terorismului ... 24
Orientul Apropiat - creuzetul terorismului mondial ... 25
Terorismul de stat - cauza majoră ... 25
Petrolul, interesele şi terorismul ... 26
III. UNITĂŢI SPECIALE DE LUPTĂ ANTITERORISTĂ ... 28
Paza bună... ... 28
Doar 1 din 30... ... 28
SAS-ul britanic ... 30
SBS (Special Boat Squadron) ... 32
GSG-9 (Germania) ... 34
GEO - "Grupul special de Operaţiuni" (Spania) ... 35
GEK - "Comandoul de intervenţie al Jandarmeriei" (Austria) ... 36
Unitatea DELTA (Special Forces Operational Detachement) -S.U.A... 37
UAR - "Armata Unită Rurală" (Spania) ... 38
ESI - "Escadronul Special de Intervenţie" (Belgia) ... 38
SEALS - "soldaţii mileniului III" ... 39
IV. ASASINAREA LUI MAHATMA GANDHI ... 41
Marele Spirit stopează războiul civil ... 41
Brahmanii asasini ... 41
Primul atentat ... 42
Ziua Neagră a Indiei ... 42
Procesul teroriştilor ... 43
Culisele politice ... 44
V. MASACRUL DIN SATUL OLIMPIC ... 45
Atacul ... 45
Primele negocieri ... 46
Golda Meir - ca Pilat din Pont... ... 47
"Teroriştii nu trebuie să urce în avion" ... 47
Intervenţie ratată ... 49
Măcelul ... 49
Israelul reacţionează, (ne) vinovaţii decedează... ... 51

VI. PETROLUL, VIENA ŞI... ŞACALUL 52
VII. ACŢIUNEA "FULGERUL" DE PE AEROPORTUL ENTEBBE 63
Deturnarea 63
Hadad - teroare pentru Palestina 63
Şacalul a avut noroc 65
Negocieri 65
Pregătiri febrile... 66
Model de ripostă antitero 67
VIII. ZBOR RĂTĂCITOR 68
Decolarea 68
Deturnarea 69
Teroriştii preiau controlul 70
"Mesaj de pericol! Nu răspundeţi !" 71
Pe aeroportul Fiumicino, Roma 72
Începe vânătoarea teroriştilor 73
Pe aeroportul din Larnaca (Cipru) 73
Aterizare forţată 74
Arma secretă a cancelarului 75
Asasinarea căpitanului Schumann 77
Pe aeroportul din Mogadiscio 79
Top Secret guvernamental 80
Apel emoţionant 80
"Undă verde" de la cancelar 81
Secundele magice 82
IX. OPERAŢIUNEA EMPAIN 84
Răpirea 84
Calvarul baronului Empain 84
Primul contact 85
Pretenţii la preţ redus 86
Calea refuzului până la capăt 86
"Teroriştii sunt profesionişti !" 87
De la Ana la Caiafa... 87
Agonie şi extaz 89
X. "GENERALE DORIT, NIMICEŞTE LIBIA !" 92
Gaddafi - pericolul atomic! 92
Sabia lui Damocles 92
Război atomic decis de un vot... 94
Armele ultimei şanse 94
Trădare la vârf 97
Moscova: "Anulaţi operaţiunea !" 98
XI. ASASINAREA LUI ANWAR EL SADAT 100
13 - ora fatală 100
Procesul 101
Asasinatul-comandat de KGB! 102
Sadat - agent C.I.A.! 103

XII. TERORIŞTII LOVESC NATO LA VÂRF! 105
Răpirea generalului Dozier 105
6.000 de poliţişti în alertă 106
"Brigăzile Roşii" declară... război NATO 106
Primele arestări 107
Ultima salvare-Mafia ! 107
Happy-end în ... 90 secunde 109
500.000 USD-un premiu "evaporat" ! 110
XIII. YITZAK RABIN – UN DECES... ANUNŢAT 112
Shin Beth- "rateu" sau complicitate? 112
Sionismul religios – drumul sigur spre Apocalipsă... 112
La un pas de un nou război mondial ! 114
Semnele unei... morţi anunţate 115
Asasinul era pregătit de... Shin Beth 116
XIV. ALGERIA – O ŢARĂ DE RISC MAXIM 118
Patru asasini în acţiune 118
Tratative şi... execuţii 119
La filmare, 4 morţi şi 25 de răniţi... 119
Final negru: 4 preoţi asasinaţi "la schimb"... 121
XV. RECEPŢIE CU... TERORIŞTI LA LIMA 122
Un act terorist previzibil 122
Peru – război de gherilă şi... recepţii 123
La ambasada Japoniei, chelnerii erau teroriţti ! 124
Tupac Amaru avea "ură" pe... F.M.I. 124
Teroriţti cu "un comportament ireproşabil" 125
XVI. CARLOS ŞACALUL- "TERORISTUL Nr. 1 AL LUMII" 127
Bunicul lui Carlos era terorist 127
Liceul care forma "revoluţionari" 128
Mutarea la Londra 129
O dezvăluire terifiantă 129
Ilici – studentul de la Moscova... 131
Carlos îşi descoperă vocaţia 133
Recomandare pentru terorism 134
Prima misiune - un rateu ! 135
"Legenda Carlos" începe cu o arestare... 136
După eşecuri în serie, adevăratul debut... 136
Serviciile secrete creează "legenda Carlos Şacalul" 138
Ca în filmele cu proşti... 139
La Paris, rămân trei cadavre... 140
Teroarea mondială a Şacalului 141
Papa, la schimb cu teroriştii germani!? 143
Reţeaua mondială Carlos – un vis nerealizat 143
Teroristul de la 89.89... 145
În solda lui Ceauşescu 146

Război împotriva Statului 146
Mitul Şacalului – spulberat în... Sudan 148
XVII. LEGENDA LUI CARLOS-ŞACALUL" - DEZINFORMAREA CU MAI MULŢI "GRĂDINARI" 150
Începutul îl fac francezii... 150
"Filiera cubaneză" 151
Dezinformarea din "The Times" 152
Intră în scenă CIA şi MI-6... 152
"Mica bombă nucleară" a lui Carlos 153
Dezinformare... la scară mare! 154
Directorul CIA preferă "informaţiile" din cărţi... 157
"Obsesia Gaddafi" şi "echipele lui Carlos" 159
CIA şi "orientarea temelor" 161
Jocurile murdare ale serviciilor secrete 163
Dezinformare de la tribuna ONU 165
XVIII.TERORISMUL ŞI ARMELE DE NIMICIRE ÎN MASĂ 166
Terorismul clasic - "în folosul poporului" ?! 166
Terorismul viitorului - un megaflagel ! 167
Tacticile noului terorism 168
Războiul ABC - drumul spre haos total 169
AUM-secta terorii în masă 170
Terorismul şi arma bacteriologică 172
Bomba atomică artizanală 172
Energia atomică - o armă la îndemână ! 173
Israel - un pericol nuclear pentru Omenire ! 175
"Clubul atomic" se extinde... 176
Echipele N.E.S.T. 177
"Am pus o bombă atomică în Chicago, căutaţi-o !" 178
Sistemul generează terorism ! 180
CUPRINS 183

20% REDUCERE min. 3 ex.

TITLURI COMANDATE:

peste 20 ex. 30% REDUCERE

Titlul		Nr. exemplare
1. Secretele USLA	- 20.000 lei	_____
2. Conspirația Satanei - Ținta România - vol. I	- 40.000 lei	_____
3. Craiova Maxima - Momente de antologie - vol. I	- 40.000 lei	_____
4. Craiova Maxima - Momente de antologie - vol. II	- 40.000 lei	_____
5. Conspirația Satanei - Ținta România - vol. II	- 50.000 lei	_____
6. Ghidul spionului român	- 50.000 lei	_____
7. Secretele Terrei / Istoria începe în Carpați - vol. I	- 50.000 lei	_____
8. Secretele Terrei / Istoria începe în Carpați - vol. II	- 50.000 lei	_____
9. Războiul parapsihologic împotriva României	- 50.000 lei	_____
10. Secretele lui Pavel Coruț	- 50.000 lei	_____
11. Teroriștii printre noi	- 50.000 lei	_____
12. Spionajul total în acțiune	- 50.000 lei	_____
13. Experimentul Terra	- 50.000 lei	_____
14. Marile Mistere ale Piramidei Oculte	- 50.000 lei	_____

Destinatar:
Editura "OBIECTIV"
Tel./fax: 051/418.943; 094.708.957
OP. 8, CP. 812
Craiova - cod 1100
Județul Dolj

Expeditor _____
Strada _____ Nr. ____
Bl. _____ Sc. _____ Et. _____ Ap. _____
Județ / Sector _____
Cod _____ Localitatea _____
Tel.: _____

TALON DE COMANDĂ

Plata ramburs / Taxele poștale se suportă de editură

T P N

vezi verso

CONTRACT

Editura OBIECTIV - cititor

Subsemnatul _____ ,
din localitatea _____ , cod _____ , județul/sectorul _____ ,
str. _____ , nr. _____ , bl. _____ , sc. _____ , et. _____ ,
ap. _____ , tel. _____ , act identitate seria _____ , nr. _____ ,
emis de Poliția _____ , la data de _____ ,

Doresc a primi, la adresa de mai sus, cu plata ramburs, taxele poștale suportate de editură și o reducere de 20%, un număr de _____ exemplare din toate titlurile noi ale Editurii Obiectiv, apărute în anul 2002.

Peste 20 ex., cumulate pe parcursul anului 2002, primite sau comandate suplimentar de subsemnatul, reducerea acordată va fi de 30%.

Neprimirea / returnarea unui colet îmi va anula, automat, dreptul de a primi sau comanda lucrările Editurii OBIECTIV.

Editura OBIECTIV se obligă să respecte condițiile de mai sus.

Data, **Semnătura cititorului,**

SECRETE ÎN OBIECTIV

PAUL LAZĂR TONCIULESCU
EUGEN DELCEA
SECRETELE TERREI
ISTORIA ÎNCEPE ÎN CARPAȚI
• RAMANIA (România) - "Izvorul Neamurilor" din Biblie
• "Nepoții" noștri din... Eur-Asia și America Latină !
• Iisus Christos = legenda lui Zalmoxis
• București - "Noul Ierusalim", România - "Pământul Făgăduinței"
Editura OBIECTIV CRAIOVA

EUGEN DELCEA
SECRETELE TERREI
ISTORIA ÎNCEPE ÎN CARPAȚI
VOLUMUL II
• Flora, fauna și Omul au "plecat"... din Carpați
• HAR-DEAL = Atlantida = Hiperboreea = Paradisul terestru
• România - Centrul Spiritual al Lumii
• Casa Poporului - Noul Templu descris în Biblie !
• România va fi... Raiul din mijlocul dezastrului general
Editura OBIECTIV CRAIOVA

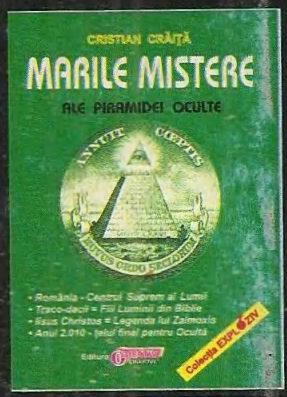
CRISTIAN CRĂCIUNA
MARILE MISTERE
ALE PIRAMIDEI OCULTE
ANNUIT COEPTIS
ORDO AB CHAO
• România - Centrul Suprem al Lumii
• Tzeo-deci = Fii Lumini din Biblie
• Iisus Christos = Legenda lui Zalmoxis
• Anul 2.010 - Ieșul final pentru Ocultă
Editura OBIECTIV CRAIOVA
Colecția EXPLOZIV

col.(r) FLORIAN GÂRZ
GHIDUL SPIONULUI ROMÂN
TOP SECRET
• România - un obiectiv atomic !
• Ceaușescu - un "agent CIA sacrificat...
• Spionaj și sex total
• "Poliția politică" vine de la Apus
• Internet - arma invaziei SUA
Editura OBIECTIV CRAIOVA
Colecția EXPLOZIV

TEODOR FILIP
TERORIȘTII PRINTRE NOI
• Teroriștii lovesc NATO la vârf !
• SUA - obiectivul secolului XXI
• Carlos Șacalul - o legendă "marca CIA"
• Antiteroriștii - soldații mileniului III
• Terorismul viitorului - un megaflagel !
Editura OBIECTIV CRAIOVA
Colecția EXPLOZIV

col.(r) FLORIAN GÂRZ
SPIONAJUL TOTAL ÎN ACȚIUNE
CENTRAL INTELLIGENCE AGENCY
UNITED STATES OF AMERICA
• Acord secret Bonn - Budapesta pentru Transilvania ?
• Ultima "operă" a CIA : Balcanii în sânge și foc...
• Asasinatul - instrumentul... diplomației britanice
• SUA - o țară de... (contra) spioni !?
• Osama ben Laden este... agent CIA !
Editura OBIECTIV CRAIOVA
Colecția EXPLOZIV

TEODOR FILIP
CONSPIRAȚIA SATANEI
ȚINTA ROMÂNIA
VOLUMUL II
• Guvernul Mondial există din 1987 !
• Planul dezmembrării și subjugării României
• Statele Unite ale Europei și pulverizarea Estului
• Anul 2010 - instaurarea Noii Ordini Mondiale
Editura OBIECTIV CRAIOVA
Colecția EXPLOZIV

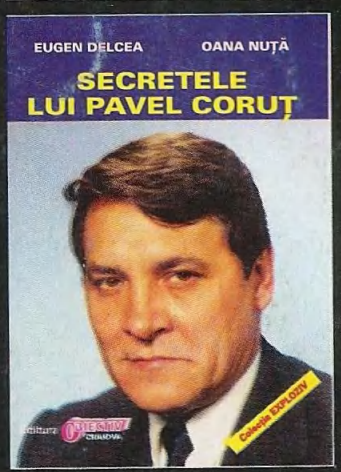

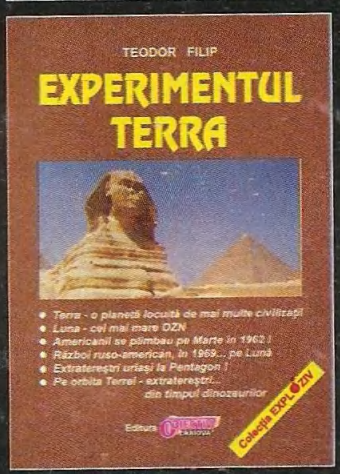
TEODOR FILIP
EXPERIMENTUL TERRA
• Terra - o planetă locuită de mai multe civilizații
• Luna - cel mai mare OZN
• Americanii se plimbau pe Marte în 1962 !
• Război ruso-american, în 1969... pe Lună
• Extratereștri uriași la Pentagon !
• Pe orbita Terrei - extratereștri... din timpul dinozaurilor
Editura OBIECTIV CRAIOVA
Colecția EXPLOZIV

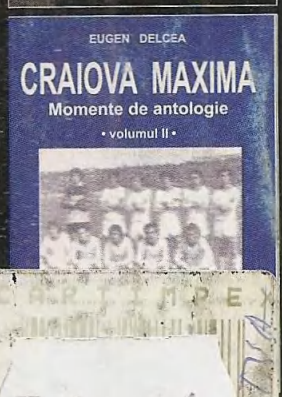

ADEVĂRUL EXPLOZIV !

ISBN: 973-99881-4-8

10.90.